KATHELEEN EAGLE

La fel ca altădată

Traducerea și adaptarea în limba română de

CORNEL ROMOȘAN

ALCRIS

Capitolul 1

Căldura care dogorea peste aceste câmpii înalte s-ar fi dovedit o încercare serioasă pentru oricine.

Erina O'Neill își trecu limba peste buzele uscate, agasată de vântul cald care îi bătea în față. Își dădu la o parte pletele blonde care îi fluturau pe obraji și se rezemă de portiera Toyotei ei roșii, uitându-se la tânărul indian care era de gardă în spatele barierei. O placă pe care scria „Intrarea interzisă" era agățată de bariera care nu permitea trecerea mai departe.

Santinela se legăna de pe un picior pe celălalt, stânjenit întrucâtva de privirea acuzatoare a intrusei. Era intrarea în rezervația indienilor de la Crimson Eagle. Îmbrăcat cu pantaloni și un bluzon de blugi, avea o bandă roșie legată în jurul capului și era încălțat cu mocasini de piele.

Nu părea deloc dispus s-o lase pe Erina să treacă hotarul. Terenul care era în spatele lui îi aparținea… Asta era tot.

Tânăra femeie văzu un nor de praf ridicându-se în depărtare. Se uită atent la el până când acesta luă înfățișarea unei mașini albe, destul de asemănătoare cu a ei. Gardianul nu catadicsi să facă nici o mișcare până ce mașina albă nu opri în spatele lui. Atunci, cu suplețea unei feline, se aplecă să ridice bariera. Automobilul demară din nou cu un scrâșnet de pneuri și frână la câțiva metri de

Erina. Ea își mobiliză toată energia ca să străbată distanța care-i despărțea dar, înainte să facă primul pas, șoferul celeilalte mașini coborî.

Erina O'Neill și Hunter Wolf se uitară în liniște unul la celălalt. Se împlineau doisprezece ani de când nu se văzuseră.

În ziua aceea, un Hunter mai amărât ca astăzi îi ridicase bărbia și se uitase adânc în ochii ei.

– O să te întorci, Erin, declarase el. Să nu uiți.

Apoi, fără să țină seama de mulțimea care forfotea în jurul lor pe aeroport, o luase în brațe și o sărutase.

– Să nu uiți, îi repetase privind-o cum pleca.

– Bună ziua, Erin… Ce mai faci… după atâta timp?

Avea aceeași voce caldă și profundă care o captivase.

– Hunter… Mă gândesc că ar trebui să fiu surprinsă și totuși…

– Surprinsă să mă vezi? Lumea este foarte mică, Erin. Ne era scris să ne întâlnim într-o bună zi.

Cu o mișcare a mâinii, femeia arătă spre colinele roșiatice care se întindeau până în zare.

– Vroiam să spun mai precis, aici, în această tabără. Credeam că tu…

El își înălță sprâncenele.

– Fără îndoială, nu prea te-ai gândit la mine, o întrerupse bărbatul. Eu ar trebui să fiu surprins să te găsesc aici, dar nu sunt, pentru că am aflat că te întorci printre noi.

– Aici lucrezi, Hunter? Aici e "mica ta întreprindere"?

Dacă așa stăteau lucrurile, asta i-ar fi permis să adopte o atitudine rece și disprețuitoare față de el, ceea ce i-ar fi făcut poate sarcina mai ușoară de acum înainte… Dacă se schimbase atât de mult, nu-i va fi greu deloc să uite atracția pe care o simțise față de el, în urmă cu doisprezece ani.

Hunter confirmă clătinând din cap, puțin surprins.

– Prietenul nostru comun, Johny Parker se ocupă de asta, după ce a fost arestat Ray Bows. Bănuiesc că îți aduci aminte de Johny…

Johny, Hunter și Erina. I se trezi imediat în minte imaginea celor trei tineri, pe fundalul unui apus de soare. Se plimbaseră în după-amiaza aceea până la marginea cimitirului indian și priviseră cerul cum se înroșea pe măsură ce soarele se pregătea să dispară după linia orizontului.

Erina schiță un zâmbet, apoi își îndreptă din nou atenția asupra santinelei.

– Omul ăsta pretinde că nu pot să intru, declară ea.

– În cazul ăsta, chiar nu poți să intri…

Tânăra femeie nu părea dispusă să se lase intimidată.

– I-am spus că mă duc să caut pe cineva în tabără ca să încerc să-l conving…

– Dacă gardianul nu te-a lăsat să intri, este pentru că n-ai fi bine primită. Tu ești o wasicu… o femeie albă.

De multă vreme nu mai auzise cuvântul ăsta. Își privi cu atenție interlocutorul. Ochii lui negri nu trădau nici o emoție.

Ea își mai dădu o dată părul pe spate, trase adânc aer în piept, apoi începu:

– Sora mea a murit aici, Hunter. Și ea a fost o wasicu.

– Ăsta e motivul pentru care nu te vor aici. Nimeni nu poate garanta că o să fii în siguranță.

– De ce? pufni ea. Aici s-a hotărât ca femeile albe să fie decimate? Acum șase luni, sora mea a fost asasinată în tabăra asta și vreau să știu de ce.

Hunter își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Am fost toți aici, Erin. Louise avea într-adevăr multe calități. Venise să ne dea o mână de ajutor. Nimeni nu-i dorea moartea.

– Nimeni… în afară de cel care a omorât-o. Aș vrea să văd locul unde s-a întâmplat această infamie, să vorbesc cu oamenii care au

văzut-o ultima dată. Într-adevăr, s-a desfășurat o anchetă, s-au făcut chiar câteva arestări, dar până acum nimeni n-a fost inculpat. Demersul meu mi se pare justificat.

Hunter oftă.

– Din păcate, nu pot să-ți dau nici cel mai mic indiciu. Și mă tem că nimeni n-ar putea.

– De ce nu-mi dai voie să verific eu însămi?

Bărbatul întoarse încet capul spre terenurile care se aflau în spatele lui.

– Oamenii aceștia doresc să fie lăsați în pace. Au avut deja de suportat o grămadă de publicitate negativă.

Erina reacționă imediat.

– Moartea surorii mele nu înseamnă altceva decât o „publicitate negativă“? întrebă ea, furioasă. Incidentul ăsta a tulburat liniștea locurilor, și toată lumea vrea ca totul să fie dat uitării? Nu-mi vine să cred…

Tristețea se întipări brusc pe chipul lui Hunter, dar Erina nu dădu nici o atenție acestui lucru.

– Indienii sălășluiesc aici, pe acest teritoriu federal, cu scopul să alerteze opinia publică pentru soarta lor. Vor ca lumea să se intereseze de problemele, de revendicările lor. În loc de asta, se trezesc implicați într-o crimă care impune prezența unor agenți FBI…

– Scuză-mă, te rog, dar în momentul ăsta, nu mă interesează deloc soarta lor!

Hunter o înțelegea. Era normal să reacționeze așa la pierderea unei persoane apropiate.

Acum doisprezece ani, Erina venise în regiune să-și petreacă vacanța. La sfârșitul verii, studenta se întorsese în turnul ei de fildeș, având în minte legendele pe care i le povestise el.

Povestea Louisei era alta. Venise împreună cu soțul ei la Crimson Eagle cu un scop umanitar. Nu vroiau să participe la demersurile politice ale indienilor din rezervație, ci vroiau pur și simplu să le dea o mână de ajutor. Hunter le apreciase demersul.

– Ascultă-mă, Erin, interveni el în cele din urmă. Sunt mai puțin implicat în viața din această tabără decât crezi. Sunt jurnalist. Nu fac altceva decât să transmit niște informații, atâta tot.

– Perfect. Ar trebui deci să-mi spui cine mi-a ucis sora…

El clătină din cap

– Ar fi bine să știu… Am urmărit ancheta îndeaproape. Poliția s-a mulțumit să-i aresteze pe cei pe care-i știa turbulenți, fără să aibă nici o dovadă. Până la urmă a trebuit să fie eliberați, și asta e motivul pentru care povestea nu mai face nici un pas înainte.

Glasul îi deveni amenințător când adăugă:

– Mi-ar plăcea într-adevăr să aflu cine a omorât-o pe Louise, și să pot să stau de vorbă cu el… sau cu ea, înainte să-i ia poliția.

– Mă impresionează ceea ce spui… cu toate că nu sunt convinsă de sinceritatea spuselor tale.

Hunter își trecu nervos degetele prin părul negru. Situația i se părea insuportabilă.

– Ceea ce am spus n-are absolut nici o legătură cu tine, ripostă el pe un ton sec. Dispariția tragică a Louisei mă afectează profund pentru că era o femeie minunată, de o generozitate exemplară. Am pierdut cu toții o prietenă excelentă. Intrarea ta în tabără nu va aduce nici o schimbare, și prin urmare, este mai bine să n-o faci…

Bărbatul ezită, dar continuă:

– De ce nu te întorci la tine, în Connecticut, și să-i lași pe agenții FBI să-și facă treaba?

Ignorându-i această remarcă, ea insistă:

– Depinde doar de tine să intru în tabără!

– Nu vreau să te las să intri.

– Foarte bine. Am să găsesc pe altcineva .

– Am încredere în tine… Mi-ai dovedit deja ce ești în stare, replică el privind-o cu subînțeles.

Jignită de aceste cuvinte, femeia îi întoarse spatele și se duse în mașină. Imperturbabil, el rămase s-o privească, în timp ce Erina se chinuia cu îndârjire să pornescă motorul. Vehiculul trase câteva rateuri după care demară într-un nor de praf.

Hunter știa din propria experiență că n-ar fi reușit să raționeze într-un asemenea moment. Bătăile accelerate ale inimii vorbeau de la sine.

Vreme de doisprezece ani, încercase s-o uite pe Erina O'Neill. Apoi, ea apărea din nou, pe neașteptate, și el își dădea seama că nu reușise.

Ridică din umeri și se instală la volanul mașinii. Neînțelegând ce-i spunea tânărul gardian, îi răspunse făcându-i un semn vag din cap și porni la drum. Probabil că Erina se va întoarce. Era deci obligat s-o urmărească până la McLaughin, satul în apropierea căruia locuia el.

Cu doisprezece ani înainte, o rugase să se întoarcă după ce-și va fi terminat studiile. Ea îi promisese că așa va face. Dar, bineînțeles, nu se ținuse de cuvânt.

Întoarsă în lumea civilizată, tânăra se reintegrase perfect și uitase de sentimentele pe care le avea față de tânărul indian pe care-l întâlnise în vacanță.

*

*   *

Erina parcursese zece kilometri înainte de a-și da seama că era urmărită de o mașină. Cu dinții încleștați, se mai uită o dată în oglinda retrovizoare. Putea să fie o mașină albă oarecare, dar simțea că era vorba de mașina lui Hunter.

Distanța care separa cele două mașini se micșora. Ghicind gândurile șoferului celeilalte mașini, care se afla la mică distanță de ea, femeia își mușcă buzele.

Era deplin conștientă că fusese o lașă.

Drumul ăsta nu se mai termina o dată? Pe margine, nu se afla nici urmă de verdeață, nici un loc mai adăpostit și se simțea stresată de caroseria albă din spate.

Cu siguranță că o judeca și, fir-ar să fie, avea dreptul s-o facă. Cufundată în gândurile ei, nu dădu nici un pic de atenție panoului

de semnalizare care anunța o trecere de nivel. Oftă și apăsă pe butonul radioului. Se auzi imediat un cântec vechi al lui Bob Dylan, un cântec care-i plăcuse atât de mult în adolescență. Dădu volumul mai tare și, neauzind șuieratul expresului care trecea printre două coline, se pregătea să traverseze calea ferată.

Cu ochii măriți de spaimă, Hunter se agăță de volan. Nu se putea ca Erina să nu fi văzut panoul de avertizare…

– Pentru Dumnezeu… Erina… oprește! țipă el copleșit de panică.

Dar bineînțeles că nu-l auzea. Dacă nu frâna imediat, era pierdută.

Ea frână în ultimul moment... cu câteva clipe înainte ca trenul să-i taie calea.

Ca și cum ar fi simțit primejdia, mașina se opri la doar câțiva centimetri de calea ferată. Sau poate roțile din față ajunseseră la șină. Erina nu mai știa. Nu mai înțelegea decât un singur lucru: nu putea să mai evite trenul care venea drept spre ea.

Scena se derula cu o viteză halucinantă, și totuși, avea impresia că o trăia la ralanti. Într-o fracțiune de secundă, văzu botul locomotivei și groaza care se citea pe chipul mecanicului.

Pământul se cutremura sub ea. O asurzi un șuierat strident. Trenul trecu pe sub ochii ei, chiar prin fața ei, aproape atingându-i mașina… ca să oprească ceva mai departe cu un scrâșnet infernal. Pe urmă, totul fu învăluit în ceață.

– Era cât pe ce să te zdrobeeesc!! urla mecanicul.

– De ce naiba n-ai oprit… Cum te simți? Ești nebună! Hei! Răspunde-mi…

Victima recunoscu glasul lui Hunter, care o scutura de umeri. Femeia deschise ochii și-l privi, absentă. El o zgâlțâia, în vreme ce mecanicul nu se oprea din zbierat:

– Era cât pe ce să te zdrobeeesc!! Dumnezeule…

Încă nevenindu-și în fire, Erina se uita la amândoi, pe rând, fără să spună nimic.

– Erin… ești rănită? insistă Hunter. Te implor, răspunde-mi!

– Era… era cât pe ce să mă calce trenul, murmură ea în cele din urmă.

– Da, într-adevăr, era cât pe ce… replică bărbatul, răsuflând ușurat.

– Nu l-am văzut.

– Așa mi s-a părut și mie. Dar ce naiba făceai de n-ai remarcat panoul indicator… n-ai auzit nimic?

– Of! Hunter… Nu… Nu știu.

Fără să mai stea pe gânduri, o luă în brațe și o strânse la piept câteva clipe, s-o liniștească.

Mecanicul ridică din umeri și-i părăsi, dându-și seama că era de prisos.

– S-a întâmplat atât de repede, șopti femeia cuibărindu-se la pieptul lui. Atât de repede.

Hunter se cutremură, închipuindu-și pentru o fracțiune de secundă scena îngrozitoare la care ar fi putut să asiste.

– Acum nu mai este nici un pericol, Erin. Ai scăpat teafără, ăsta-i esențialul.

La câteva minute după ce-și revenise, o ciupi afectuos de vârful nasului și o întrebă:

– Ei, domnișoară O'Neill, te simți mai bine?

Ea încercă să schițeze un zâmbet.

– Da. Am avut o șansă extraordinară. Mă și vedeam zburând în mii de bucățele. A fost îngrozitor…

– Nu știam că ai un asemenea temperament de kamikaze! Ce s-a-ntâmplat?

Dându-și seama dintr-o dată de apropierea de trupul lui, își stăpâni cu greu un fior.

– Nu știu… Priveam peisajul și nu-mi mai aduc aminte la ce mă gândeam, minți ea.

– Da, bineînțeles, replică el necrezând nici un cuvânt. Drumurile astea pot avea un impresionant efect de hipnoză. Același peisaj arid atâția kilometri, și deodată…

Se priviră câteva clipe în tăcere. Ea avea aceiași ochi verzi cu sclipiri aurii, uneori atât de visători. Gura îi era la fel de delicat conturată.

Buzele lor s-au unit, instinctiv, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume care s-ar fi putut întâmpla între ei.

– Trebuie să mă întorc, murmură ea cu o voce gâtuită de emoție.

– O să te conduc eu. Ești încă prea bulversată ca să conduci mașina. E mai bine așa.

– Nu, Hunter, te asigur…

– Vorbești prostii, Erin. Uite cum tremuri ca o frunză în vânt.

Îi puse o mână pe umăr cu un gest hotărât, ca și cum ar fi vrut s-o liniștească.

– Nici nu se pune problema să conduci în starea în care te afli acum, insistă bărbatul.

– Dar… mașina mea…

– Dacă vrei, putem să mergem cu a ta. Pe a mea am s-o încui și vin mai târziu s-o iau. Nu suntem prea departe de McLaughin.

Femeia îi aruncă o privire plină de recunoștință și lui îi veni s-o sărute din nou. În loc să facă asta, îi zâmbi.

– Hai să mergem. Îți promit să-ți ofer o băutură care să te liniștească.

– Nu cred că mi-ar fi de folos. La drept vorbind, o cană cu ceai și un pic de odihnă ar trebui să fie de-ajuns…

– Perfect. Nu mi se pare prea complicat.

Hunter își lăsă mașina pe marginea drumului și se instală la volanul Toyotei.

– N-ai de ce să te temi. M-am maturizat și am devenit mai prudent.

– Ce lucru ciudat. Te acuzam de fiecare dată că șofai ca un nebun, și astăzi, eu sunt cea care a fost cât pe ce să aibă un accident.

Și el își aducea aminte de plimbările cu Jeepul de-a lungul nesfârșitelor preerii. Cu cât o simțea mai temătoare, cu atât apăsa mai mult pedala de accelerație.

Acum se strădui să conducă încet ca să nu o sperie și mai mult.

– Cât timp vrei să rămâi aici? o întrebă șoferul.

– Nu știu. Cât o să fie nevoie… Stau la misiunea creștină și Marlys mi-a propus s-o ajut la bucătărie. Așteaptă niște oameni la sfârșitul săptămânii, pentru că se organizează un fel de conferință și…

– Ce înțelegi prin „cât o să fie nevoie“?

Erina oftă.

– Vreau să știu ce s-a-ntâmplat cu Louise.

Hunter se întoarse spre ea. Chipul lui exprima în același timp simpatie și dezaprobare.

– Pe sora ta a împușcat-o un necunoscut, spuse el. S-a întâmplat în timpul nopții, într-un loc în care trăiesc o mulțime de „indieni activiști“, din care o mare parte sunt înarmați. Au fost arestați și interogați trei suspecți care însă n-au putut fi învinuiți. Ancheta continuă. E o anchetă foarte dificilă.

– Ceea ce mi-ai spus, știam deja. Dar nu e de-ajuns. Asta nu explică de ce cineva, într-o seară, a…

Ea ridică din umeri, neputând să-și ducă fraza până la capăt.

– Poate n-o să aflăm niciodată cine e asasinul… Poate mobilul crimei nu va ieși niciodată la iveală. Un mobil pe care tu nu poți să-l înțelegi, pentru că ești o wasicu…

O privi pieziș și adăugă, pe un ton obosit:

– Descoperirea asasinului n-o va face pe Louise să revină printre noi.

Erin nu se simțea în stare acum să discute acest subiect. Întorcându-se către fereastră, privi peisajul care-i defila prin fața ochilor.

Louise era plină de viață și dinamism. Se hotărâse să folosească această forță ca să-și ajute apropiații. Dar n-a avut noroc.

– Își termina studiile superioare când am venit aici pentru prima dată, spuse femeia ca și cum ar fi vorbit cu ea însăși. La început, după ce mi-a ascultat povestirile din vacanță, a avut o impresie foarte romantică despre aceste locuri. Apoi, încet-încet, și-a dat seama de problemele multiple care erau aici. Atunci s-a hotărât să contribuie la ameliorarea soartei celor care locuiesc aici, prin intermediul bisericii. Doar pentru că simțea că era datoria ei.

– Le aducea mereu mâncare și haine celor din rezervație, îi îngrijea pe bolnavi, se ocupa de copii…

– Hunter, după părerea ta… de ce a fost omorâtă? îl întrebă încet.

El clătină din cap.

– Din păcate, nu pot să-ți răspund la această întrebare. Știu pentru ce a trăit. Niciodată nu m-am îndoit de idealul ei.

Erina încuviință. Spera să se vorbească despre ea în termenii aceștia după moartea ei.

Se uită la mâinile lui Hunter. Îi plăcuseră întotdeauna mâinile lui. În același timp lungi și puternice, îi inspirau încredere. Își amintea și felul cum o liniștea mângâind-o pe păr.

Hunter frână și se angajă pe un drumeag care ducea la o casă fără etaj, vopsită cu var, în fața căreia era o grădină.

– Unde suntem?

– Acasă la mine.

El își dădu seama că rostise aceste cuvinte cu mândrie și își reproșă imediat această atitudine ridicolă. Erina ar fi putut să fie impresionată de apartamentul lui din Los Angeles, dar cu siguranță nu de această construcție simplă, situată în apropierea uneia dintre „aglomerările“ din preerie.

După ce coborâră din mașină, Erina descoperi o altă clădire, care până atunci fusese ascunsă de casă.

– Și uite antrepriza mea, adăugă el făcând un semn spre construcția respectivă.

Erina își ridică sprâncenele în fața unui asemenea edificiu de beton, o construcție aparent severă, situată la vreo cinci sute de metri de casă. Citi în depărtare firma care purta inscripția „Edition Wolf".

– Clădirea asta nu exista acum doisprezece ani, nu-i așa? Pare destul de nouă.

– Într-adevăr. Am terminat construcția abia acum trei ani.

O invită pe aleea care ducea spre casă. Un foxterier se grăbi să le iasă în întâmpinare lătrând.

– Nu-i acorda nici o atenție! Nu-i plac vizitele, declară gazda.

Animalul se opri din lătrat abia după ce Hunter se aplecă să-l mângâie.

– De-ajuns, Blondie! Am văzut că ești vigilentă, spuse bărbatul râzând, în vreme ce cățeaua se gudura pe lângă el.

Intră în hol, cu animalul pe urmele lui.

– Uite ce mi-a rămas din eșecul meu matrimonial. Fosta mea nevastă a păstrat apartamentul, și eu, pe Blondie!

Așadar, fusese căsătorit… Curios lucru, până acum nici nu se gândise la asta. Ce credea despre el? Că își petrecuse tot timpul așteptând-o, în vreme ce ea nu fusese în stare să-și respecte promisiunea?

– Apartamentul tău? Unde se afla?

– În Los Angeles. Am locuit acolo șapte-opt ani. Acolo am învățat… Dar n-are nici o importanță. Vrei ceai?

Femeia încuviință. El o conduse în bucătărie și-i arătă unde se găseau cănile.

– Pune toate astea pe măsuța din salon. Trebuie neapărat să faci ceva ca să nu te mai gândești la ce-ar fi putut întâmpla.

Erina se conformă zâmbind și se uită la salon, o încăpere destul de spațioasă și confortabilă. Îi mai tremurau mâinile și fu cât pe ce să răstoarne tava pe care o ținea.

Câteva minute mai târziu, veni și el cu ceainicul. Turnă în căni, apoi se instală lângă ea, pe canapea. Femeia nu îndrăznea să ia cana de teamă să n-o scape din mână.

– Eu.. nu reușesc să mă liniștesc, oftă ea. Chiar mă întreb unde-mi era mintea când…

– Erina, știi și tu la fel de bine ca mine că am fost amândoi copleșiți de trecut. În timp ce conduceam, îmi spuneam că erai în același timp la fel ca înainte și totuși diferită de fata pe care am cunoscut-o.

O mângâie pe obraz și adăugă:

– Chipul tău arată că te-ai maturizat. Fii sinceră. Cum de n-ai remarcat trenul decât în ultima clipă?

Femeia trase adânc aer în piept, pe urmă se hotărî să-i mărturisească adevărul:

– Eram… bulversată. Trebuie să ai o părere foarte proastă despre mine…

Hunter schiță un zâmbet.

– Mult timp te-am urât. Astăzi, mi-au rămas doar amintirile frumoase. Și pe urmă, m-am străduit să profit de timpul care a trecut și să-mi fac un viitor.

– Povestește-mi ce-ai făcut.

– Am lăsat la o parte reticența și m-am înscris la universitate ca să „reușesc în viață“, atât profesional cât și social. Cred că până la urmă am reușit.

Îi făcu cu ochiul.

– Nu m-am îndoit nici o clipă de aptitudinile tale, replică ea, puțin stânjenită.

– Glumești?… o luă el peste picior. Pe vremea aceea, câștigam cinci sute de dolari pe lună de la misiune, plus masă și casă, pentru ca să am grijă de vite. Cheltuiam aproape toți banii pe care-i câștigam pariind, în zilele de rodeo. Dacă într-o bună zi o să am o fată care să întâlnească un asemenea tânăr, n-aș șovăi s-o încui în cameră ca să nu se poată întâlni cu el.

– Și eu m-am refugiat în dezertarea mea.

– Nu am de ce să te învinuiesc. Am fost uimit să aflu că ți-ai reluat numele de fată. Cum te numeai înainte… de a divorța?

– Bates, răspunse ea, absentă.

– Erina Bates… murmură el. Nu-i prea frumos. Ai avut dreptate să redevii Erina O'Neill. Numele ăsta m-a făcut întotdeauna să mă gândesc la Scarlett O'Hara.

Această remarcă o făcu să pufnească în râs.

– Scarlett s-ar fi trezit imediat după ce ar fi dat trenul peste ea!

El se gândi o clipă, apoi replică, serios:

– De asemenea, Scarlett ar vrea să răzbune moartea surorii ei.

– Eu nu vreau să mă răzbun, ci doar să se facă dreptate.

Hunter o privi sarcastic.

– Nu asta vrem toți? Erina O'Neill, a venit timpul să înțelegi că revendicările noastre cele mai lăudabile nu se îndeplinesc totdeauna… Justiția nu mi se pare atât de ușor de aplicat aici.

– TotușI, am de gând să fac ceva în sensul ăsta, insistă ea.

Bărbatul ridică din umeri.

– Bine, eu ar trebui să-mi recuperez mașina. O să dau telefon să vină cineva cu mine. Până mă întorc, te sfătuiesc să te instalezi confortabil. Câteva exerciții de relaxare cred că ți-ar face bine.

Înainte de a pleca, îi propuse să cineze cu el.

– N-o să întârzii prea mult. Pe curând!

Erina clătină ușor din cap și-l privi cum pleacă. Când puse mâna pe clanța ușii, se întoarse spre ea.

– Erin… Sărutul de adineauri… a fost doar în amintirea trecutului. Nu-ți face griji pentru asta.

Ea își mușcă buzele. Senzația impactului iminent cu trenul o tulburase, o terorizase chiar. Dar nu putea să nege că sărutul o bulversase.

Erina se apropie de fereeastră. O tânără blondă era la volanul unei camionete pe care scria „Edition Wolf“. Ea îi cedă lui Hunter locul șoferului îndată ce-l văzu venind.

Erina mai bău o ultimă înghițitură de ceai, apoi se hotărî să plece înainte de a se întoarce Hunter.

Capitolul 2

Clădirile misiunii erau de un alb orbitor în soarele dimineţii. Erina se uită pe cer, apoi îşi puse ochelarii de soare. Aerul era atât de curat în această regiune încât albastrul viu al cerului devenea orbitor.

Îi fusese atribuit un apartament. Urmând drumul care ducea la sala de mese, Erina a avut impresia că era acum zece ani. Peisajul era identic, parfumul care plutea în atmosferă, de asemenea. Cântecul păsărelelor răsuna ici şi colo, tulburând liniştea înconjurătoare.

Nu-şi aducea aminte să fi avut parte de un asemenea calm pentru că, atunci când venise, aleile erau pline de adolescenţi şi îndrumători veniţi aici pe timpul vacanţei. Misiunea nu mai primea tabere organizate. Pastorul Wilkins şi soţia lui, Marlys, îşi consacrau toate eforturile pentru bunăstarea indienilor din regiunile înconjurătoare. De asemenea, organizau conferinţe.

Intrând în holul sălii de mese, Erina auzi zvon de glasuri, care se domoli atunci când un bărbat luă cuvântul să anunţe programul zilei. Reverendul Carter Wilkins avea un talent oratoric formidabil. Vara, slujba de duminică se ţinea de multe ori în sala de mese, şi multă lume o asculta cu mare plăcere.

Când intră în bucătărie, Erina fu surprinsă să nu-l găsească acolo pe Hunter aşezat în faţa unei căni cu cafea. Ca pe vremurile acelea…

– Bună ziua, îi spuse Marlys. Ora micului dejun a trecut, dar am reușit să-ți pun deoparte porția!

Scundă, Marlys Wilkins era o femeie plină de energie. Avea cu zece ani mai mult decât Erina, care o văzuse tot timpul forfotind în jurul plitei, dându-și osteneala pentru o cauză socială, pe scurt, având încredere în sarcinile pe care le considera esențiale.

– Îmi pare rău că m-am trezit atât de târziu, se scuză Erina primind cana cu cafea pe care i-o întindea Marlys. Hotărâsem să te ajut…

– N-o să fie decât o petrecere restrânsă, draga mea: suntem douăzeci și trei la masa de prânz!

Marlys închise ușa care dădea în sala de mese și se apucă de treabă.

– Sunt curioasă să știu cum a decurs expediția de ieri, spuse ea imediat. Te-au lăsat să intri?

– Nu.

– Ți-am spus eu… Dacă eram sigură că îmi vor da voie să intru, m-aș fi dus acolo și i-aș fi explicat acestui Johny Parker ce cred eu despre felul lor de a acționa! Poliția l-a arestat pe Ray Tow Bows pentru că a provocat un scandal care s-a lăsat cu bătaie sau cam așa ceva. Ar fi trebuit să fie suficient ca să închidă tabăra.

Clătină din cap și continuă:

– Biata Louise… N-am fi crezut niciodată că se va putea ajunge la așa ceva.

Marlys își privi cu atenție interlocutoarea și adăugă:

– De ce porți ochelari de soare?

Cea întrebată îi scoase imediat.

– Ah! Pur și simplu am uitat de ei…

– De ce ai ochii umflați?

Erica lăsă capul în pământ.

– Mmm… Ieri m-am întâlnit cu Hunter. Ieșea din rezervație.

În ajun, plecând de la el, nu se simțise în stare să se întoarcă imediat la misiune. Era încă prea bulversată ca să răspundă

întrebărilor care de bună seamă aveau să-i fie puse. Străbătuse deci câțiva kilometri cu mașina, cinase la Mobridge, pe urmă fusese la cinematograf.

Când s-a întors în cele din urmă, s-a culcat și a plâns mult timp, până să adoarmă.

Marlys oftă.

– N-am știut că ai fost acolo. Ți-am spus eu că până la urmă o să-l întâlnești. Mai devreme sau mai târziu. Cum a reacționat când te-a văzut?

– I-am cerut să mă ajute să intru, dar m-a refuzat. În afară de asta, a fost foarte bine…

Tânăra femeie puse pe masă felia de pâine prăjită pe care o mânca și continuă, cu o voce tremurătoare:

– Oh! Marlys… Niciodată nu mi-a fost atât de frică. A fost cât pe ce să mă lovească un tren pe care nu l-am văzut… Hunter venea după mine cu mașina. M-a dus la el și…

Marlys așteptă să termine fraza. După câteva clipe, insistă:

– Da? Și ce s-a-ntâmplat?

Erina ridică din umeri și Marlys avu impresia că în fața ei se afla adolescenta pe care o cunoscuse cu doisprezece ani înainte.

– Am stat de vorbă în timp ce am băut o cană de ceai. Nu pare să fie supărat pe mine, așa cum mă temeam. Aș spune chiar că a fost foarte amabil, tratându-mă ca pe o prietenă veche.

Sau aproape… Nu o sărutase cu deosebită tandrețe? Pe urmă își aduse aminte de tânăra blondă din mașină și adăugă:

– Ceea ce mi se pare normal, la urma urmei. Anii au trecut și ne-am schimbat amândoi.

Marlys zâmbi. Își aducea aminte de serile frumoase de vară din vremea aceea, de perechile de tineri care se plimbau prin preerie, mână în mână. Începu să depene amintiri, visătoare.

– Când l-am cunoscut pe Carter, era îndrumător într-o tabără de vacanță. S-a întors după cinci ani, în calitate de pastor al Bisericii

Anglicane. Oamenii au fost foarte surprinși să-l vadă însurându-se cu o tânără indiancă de aici. La drept vorbind, nimeni nu știa că mă îndrăgostisem de el când aveam cincisprezece ani. Pe vremea aceea, îi pândeam sosirea la ora mesei, prin fereastra aceea, în timp ce o ajutam pe mama la treabă.

– Și el? Știa ce simți pentru el?

– Probabil, pentru că îl serveam cu porții duble față de ale celorlalți! răspunse ea râzând.

– De altfel, așa faci și acum!

– Și e tot atât de slab.

Clătină din cap și continuă:

– Am văzut trecând prin fața noastră atâția îndrumători, în fiecare an, încât eu și Carter am început să ghicim care sunt cei care se vor întoarce și anul următor. Locul ăsta atrage irezistibil unele persoane.

– Credeați că… am să mă întorc?

– Am fost convinși de asta. Numai că ai întârziat mai mult decât prevăzuserăm noi.

– Să știți totuși că n-am să rămân. Nu sunt aici decât… din cauza datoriei pe care o am față de Louise.

– Prostii! ripostă imediat Marlys. Louise a murit, nu-i mai ești datoare cu nimic. Pe teritoriul indienilor este o regulă de aur: „Să nu te amesteci niciodată în treburile altora".

Fu rândul Erinei să riposteze.

– Moartea surorii mele mă privește!

– Bineînțeles. Dar n-ai nevoie să știi cine a împușcat-o pe Louise. Erin, nu trebuie să iei legătura cu cei care se află în afara legii!

– Biserica a făcut-o. A făcut-o și Louise.

– Eu și bărbatul meu nu suntem întotdeauna de acord cu politica asta, oftă Marlys. Unele grupuri bisericești colectează haine și mâncare, și Louise făcea parte din grupul celor care le duceau la destinație. În principiu, Biserica nu susține genul ăsta de activități.

– Louise nu putea să nu-i ajute pe apropiații ei. Marlys… spune-mi sincer. Tu ce părere ai despre toate astea?

– Vrei să spui despre rezervație? Eu o consider o vastă antrepriză publicitară. Dar… este greu să judeci lucrurile. Câți oameni n-au murit pentru o cauză ca aceea a drepturilor omului, de exemplu? Erina… Poliția trebuie să rezolve cazurile de crimă. Și Hunter să se ocupe de publicitate. Tu nu poți să joci nici un rol în povestea asta.

Tânăra femeie își mușcă buzele.

– Nu mă așteptam să-l întâlnesc pe Hunter acolo. Nu m-am întors pentru el…

– Asta n-are o importanță prea mare. L-ai revăzut și, dacă mă iau după expresia ta, cred că te-a tulburat profund.

– Nici “accidentul“ de tren nu e străin de reacția asta.

– Cum ți s-a părut Hunter? insistă Marlys, ignorând ultima remarcă. S-a schimbat mult? Eu nu-mi dau seama pentru că-l văd în fiecare zi. Erina se gândi câteva clipe.

– Nu știu… Seamănă foarte mult cu imaginea pe care o păstram în amintire, dar mă surprinde că s-a lansat în cariera de jurnalist.

– Tu ce-ai fi crezut c-o să devină?

– Nu știu, repetă ea. Un supraveghetor de ponei sălbatici. Un visător…

Marlys zâmbi, amuzată.

– Din păcate, cu visuri nu poți să-ți cumperi o casă, mașini, o antrepriză…

– Da, bineînțeles. Dar nu poți să-ți întemeiezi o familie fără visuri, își descărcă sufletul interlocutoarea. Bărbatul cu care m-am măritat era absolut lipsit de fantezie. Își planificase riguros viața. Și pe a mea, cu această ocazie. Lucrul ăsta s-a dovedit a fi o catastrofă de la bun început. Mă întreb și acum de ce nu ne-am dat seama mai devreme.

Slavă Domnului, nu avuseseră copii. Arthur prevăzuse să fie tatăl unui băiețel și al unei fetițe, dar mai târziu. Între timp, Erina înțelesese că rolul de „doamnă Arthur Bates“ nu i se potrivea deloc.

– Ai dreptate în ceea ce-l privește pe Hunter, declară gazda așezându-se din nou în fața interlocutoarei sale. Este un mare visător și pe deasupra un idealist. Asta este și motivul pentru care a pus bazele lui „Editions Wolf“. A început meseria de jurnalist la Los Angeles, unde a căpătat o oarecare faimă. Pe urmă a hotărât că merităm ca în regiunea noastră să avem un ziar independent, condus de un indian, și a revenit să se instaleze printre noi.

Ridică ochii și o privi fix pe Erina.

– Este vorba despre o inițiativă foarte curajoasă, pentru că demască tot timpul practici la limita legii și își face astfel destui dușmani. Cu toate astea, toată lumea îi citește ziarul și până la urmă, de la apariția lui, unele lucruri s-au schimbat în bine.

– Louise îmi vorbea de multe ori despre Hunter în scrisorile ei. Știam deci că se întorsese aici. Când i-am cerut să-mi dea vești despre el, mi-a răspuns că o ducea bine. În vremea aceea, o invidiam pe Louise. Părea atât de mulțumită de munca pe care o făcea aici…

Marlys se hotărî să abordeze un subiect la care se gândea încă de când se întorsese Erina.

– Ar fi un lucru pe care ai putea să-l faci… Care m-ar ajuta și poate ți-ar da satisfacția că ai participat la crearea unei acțiuni sociale…

Erina ridică sprâncenele, curioasă.

– Uite, începu Marlys, aș vrea să pun pe picioare un proiect care să ajute femeile, aici, la misiune, dar ar trebui ca cei care participă la conferință să mă susțină. Ultima dată când le-am vorbit, mi-au spus că ar fi nevoie de un personal calificat și că am avea nevoie de niște bani cu care să-i plătim pe oamenii ăștia.

Marlyn îi făcu cu ochiul și adăugă:

– Personalul calificat despre care este vorba… ai putea să fii tu!

– Dar… eu… sunt asistentă socială.

– Întocmai!

– De ani de zile nu mi-am exercitat meseria… și asta din cauză că sunt în șomaj. Pe deasupra, pregătirea mea nu este în domeniul de care ai nevoie, și…

– Ce altceva ar putea să-și dorească mai mult o asistentă socială aflată în șomaj? o întrerupse cealaltă. Vrei atât de mult să faci ceva încât ai accepta salariul modest pe care ți l-ar putea asigura parohia.

Se ridică și puse o mână pe umărul Erinei, privind-o drept în ochi.

– Ai venit aici.. să cauți ceva. Poate o să găsești ceea ce cauți.

– Nu vreau să rămân prea mult timp.

– De ce să nu te preocupe… valorile… civilizației indiene? Până la urmă, doar prezentul contează. O să vorbim despre plecarea ta în momentul în care o să fii hotărâtă să pleci.

Chiar în clipa aceea, în bucătărie intră Carter Wilkins. Își ridică sprâncenele dându-și seama că întrerupea o discuție serioasă, apoi îi adresă un zâmbet călduros soției.

– Doamnă Wilkins, începu el, prietenii noștri par a fi de acord cu proiectul tău. Nu cumva…

Marlys încuviință.

–Da. Tocmai discutam despre asta.

–Și?…

–Erina nu mi-a răspuns încă, răspunse ea cu o grimasă.

Spunând aceste cuvinte, ieși din încăpere împreună cu bărbatul ei, invitând-o și pe Erina să-i urmeze.

–Vino, am nevoie de sprijinul tău ca să-mi apăr cauza.

Erina porni pe urmele lor și se așeză în partea din spate a sălii în care avea loc întâlnirea. Asistența era în majoritate masculină, cam în proporție egală indieni și albi. Unii dintre membri erau fețe bisericești, după cum o dovedeau gulerele albe care ieșeau din haine.

Ascultară toți cu atenție cuvintele lui Marlys, captivați de nota de sinceritate și entuziasmul din glasul ei. Aceasta le explică în câteva cuvinte în ce consta programul.

Vroia ca una dintre clădirile misiunii să fie transformată într-un atelier artizanal unde să se realizeze țesături cu modele locale.

Marlys mai sugeră ca produsele să fie prezentate pe plan național prin intermediul unor cataloage. Beneficiile realizate din vânzări urmau să fie folosite la cumpărarea de materie primă, îmbunătățirea calității și plata decentă a celor care lucrau.

Cită exemplele unor proiecte similare care avuseseră succes în munții Apalași și le arătă niște cataloage care proveneau din această regiune.

În cadrul adunării, mai multe femei reputate pentru frumusețea și originalitatea lucrurilor făcute de ele, au susținut propunerea lui Marlys, insistând asupra utilității unei asemenea inițiative, date fiind dificultățile de a găsi cumpărători în împrejurimi.

Erina începea să se întrebe care ar fi rolul unei asistente sociale în cadrul acestui proiect artizanal, când Marlys luă din nou cuvântul, propunând crearea în paralel a unui „refugiu“ pentru femeile care aveau parte de brutalități la casele lor. Ar putea fi găzduite aici împreună cu copiii, dacă vroiau. Pentru o scurtă perioadă de timp, totuși.

Departe de căminul lor, ar avea răgaz să se gândească liniștite la problemele de familie, să discute cu o persoană care să le poată da sfaturi.

Zarva se instală din nou în sală. Marlys nu interveni să facă liniște. Propunerile ei cel puțin nu le lăsau indiferente pe femeile care făceau parte din asistență. Era hotărâtă să lupte pentru această cauză, și o simțea pe Erina gata să o susțină și să facă tot ce era necesar ca să fie utilă misiunii.

Prima întrebare nu întârzie prea mult.

– Vrei să adaugi această sarcină muncii deja considerabile pe care o face reverendul părinte Wilkins? întrebă unul din cei care participau la adunare.

– Sunt în măsură să-mi dau seama că părintele Wilkins nu are timp să șomeze! ripostă Marlys. Pur și simplu ne va da o mână de ajutor pentru sfătuirea acestor femei aflate la necaz. Dar o să avem nevoie de o asistentă socială.

– O clipă, Marlys! interveni unul dintre participanți. Mi se pare că ești prea visătoare… Unde o să găsim o asistentă socială care să accepte să lucreze la misiune? De obicei, oamenii aceștia primesc și un salariu pentru ceea ce fac. Cum o s-o plătim?

Marlys o căută cu privirea pe Erina. Și înainte să spună ceva, aceasta din urmă declară:

– I-am spus lui Marlys că o s-o ajut să realizeze acest proiect.

Toate capetele se întoarseră către ea. Cineva întrebă:

– Dumneata… cine ești?

– Noua asistentă socială, răspunse Erina, hotărâtă.

*

*   *

La sfârșitul întâlnirii, toți afișau un zâmbet încrezător. Multe persoane s-au apropiat de Marlys, felicitând-o pentru ideea ei genială. Nimeni nu s-a gândit s-o întrebe pe Erina cât va rămâne la misiune și nici ea n-a crezut de cuviință să spună că probabil nu va rămâne mult timp.

Afirmase că o va ajuta pe Marlys să realizeze acest proiect. Nimic mai mult. Era nevoie de cel puțin două luni ca să pună lucrurile la punct. După care o va avertiza că pleacă. Totul depindea de felul cum aveau să se desfășoare lucrurile. O incita perspectiva de a participa la această inițiativă.

Soarele cobora spre asfințit și o ușoară briză făcea să foșnească frunzele copacilor. Cufundată în gândurile ei, tânăra femeie trecea printre clădirile misiunii, fără să le vadă măcar. Apropiindu-se de grajd, îi atrase atenția un cal care, era sigură, nu aparținea misiunii. Când îl întâlnise pentru prima dată pe Hunter, acesta avea un cal asemănător. Purta o cămașă roșie ecosez și niște blugi decolorați. Se uitase atent la ea, apoi îi adresase un zâmbet fermecător, murmurând:

– Bună ziua, domnişoară.

Erina O'Neill fusese imediat sedusă. Ciuli urechea auzind un zgomot de galop şi întoarse capul în direcţia călăreţului. Deşi era la distanţă, îl recunoscu imediat pe Hunter. De cum o văzu şi el, îşi ridcă pălăria s-o salute şi încetini calul îndreptându-se spre grajd.

Îi deschise poarta. Când trecu pe lângă ea, simţi mirosul de transpiraţie al calului şi călăreţului. Atmosfera asta o purta spre trecut.

– Bună ziua, domnişoară, îi spuse Hunter zâmbind.

Opri la câţiva metri de ea şi, fără să coboare de pe cal, o privi atent, înainte de a o întreba:

– Îţi mai place să călăreşti?

– Trebuie să recunosc că n-am mai făcut echitaţie de foarte mult timp.

– Pariez că nu mai eşti în stare nici să încaleci singură!

– Cu toate că n-am mai făcut-o de multă vreme, n-am uitat chiar de tot, Hunter!

– Nici nu vreau să cred aşa ceva! ripostă el râzând.

Îi făcu un semn cu mâna spre un cal rămas în grajd şi continuă:

– Calul acela are nevoie de o porţie de alergătură, ca să se simtă şi el bine. Înăuntru, este o şa agăţată pe perete. Mai ştii să pui o şa?

– Evident, replică ofensată cea întrebată.

Erina luă şaua şi se apropie cu prudenţă de calul murg.

– Încet, Gambler, murmură Hunter.

Cu gesturi lente, femeia puse hamul în gura animalului.

– Gambler… repetă ea. Mi se părea mie că te cunosc. Cum ai reuşit să-l păstrezi, în ciuda deplasărilor pe care le-ai făcut?

– L-am vândut când am plecat şi l-am cumpărat din nou când m-am întors.

– În amintirea timpurilor trecute…

Hunter coborî de pe cal şi veni lângă ea, în timp ce femeia strâmba din nas uitându-se la bidiviul pe care urma să-l încalece. Remarcându-i ezitarea, o ajută să urce pe spatele lui Gambler.

– Şi când te gândeşti că acum câţiva ani puteam s-o fac singură… oftă călăreaţa, amuzată.

Însoţitorul ei sări cu agilitate pe calul lui şi o privi zâmbitor.

– Îţi propun să facem un concurs, cine ajunge primul la cimitir. Şi ca să nu te defavorizez, te las să pleci cu un minut avans.

– Nu sunt atât de naivă să accept acum…

– Perfect, o lăsăm pe altădată, spuse bărbatul făcându-i cu ochiul.

Se simţi uşurată. Se temea ca el să nu pornească în galop, aşteptând să-l urmeze. Altădată, n-ar fi ezitat s-o facă.

– De ce nu-ţi ţii caii acasă, la McLaughlin, şi-i ţii aici, la misiune? întrebă ea, curioasă.

– E vorba despre o invitaţie a părintelui. El crede că ăsta-i singurul fel de a mă apropia de biserică!

– Şi metoda asta dă rezultate?

– Mi se întâmplă uneori să mai asist la slujbă atunci când ajung duminica la misiune, răspunse el ridicând din umeri. Când eram copil, nu prea erau biserici pe aici. Trebuia să mergem mult până să ajungem la una. Ne petreceam acolo toată ziua şi ne întorceam acasă cu ultimul tren.

Clătină din cap zâmbind, în vreme ce femeia îl privea, surprinsă.

– Nu mi-ai spus asta niciodată.

– Eram prea tânăr ca să apreciez amintirile. De altfel, tu erai orăşeancă, şi nu vroiam să-ţi par ridicol cu asemenea poveşti.

Erina zâmbi şi adăugă:

– Nu mi-ai spus nici că vroiai să devii jurnalist…

– Nici eu nu ştiam. Pe vremea aceea, nu ştiam ce vreau să fac.

Nu era şi cazul ei. Ea ştiuse dintotdeauna.

– Când ţi-a venit ideea asta?

– Când mi-am reluat studiile după ce am condus o fermă din Montana vreme de un an şi jumătate. La universitate, mi-am dat seama că mă atrăgea jurnalistica.

– De ce te-ai hotărât să te duci la Los Angeles?

Hunter făcu o strâmbătură.

– Aveam câțiva prieteni acolo, și unul dintre profesori cunoștea pe cineva care lucra la „Times“.

Bărbatul își privi fix însoțitoarea.

– Bănuiesc că următoarea ta întrebare va fi:“de ce te-ai întors?“…

Ea încuviință, clătinând din cap.

– Excelentă întrebare, Erin O’Neill! exclamă el râzând. Din păcate, nu pot să-ți satisfac curiozitatea, pentru că nici eu n-am găsit răspunsul. În orice caz, sunt sigur că întoarcerea aici nu are nici o legătură cu câștigul material sau cu celebritatea!

– Afacerea ta… nu este deci… rentabilă?

– Depinde ce înțelegi prin „rentabilă“.

Ajungeau în apropierea cimitirului indian. Hunter trase de frâu să-și oprească bidiviul și Erina făcu la fel.

– După părerea ta, cât crezi că ar trebui să fie beneficiul meu?

– Nu știu nimic despre cum funcționează o imprimerie.

– Fie… În cazul ăsta, după ce criterii poți să consideri că cineva a reușit în viață?

– Nu există niște criterii universale. În primul rând, trebuie să duci viața care ți se potrivește cel mai bine.

Hunter coborî din șa, îl mângâie pe Gambler pe gât, apoi o privi pe călăreață.

– În condițiile astea, afacerea mea este rentabilă! Plimbarea asta nu a fost prea obositoare?

Auzind cuvintele acestea, Erina își dădu seama că era foarte încordată și își simți mușchii relaxându-se.

– Nu vrei să cobori puțin ca să-ți dezmorțești picioarele?

O cuprinse cu mâinile de mijloc s-o ajute, lucru care îi făcu mare plăcere. Atingerea pieptului său puternic era extrem de liniștitoare.

O lăsă jos. Prinzând frâiele cailor porniră să se plimbe încet,

admirând culorile câmpiei care le plăcea amândurora atât de mult. De câte ori se plimbaseră așa, bucurându-se de liniștea serii?

– Am pornit această afacere pentru că eram convins că va fi utilă, declară Hunter. Comunitatea noastră are propriul „guvern“. Mi s-a părut deci firesc să aibă și propriul ziar. De fapt, este vorba despre un ziar care atinge problemele specifice teritoriului nostru. Cu această ocazie, am hotărât să construiesc o imprimerie pe care o folosesc și pentru prospecte publicitare și altele. În realitate, din imprimerie ies banii. Dar ziarul,“Plaintalker“ este sufletul ei.

– Bănuiesc că n-a fost ușor la început.

– Într-adevăr. Oamenii nu sunt obișnuiți să aibă încredere în indieni și, la început, puțini clienți făceau comenzi la imprimeria noastră. A trebuit să le dovedim că la aceeași calitate care li se oferea în altă parte, noi le propuneam niște prețuri mai avantajoase.

Erina se gândi o clipă în liniște, ca apoi să-l întrebe:

– Marlys ți-a vorbit despre proiectul ei?

– Da.

– Crezi că o să meargă?

– N-am nici o îndoială în privința părții artizanale. În schimb nu sunt sigur că femeile de pe aici se vor refugia la misiune, chiar dacă ar avea nevoie de liniște și sfaturi. Pe aici, nu se dezvăluie prea ușor unui străin propriile probleme. Dar poate Marlys va reuși să le facă să-și depășească reticența.

– Eu am s-o ajut.

O privi, surprins.

– Nu există mijloacele financiare pentru a recruta un psiholog sau o asistentă socială, adăugă ea. Și cum eu sunt licențiată în psihologie…

– Cât timp vrei să stai, Erin?

– Destul cât treaba să înceapă cum trebuie.

– Ești foarte pricepută în arta de a începe ceva, ca apoi să pleci! o ironiză el.

– Din câte îmi aduc aminte, nu eu am fost cea care a fisurat idila noastră, replică ea străduindu-se să-și păstreze calmul.

– Poate că nu… Dar în orice caz, tu ai fost cea care i-ai pus capăt.

Bărbatul oftă și continuă:

– În ceea ce privește proiectul lui Marlys, sunt destul de sceptic. Femeile vor veni poate să ceară un sfat, apoi se vor întoarce la casele lor ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Sper totuși să obțină niște rezultate bune.

– Ca să fiu sinceră, nu prea sunt pricepută în domeniu, dar n-are nici o importanță; dacă sunt aici pot să încerc să fiu de folos.

– Și… sora ta?

– N-am uitat-o. Am să fac tot posibilul ca această crimă să nu rămână nepedepsită.

Hunter se aplecă spre ea ca s-o ajute să urce din nou în șa, apoi încălecă pe Gambler.

– Te joci cu focul, murmură el, în timp ce porneau înapoi, spre misiune.

Erina îl privi cu răceală.

– Te înșeli. Nu mă joc.

– Cultura noastră se transmite prin viu grai și nu prin cărți, ca a voastră. Aici, totul se bazează pe cuvânt. Poveștile suferă astfel modificări cu timpul. Pentru cineva ca tine, este greu să accepte așa ceva.

– Nu înțeleg unde vrei să ajungi.

– Vorbeam despre jocuri, Erin. Regulile s-au schimbat de când ai plecat.

Capitolul 3

– Am ceva de lucru pentru tine.

Erina ridică ochii din dosarul în care se uita. Căldura lunii iulie era atât de stânjenitoare încât se mai întrebă o dată cum reușea Marlys să fie întotdeauna atât de proaspătă. Aceasta îi puse un plic de hârtie galbenă pe birou.

Erina oftă.

– Contabilitatea n-a fost niciodată punctul meu forte. Sper să nu apară prea curând vreun inspector care să verifice ce-am făcut eu!

Marlys se uită la coloanele de cifre pe care prietena ei le completa cu grijă și-i zâmbi încrezătoare.

Erina șovăi, apoi continuă:

– Marlys… Mă ocup în primul rând de contabilitate. Mai pregătesc și cafeaua, dar… nu sunt sigură că ăsta este rolul unei asistente sociale… Ești sigură că prezența mea este indispensabilă aici?

– Mai ai un pic de răbdare! Centrul nu s-a deschis decât de trei săptămâni și, pentru moment, partea artizanală merge foarte bine. Trebuie ca perspectiva de „refugiu“ să le devină familiară femeilor.

– Dar… afișele care au fost împrăștiate nu vorbesc decât despre centrul artizanal! Nimeni nu știe că, în paralel, există și un centru de primire…

– Te înșeli. Pe aici, asemenea informații se transmit din gură în gură.

Erina ridică din umeri, aducându-și aminte de cuvintele lui Hunter. Pe urmă își îndreptă atenția asupra plicului mare pe care-l deschise.

– Despre ce-i vorba? întrebă ea uitându-se la hârtiile care erau înșirate pe birou.

– Despre o comandă care trebuie să ajungă la imprimerie. Avem nevoie de agenți publicitari.

– Vrei să duc asta la McLaughin?

Marlys încuviință clătinând din cap.

– Aș vrea să am și un deviz pentru faimosul catalog despre care am vorbit în timpul reuniunii.

*

*   *

Bernadette Barker îi întâmpina pe toți cei care treceau pragul de la Editions Wolf cu un zâmbet irezistibil. Bărbații erau în general cuceriți instantaneu, cât despre femei, erau repede cucerite de farmecul unei asemenea manifestări de simpatie.

Bernadette înțelese totuși imediat că Erina O'Neill manifesta o oarecare reticență față de ea. Își întări această convingere văzându-i expresia în momentul în care Hunter intră în cameră.

– Domnișoara O'Neill are o comandă pentru imprimerie, declară Bernadette când Hunter se apropie de ea. Dar s-ar părea că nu prea are încredere în mine…

Bărbatul zâmbi.

– Vrei să spui că nu reușești s-o convingi pe miss O'Neill că ești la fel de competentă ca mine, Bernie?

El se întoarse spre Erina.

– N-am nici o îndoială, răspunse ea. Este vorba despre o comandă pentru misiune. M-am gândit că tu…

– Aha! Dânsa are nevoie de un tratament privilegiat, îi explică patronul secretarei atingând-o pe umăr. Vino în biroul meu, Erin.

Biroul pe care-l ocupa Hunter era prea mic față de numărul rafturilor pline cu dosare care acopereau pereții. O invită să ia loc în fața lui.

– Ce pot să fac pentru tine, Erin?

Ea îi întinse un plic mare.

– Uite o comandă de prospecte publicitare.

– Misiunea beneficiază de o reducere și Bernie știe acest lucru, declară gazda fără să deschidă plicul.

– Am mai vrea să ne faci un catalog, și m-am gândit că ai putea să ne dai niște sfaturi competente.

– Ce fel de catalog?

– Ceva care să atragă atenția, cu fotografii ale diferitelor articole pe care vrem să le vindem.

– Nu avem aici materialul de care ar fi nevoie pentru asemenea fotografii color, dar știu pe cineva care s-ar putea ocupa de treaba asta.

– Cât ar costa?

– Nu pot să-ți răspund imediat. Depinde de numărul de pagini, de calitatea hârtiei și de timpul cât va dura să elaborăm broșura. Dacă ne-ai prezenta o machetă a punerii în pagină, v-ar costa mult mai puțin.

– Ar trebui să găsesc un fotograf, replică femeia, gânditoare.

– Pot să fac eu asta, și de asemenea am să te ajut la punerea în pagină.

Erina îl privi, surprinsă.

– Înființarea acestui centru artizanal este o idee excelentă, adăugă el. Cu un bun sprijin publicitar, ar trebui să meargă bine.

– În schimb, ai îndoieli în ceea ce privește reușita celeilalte părți a proiectului, nu-i așa?

Hunter ezită, apoi întrebă:

– Cum stați la capitolul ăsta?

– Nu avem prea multe vizite… în momentul de față. Prezența mea nu a ajutat încă la nimic.

Bărbatul își trecu nervos o mână prin păr. Totul se întâmpla așa cum prevăzuse, dar asta nu-l bucura deloc. Dacă tentativa eșua, Erina n-avea să mai stea mult pe aici. La urma urmei, nu tot avea să plece, mai devreme sau mai târziu? Evident, ar fi fost bine să fie cât mai târziu.

– Toată lumea este de acord că este nevoie de un asemenea refugiu, murmură Hunter.

– Însă crezi că nu sunt persoana cea mai potrivită să joc rolul psihologului…

– N-are nici o importanță ce cred eu. La momentul potrivit, o să vezi singură dacă postul îți convine sau nu. Dar până atunci, trebuie să ne ocupăm de catalog.

Erina vroia să-i pună o altă întrebare, dar preferă s-o lase pentru mai târziu. Hunter o conduse într-o cameră spațioasă unde se aflau mai multe mese pline cu machete tipografice. Mai erau și câteva mașini de scris și trei calculatoare. O indiană tânără lucra la unul dintre ele.

După aceea, intrară într-o altă încăpere unde se afla mașina de tipărit. Hunter îi ceru unuia dintre muncitori s-o pornească pentru a-i face o demonstrație Erinei. Aceasta era fascinată de etalarea tehnică ce se desfășura sub privirile ei.

– Vrei să vedem și camera obscură? o întrebă amfitrionul.

Vizitatoarea încuviință clătinând din cap și-l urmă de-a lungul unui culoar.

– Este camera mea preferată, îi explică el zâmbind.

Își încrucișară drumul cu Bernie, care întrebă veselă:

– Cum se desfășoară vizita?

– Nemaipomenit! răspunsă Erina, bine dispusă.

– Insistă să nu-ți arate camera obscură! Este încăperea mea preferată!

Vizitatoarea se strâmbă și se duse după Hunter în laboratorul foto.

– Am angajat un fotograf excelent care lucrează cu mine, explică el. Și Bernie se interesează de câtăva vreme de partea foto. Trebuie să spun că se descurcă foarte bine. Mă întreb ce m-aș face fără ea. Când am angajat-o, nu știa absolut nimic despre jurnalistică și acum știe aproape tot atât cât mine.

Hunter îi arătă diferitele aparate care se găseau în laborator, apoi o conduse într-o încăpere luminată cu o lampă roșie.

– Ai mai intrat vreodată într-o cameră obscură? De fiecare dată când deschid ușa asta, am impresia că descopăr o lume magică.

Femeia infirmă clătinând din cap.

– Nu știam că ești și fotograf…

– Am învățat multe lucrând la „Times“.

Ochii lui se opriră asupra mâinilor ei. Erau atât de fine, atât de delicate… Nu rezistă tentației de a-i cuprinde degetele subțiri în palmă.

– Bernie poate se întreabă ce… spuse ea încet.

– N-are nici o importanță.

Se aplecă spre ea și-i atinse buzele cu un sărut. Erina se înfioră.

– Nu cred că e bine…

Făcându-i cu ochiul, bărbatul o conduse către ieșire.

– Într-adevăr. Și de altfel, este prea cald în camera asta.

– Am crezut că este „camera ta preferată“… Și a lui Bernie de asemenea…

– Bineînțeles, răspunse el trăgând aer în piept. Însă până acum n-am remarcat că este atât de cald!

Traversară din nou culoarul în direcția biroului lui Hunter.

– Va fi gata mâine, spuse el arătând plicul. Sau poate preferi să mai aștepți un pic…

– Nu mă grăbesc. În timp ce tu te ocupi de prospecte, pot să răsfoiesc câteva numere vechi din „Plaintalker“?

– Acesta de acum șase luni ar fi bun?

– Poate să fie și mai vechi. Aș vrea să citesc câteva articole referitoare la rezervație înainte de… moartea Louisei.

– Sunt sigur că presa națională s-a ocupat de afacerea asta și ai citit deja o mulțime de articole despre acest asasinat.

Erina își înfundă mâinile în buzunare fără să-l scape din ochi.

– Evident, dar sunt curioasă să cunosc părerea ta din ceea ce ai scris.

– De ce?

– Pentru că respect punctul tău de vedere, răspunse ea cu sinceritate.

Hunter ridică din umeri și deschise un dulap imens în care erau depozitate toate numerele „Plaintalker"-ului, așezate după data apariției.

– Poți să te așezi la biroul meu.

– Nu vreau să te deranjez.

– Nu mă deranjezi deloc, pentru că n-am treabă aici, deocamdată. Angajații vor pleca în curând, însă vreau să lucrez până mai târziu astă-seară, prin urmare nimeni nu te obligă să pleci.

– Mulțumesc.

Adâncită în articolele vechi ale ziarului, Erina nu-și dădea seama de trecerea timpului. După câteva ceasuri, femeia tresări văzându-l deodată pe Hunter lângă ea. El îi așeză pe birou o pungă de hârtie.

– Dacă ai de gând să citești ziarele toată noaptea, cred că n-ar fi rău să și mănânci ceva, declară bărbatul, amuzat.

Cu părul blond legat într-o coadă de cal și ochii mari și verzi, uimiți, semăna cu adolescenta pe care o cunoscuse cu doisprezece ani înainte.

– Cât e ceasul? Eram atât de absorbită de lectură încât am pierdut noțiunea timpului. Sper că nu te-am ținut prea mult…

– Nu. Am avut de lucru. Dar m-am trezit că mi-e foame și m-am gândit că și ție ți-ar putea fi. Așa încât am adus ceva de mâncare.

– Pun pariu că ai cumpărat pizza, hamburgheri și cartofi prăjiți.

– Ai câștigat!

Femeia vârî imediat mâna în pungă și scoase un pachet mic care conținea un hamburger.

– Te-ai gândit să iei și ketchup?

El încuviință clătinând din cap.

– Cum aș fi putut să uit? Nu te-ai schimbat deloc!

– Depinde, replică femeia mușcând încântată din hamburger.

Hunter răsturnă conținutul pungii pe birou și se servi.

– Ai găsit ceva interesant? întrebă el între două înghițituri, făcând semn spre ziarele răspândite peste tot.

– Nu-ți face griji. Am să le pun pe toate la loc. Da, am aflat multe lucruri pe care nu le știam. Scrii foarte bine, Hunter.

– Nu sunt singurul care scriu articolele din „Plaintalker“.

– Fără îndoială, dar stilul tău este ușor de recunoscut. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că…

– Că aș putea să scriu? întrebă Hunter, sarcastic.

– Pe vremea aceea, nu te interesau decât caii sălbatici și muzica country. Nu vorbeam decât despre cinematografe în aer liber și iepurași de ciocolată!

– Dar și despre culorile amurgului, și cât ne-ar trebui să ajungem pe jos până la lună…

Obrajii tinerei femei se împurpurară în timp ce evoca aceste amintiri.

– De ce nu mi-ai vorbit atunci despre proiectele tale?

– Pentru că nu aveau prea mare importanță pentru mine… De altfel, s-ar fi schimbat cu ceva lucrurile?

– Bănuiesc că unele dintre articolele tale au stârnit mânia Celui de sus!

– Într-adevăr, replică el clătinând din cap. Uneori mi se întâmplă să am discuții incendiare cu cei pe care i-am atacat. Sunt riscurile meseriei!

– Cu siguranță că uneori ai primit amenințări.

– Da. De altfel consider asta ceva normal. Nu poți să fii pe placul tuturor.

– Comentariile tale despre Biroul Afacerilor Indienilor nu sunt deloc blânde…

– B.A.I.-ul nu are rigoare și fermitate. Depindem tot de guvernul federal. Suntem împotmoliți în birocrație și ne temem să nu pierdem totul încercând să ne eliberăm.

– Și ce propui?

– Slavă Domnului, rolul meu de jurnalist nu mă obligă să fac nimic. Mă mulțumesc să transmit informațiile și să ridic unele probleme care mi se par esențiale.

– Ceea ce nu este puțin lucru, remarcă ea începând să strângă resturile picnicului lor. Cei mai mulți oameni ar vrea să obțină răspunsuri la întrebările lor fără să studieze problemele respective.

Hunter se ridică s-o ajute. Privirile lor se întâlniră în timp ce întindeau amândoi mâinile spre sticla cu ketchup.

– Erin, mi-am pus de mii de ori aceeași întrebare, vreme de doisprezece ani…

Ea își lăsă ochii în pământ când vorbi.

– Oamenii se schimbă… la fel și răspunsurile.

De când se întorsese, nu reușise să-și dea seama dacă se schimbase, și cât se schimbase.

Un zgomot ciudat se auzi atunci afară. Intrigată, Erina își înălță sprâncenele și-l întrebă pe Hunter din priviri ce se întâmpla. După expresia lui încordată, înțelese că era vorba de ceva grav.

Zgomotul răsună din nou, de data asta foarte aproape, și un geam se sparse. Acum nu mai era nici o îndoială: era vorba despre o împușcătură.

– Erina, lasă-te jos!

Surprinsă, femeia nu reacționă imediat. Făcând ochii mari, se întoarse spre fereastră. Apoi îl văzu pe Hunter repezindu-se spre ea și trântind-o jos, chiar în clipa în care se auzi o altă împușcătură.

– Oo! Dumnezeule! exclamă el cu voce sugrumată.

Erau amândoi întinși pe jos și el o ținea în brațe.

– Erina!… Erina?… Ești teafără?

Capitolul 4

Neputând să răspundă, Erina încerca să-și recapete suflul. Se uita la cioburile de sticlă care acopereau podeaua până lângă ea. Fără s-o lase, Hunter întinse mâna să stingă lampa de pe birou.

– Hunter… Ce se-ntâmplă? întrebă până la urmă.

– Nu știu. Trebuie să sting cât mai repede plafoniera.

Se ridică imediat. Femeia se pregătea să facă la fel când el îi strigă:

– Nu te mișca! Stai jos!

Erina se conformă, urmărindu-l cu privirea. Câteva clipe mai târziu, camera era scăldată în întuneric și răsună o altă împușcătură, urmată de zgomot de geamuri sparte.

– Sper că ești asigurat, se trezi ea spunând.

El nu răspunse. Îl auzi umblând prin dulap.

– Cineva ne ia drept… țintă? întrebă femeia, speriată.

– Se pare că așa stau lucrurile.

– Ești sigur că e vorba despre… noi?

– Deocamdată, doar ferestrele sunt în colimator.

Obișnuindu-se cu întunericul, el se duse la birou, ridică receptorul telefonului, apoi trase o înjurătură trântindu-l la loc.

– Nu poți să ceri ajutor?

– Firele sunt tăiate.

Hunter se lungi din nou lângă femeie, oftând. O altă împușcătură tulbură liniștea nopții.

– Dacă… continuă să tragă așa, or să intre în alertă vecinii… șopti ea, cu o sclipire de speranță în glas.

– Poate...

O cuprinse cu brațul pe după umeri, s-o liniștească și să se liniștească și el.

– Dar mă îndoiesc că așa va fi, adăugă Hunter. Ne aflăm la marginea satului. N-ai recunoscut de la început șuierul gloanțelor, nu-i așa?

– Trebuie să recunosc că nu prea sunt obișnuită cu un asemenea fundal sonor.

– Bravo, Erin O' Neill! Faci pe detectivul și nu ești în stare să deosebești o împușcătură de uruitul unui motor! Poate că nu la fel stau lucrurile cu cei care stau la țară. Ei vor crede că este vorba de o joacă de copii de-a cowboy-ii și indienii… Dacă avem noroc, cineva o să-și dea seama că este vorba despre o armă adevărată.

– Și dacă n-o să fie așa… ce-o să se-ntâmple cu noi?

Asta era varianta cea mai probabilă. Hunter oftă.

– Nu pot să-ți răspund. Nu știu care sunt intențiile agresorului nostru. Vrea să mă omoare sau doar să mă sperie?

– Ți-e… frică? îl întrebă ea, speriată.

– Nicidecum, răspunse el cu cinism.

– Perfect. În cazul ăsta, ce crezi că ar trebui să facem?

– O să ne ascundem.

– Unde? întrebă Erina, descumpănită.

– Vom fi la adăpost în camera obscură. Ai încredere în experiența mea. Uneori este mai bine să aștepți decât să ataci.

Spunând acestea, se ridică și Erina auzi zgomotul unor sertare metalice deschizându-se și închizându-se la loc.

– Ce faci?

– Am pus o pușcă aici undeva, dar nu reușesc s-o găsesc în întunericul ăsta.

Tânăra femeie se cutremură. Și-l închipuia pe Hunter trecând pragul clădirii, cu pușca în mână. În clipa următoare, avea să fie împușcat de agresor.

– Dar… n-ar fi mai bine doar să ne ascundem? remarcă ea cu o voce tremurătoare.

– Bineînțeles. Prefer totuși să fiu înarmat, câtă vreme este și el. Ești pregătită?

Fără să mai aștepte răspunsul, Hunter porni către ușă, mergând aplecat, cu femeia pe urmele lui. Pe ea o pufni râsul, în fața acestei situații nefirești.

– Nu te recunosc cu umorul ăsta ciudat, o luă peste picior bărbatul, vorbind în șoaptă.

– Totul mi se pare atât de neverosimil… Nu se poate așa ceva… În curând o să ne trezim…

– Din păcate, nu!

Erina se poticni în întuneric și se prinse de brațul însoțitorului ei. Își mușcă buzele simțind că tresare la această atingere caldă și umedă.

– Dar… ce… ce-ai pățit? îl întrebă imediat, îngrozită.

– Liniștește-te, nu-i decât niște sânge. M-am tăiat în niște bucăți de sticlă. Bernie a pus peste tot truse sanitare. Sper să fie una și în camera obscură.

Se aflau undeva în mijlocul clădirii și era greu să înainteze fără nici un pic de lumină. Hunter cunoștea locurile și o luă de mână s-o conducă. Pusese mâna pe clanța unei uși când se auzi o nouă bubuitură.

– Prietenul nostru s-a hotărât să ne țină companie mai mult timp, declară el făcând o grimasă.

– De ce crezi că vom fi mai la adăpost în camera obscură? șopti Erina.

– Pentru că n-are ferestre și este greu de găsit pe întunericul ăsta.

Se abținu să-i spună că, după zgomotul pe care-l făcea, carabina agresorului era probabil în stare să treacă ușor prin zidul nu prea consistent.

– Și… dacă ajunge totuși acolo? insistă femeia.

– Ei bine, atunci n-am să șovăi să folosesc pușca. Dar cu siguranță că nu vom ajunge până acolo. Cred că vrea doar să ne sperie.

Erina se simți ușurată când ajunseră în camera luminată cu lampa roșie. Hunter se apropie de chiuvetă și lăsă apa rece să-i curgă peste rană. Erina dezinfectă tăietura care nu era adâncă și puse deasupra un pansament.

– N-o să scape atât de ușor, mormăi ea îngrijindu-l. O să descoperim cine este. O să fie arestat și învinuit!

– Chiar așa?…

– Bineînțeles! Nu mi se pare normal ca un individ sinistru să se amuze trăgând în alții!

Hunter clătină din cap, cu un zâmbet sarcastic.

– Ar trebui să-i spună cineva. Fără îndoială, nu știe că legea nu-i permite să se amuze în felul ăsta!

– Of! Termină cu glumele! Crimele astea trebuie pedepsite. Trebuie să se aplice justiția. Poliția ce face? Să luăm exemplul Louisei…

Hunter îi tăie avântul prinzând-o de mână.

– Întocmai! Uite ce s-a întâmplat cu sora ta! Nu înțelegi că pe aceste meleaguri justiția nu se aplică la fel ca în Connecticut? Nu putem să ieșim afară ca să aflăm cine este acolo. Mâine, o să depui plângere la poliție. Cât despre mine, am să scriu despre episodul ăsta în Plaintalker. Asta-i tot!

– Știu foarte bine cum se desfășoară afacerile de felul acesta.

– Bineînțeles că știi! remarcă Hunter exasperat, ridicând ochii în tavan. Acum doisprezece ani, ai petrecut trei luni aici și consideri că știi totul în legătură cu obiceiurile indiene, nu-i așa?!

El trase adânc aer în piept și continuă, mai calm de data asta:

– Am să mă răzbun, când va veni momentul. Împușcăturile astea n-au nici o legătură cu tine. Eu sunt cel vizat.

Erina își mușcă buzele, jignită că fusese exclusă din această aventură. Nu erau amândoi înăuntru, hărțuiți de împușcăturile care-i amenințau?

– În primul rând, de unde știi că agresorul nostru este bărbat? se răsti ea. Poate este vorba despre prietena ta care e furioasă pe mine! Bernie, de exemplu…

Hunter o privi, uimit la culme.

– De ce Bernie?

– Pentru că sunt pe punctul de a-mi petrece noaptea cu patronul ei în camera obscură, care vă place amândurora!

– Într-adevăr, mi se pare un argument plauzibil! remarcă bărbatul râzând.

Ea ridică din umeri, oftând:

– N-o să plece înainte de a se lumina, nu-i așa?

– Eu așa aș face.

– Suntem deci condamnați să ne petrecem noaptea aici?

– Mă tem că da. Numai să nu intre în panică din cauza absenței tale. Crezi că Marlys…?

– Marlys m-a trimis aici. Știe că sunt cu tine. Nu mai am optsprezece ani, și prin urmare, dacă nu mă întorc la o oră rezonabilă, n-o să-și facă nici o problemă.

El încuviință clătinând din cap, amintindu-și de nenumăratele scuze pe care le inventau când ajungeau mai târziu în sala de mese. Erina se uita fix la pansamentul lui Hunter pentru ca el să nu-și dea

seama că se înroșise. Pe vremea aceea, era în stare să facă orice ca să mai stea cu el încă puțin. Orice, în afară de a-și ține promisiunea pe care i-o făcuse la aeroport...

Hunter îi ghicise gândurile. Își amintea cum i se zbătuse în brațe, furia cu care o dusese într-un lan de bumbac, arzând de dorință. Nu uitase niciodată intensitatea privirii ei, și în ziua aceea înțelesese cât o iubea. Atunci se hotărâse să lupte până ce o va cuceri.

– Mulțumesc, murmură uitându-se la pansament.

– Crezi că mai sângerează?

– Nu.

El se uită de jur împrejur prin încăpere și adăugă:

– Mi-ar plăcea să te instalezi mai confortabil, dar tare mi-e teamă că așa ceva nu e posibil. Linoleumul este cam tare ca să poți dormi pe el.

Se așezară pe jos, unul lângă celălalt.

– Vezi tu, Erin O'Neill, dacă nu m-ai fi părăsit în urmă cu multă vreme, aș fi tentat să cred că ești geloasă...

– Pe Blondie? Nici pomeneală! Își vopsește părul!

Numai o femeie poate să remarce un asemenea detaliu!

– Îți atrag atenția că Blondie este numele cățelei mele, remarcă el cu un zâmbet batjocoritor. Bernie este mâna mea dreaptă.

Erina ridică din umeri, înainte de a continua:

– În ceea ce privește plecarea mea, țin să-ți precizez că nu mi-a fost chiar atât de ușor cum crezi. M-am gândit mult la presupusa întoarcere. Cred că eram prea... diferiți.

– Ai optat deci pentru siguranță? întrebă Hunter pe un ton neutru.

Chipul femeii se crispă. Hunter și Arthur... Nu înțelegea cum de îl alesese pe acesta din urmă.

– Într-adevăr, l-am ales pe Arthur pentru că mă simțeam mai în siguranță cu el. Întotdeauna a fost extrem de curtenitor. Eram soția lui, prin urmare mă respecta.

– Rolul ăsta îți convenea? Erai fericită?

– Cred că eram mulțumită. Un timp, cel puțin. Credeam că situația se va îmbunătăți de la sine.

– Ai copii?

Pe buzele lui Hunter, cuvintele acestea erau atât de blânde, în timp ce, atunci când adusese vorba Arthur despre așa ceva, Erina se cutremurase de oroare.

– Ne-am dat repede seama că mariajul nostru era o greșeală. Ori, copiii nu rezolvă problemele deja existente într-un cuplu.

Trebuia să-l mintă spunându-i că-i părea rău de eșecul căsătoriei?

– Despărțirea a fost deci planificată? La fel cum a fost și căsătoria?

Chiar așa se petrecuseră lucrurile? Mania lui Arthur de a nu lăsa nimic la voia întâmplării o influențase atât de mult? Nu. Își amintea perfect cât de ușurată se simțise în ziua în care îi spusese soțului ei:

– Nu pot să mai continuu să trăiesc cu tine.

Se simțise dintr-o dată eliberată.

– Recunosc că m-am înșelat în calculele mele, declară ea, dar cred că a fost o lecție pentru mine. Acum evit să mai stabilesc planuri pentru viitor. Dar tu? Ai găsit ce căutai?

– Cel puțin am impresia că sunt de folos. Îmi plăcea treaba pe care o făceam la Los Angeles, dar oricare alt jurnalist ar fi putut să facă același lucru. Ceea ce nu se întâmplă aici. Sunt singurul ziartist din regiune.

– Dar Bernie?

Abia rostise întrebarea și-i părea deja rău că o pusese, iar el își dădu seama privind-o.

– Nu uit că are un rol important în buna funcționare a afacerii.

O altă împușcătură răsună în noapte, urmată de un zgomot de geamuri sparte.

– Poate nu este vorba decât despre un vandal, sugeră Erina cu o notă de speranță în glas. Poate nici măcar nu știe că sunt doi oameni înăuntru…

– Era lumina aprinsă în birou când a venit, remarcă bărbatul punându-i o mână ocrotitoare pe umăr.

– În cazul ăsta, de ce nu merge până la capăt? De ce nu intră să ne caute? Focurile astea intermitente îți macină nervii!

– Cred că asta și este intenția lui.

– Mi-e frică, murmură femeia tremurând.

– Recunosc că nici eu nu eram prea liniștit la început. Dar acum, sunt convins că va rămâne unde este, ceea ce înseamnă că aici suntem la adăpost. O să plece în zori.

– Credeam că ție nu ți-e frică niciodată, spuse Erina, uimită.

– Pe vremea aceea, eram prea nebun ca să-mi dau seama, sau prea orgolios ca să recunosc.

– Bănuiesc că nu este prima dată când se întâmplă un asemenea incident, nu-i așa?

– Într-adevăr. Cineva mi-a spart într-o zi geamurile camionetei.

– N-ai descoperit cine a făcut asta și de ce?

– Niciodată, deși aveam niște bănuieli. Indienii proprietari de terenuri sunt în permanență în conflict cu crescătorii de animale. Într-un articol, am fost de partea indienilor. A doua zi, mi-au fost sparte geamurile mașinii.

Hunter ridică din umeri.

– Săptămâna următoare, am scris un alt articol în care luam apărarea crescătorilor. A doua zi, cineva mi-a tăiat cauciucurile camionetei.

– S-ar părea că este o situație din care nu se poate ieși.

– Nu-i chiar așa. Puțin după aceea, le sugeram celor două părți să se întâlnească și să ajungă la un compromis. Atunci am primit scrisori de felicitare și încurajări și dintr-o parte și din cealaltă. Ceea ce înseamnă că nu este pierdută orice speranță…

– Pe cine ai atacat ultima dată? întrebă femeia, neliniștită.

– Compania mea de asigurări… care nu va întârzia să refuze să mă despăgubească! răspunse Hunter pe un ton teatral.

După părerea lui, această ofensivă provenea din tabăra Crimson Eagle, dar preferă să nu-i spună Erinei, temându-se să nu-i mai stârnească interesul.

– Întotdeauna ți-a plăcut pericolul, suspină ea.

El o privi în adâncul ochilor. Îi despărțeau doar câțiva centimetri.

– Timpul nu are nici o influență asupra ta. Mi se pare că ești mai frumoasă ca acum doisprezece ani.

Deodată, nu mai putu să reziste chemării buzelor ei întredeschise. O trase lângă el, apoi îi strecură degetele pe sub cămașă. Erina gemu și se agăță de umerii lui când îi simți răsuflarea caldă în ceafă. Nu cunoscuse asemenea senzații nebune decât în brațele acestui bărbat. Numai el putea s-o facă să-și piardă mințile.

Un zgomot răsună brusc în interiorul clădirii. Hunter se dădu imediat înapoi. Cu răsuflarea tăiată, Erina se uită la el.

– Ce…? începu ea.

El îi puse imediat palma pe gură ca să n-o mai lase să continue. Zgomotul răsună din nou, mai aproape. Instinctul îi spunea lui Hunter să aștepte ca intrusul să ajungă la ei. Dar nu vroia s-o expună pe Erina nici unui risc. Se aplecă spre ea și-i șopti:

– Nu face nici o mișcare.

Groaza se întipări pe chipul femeii îndată ce înțelese că avea s-o lase singură. O mângâie pe obraz cu un sărut, luă pușca și stinse lampa roșie înainte de a ieși din cameră în vârful picioarelor.

O liniște înfiorătoare domnea peste clădire. După un moment care i se păru să dureze o eternitate, ușa se deschise din nou. Erina se cutremură.

– Îl uitasem pe Merlin, spuse Hunter aprinzând lumina.

Ținea în brațe un ghem negru de blană. Femeia oftă ușurată, recunoscând o pisică.

– Uite-l pe gardianul de la Editions Wolf!

Puse animalul jos și acesta se grăbi să iasă din nou. Erina îl urmări cu privirea. Copleșită de mângâierile lui Hunter, nici nu auzise zgomotul care îl alertase pe el.

– Crezi că agresorul mai este afară? îl întrebă în cele din urmă.

– Să fiu sincer, n-am nici un chef să ies să mă conving!

– Nu, bineînțeles. O să așteptăm să se lumineze.

Bărbatul închise din nou ușa și se așeză pe jos, cu spatele rezemat de perete. Puse pușca pe genunchi.

– Unul dintre noi ar trebui să doarmă, remarcă el. Și cum sunt singurul care știu să folosesc arma asta, ar fi bine să nu fiu eu acela.

– Am să stau și eu trează ca să-ți țin de urât, replică ea cu jumătate de glas.

Hunter ridică sprâncenele, zâmbind.

– Ar fi mai bine să dormi, Erin. Aș fi mai puțin tentat …

– Hunter, eu…

El o întrerupse făcându-i un semn cu mâna.

– La ce bun să negăm ceva clar, Erin? Poate suntem atât de diferiți cum pretinzi tu, dar în același timp ne simțim atrași unul către celălalt. Un fel de atracție chimică…

Femeia clătină din cap în sens de negare.

– Dar, chimia nu mă interesează mai mult ca tine, continuă el. Dacă numai despre asta este vorba, mai bine rămânem în afara laboratorului!

Erina se uită de jur împrejur, cu un zâmbet sarcastic pe buze. Ironia soartei: erau închiși amândoi într-un laborator foto!

– Sugestia ta mi se pare târzie… observă femeia.

– Adu-ți aminte ce ți-am spus, Erin: regulile jocului nu mai sunt aceleași. Și acum, pune capul pe umărul meu și dormi!

Dezorientată de această bruscă schimbare de atitudine, se conformă spuselor lui și în scurtă vreme adormi, pentru că era epuizată.

*
*　　*

Era puțin trecut de cinci și jumătate dimineața când Hunter o scutură ușor ca s-o trezească. Vroia să se întoarcă acasă cât mai repede ca să verifice dacă linia telefonică fusese tăiată.

El schiță un zâmbet în timp ce Erina ofta deschizând ochii.

– Hmm! Am avut niște visuri așa de ciudate. Totul era roșu.

– Cum te simți?

Cea întrebată se strâmbă încercând să se ridice într-un cot.

– Destul de amorțită!

– Să fiu cinstit, și eu. Data viitoare când o să vrei să-ți petreci noaptea cu mine, spune-mi dinainte, Erin O'Neill. Vom încerca să găsim un pat…

– Hunter Wolf, data viitoare când îți voi aduce o comandă, să nu te simți obligat să mă faci să asist la o reprezentație de tir!

Cu pași șovăitori, se duseră amândoi la chiuvetă și se spălară pe față cu apă rece. Se uitară unul la celălalt și izbucniră în râs.

– Și acum, ce mai avem în program? întrebă Erina.

– Cred că am să trag o fugă până acasă să fac o cafea.

Chipul femeii se întunecă.

– Și…el?

– Dacă ții morțiș, putem să-l invităm să bea o cafea cu noi, răspunse Hunter pe un ton sec.

– Foarte nostim! Ești sigur că a plecat?

Bărbatul se aplecă să-și ia pușca de jos.

– Aproape. Dar o să aflu imediat, adăugă el ducându-se către ușă.

– Hunter! țipă femeia pornind după el. Poate așteaptă să ieșim. Cred că e mai bine să nu facem nici o mișcare până nu vin angajații tăi.

– Nu. A venit timpul să luăm situația în mână. Gluma asta nu mai poate dura.

Se întoarse spre ea și ridică mâna s-o oprească.

– Nici nu se pune problema să mergi cu mine. Păstrează pușca, declară el întinzându-i arma.

– Habar n-am cum…

– N-are de ce să-ți fie frică. Nu-i vorba de o armă periculoasă; o folosesc doar să împușc șerpii și să-i sperii pe intruși, îi explică bărbatul arătându-i cum s-o folosească.

– Doar n-ai de gând să pleci așa, fără nimic să te poți apăra! exclamă ea speriată.

– O să fug până acasă, o să pun în priză mașina de făcut cafea și o să mă întorc la tine. Dacă telefonul funcționează, poliția va fi aici în câteva minute.

Cu inima strânsă, se duse la fereastră și-l privi cum străbate repede distanța care despărțea cele două clădiri. De cum ajunse la ușă, oftă ușurată și lăsă pușca să-i scape.

*

*   *

Polițistul Joe Tiger închise ușa și bocancii lui răsunară pe gresia din bucătărie.

– Omul nostru a făcut o treabă bună. N-au mai rămas întregi decât câteva ferestre. Hunter, te-ai certat cu cineva în ultima vreme?

– Cu femeia asta, răspunse cel întrebat desemnând-o pe Erina. Însă mă tem că are un alibi excelent.

Polițistul zâmbi, apoi continuă:

– Trebuie să facem o listă cu diversele ipoteze. Ai rănit pe cineva în ultimele tale articole?

– Nu-mi amintesc nimic precis, răspunse Hunter ridicând din umeri.

– Sper că te-ai abținut să formulezi vreo critică la adresa șefilor indieni… interveni Erina.

– Apropo, ce se întâmplă cu prietenii noștri din Crimson Eagle? întrebă Joe Tiger. Cu câtva timp în urmă, ai scris un editorial care denunța activitatea unor elemente străine de rezervație, care creau probleme. După informațiile mele, se pare că ai avut dreptate.

– Da? făcu Hunter lăsând jos cana cu cafea. Despre ce este vorba, mai precis?

Erina ridică o sprânceană, privindu-i atent pe cei doi bărbați. După câteva minute, înțelese că vorbeau pe ocolite și nu reușea să înțeleagă sensul spuselor lor. Se părea că-i cunoșteau destul de bine pe cei care locuiau în tabără, în afară de cineva venit în ultima vreme și care devenise prietenul apropiat al lui Johny Parker de când acesta conducea Crimson Eagle.

De îndată ce Joe Tiger plecă, Erina îl întrebă:

– L-ai întâlnit pe străinul ăsta?

– Mi s-a întâmplat să-l întâlnesc.

– Ce crezi? De unde vine?

Hunter amestecă un timp cu lingurița în cana cu cafea înainte de a răspunde:

– Johny spune că este originar dintr-un orășel din New Mexico.

– Crezi că este adevărat ce spune?

– N-am de unde să știu.

– Era deja la Crimson Eagle când a fost asasinată Louise?

– Mă tem să nu ajungi la concluzii pripite, Erina.

– Nu la el făceai aluzie când vorbeai în articolul tău despre elemente perturbatoare?

– Era vorba despre mai mulți.

– Cum îl cheamă?

– N-am să-ți spun. Și tu ești străină, nu-i așa?

– Poate. Dar eu mi-am pierdut sora acum șase luni, mi-am petrecut noaptea închisă într-o cameră obscură pentru că un nebun furios s-a amuzat trăgând în noi! Cred că am dreptul să pun câteva întrebări.

– Din păcate, nu sunt în măsură să-ți răspund, cu toate că întrebările tale sunt legitime.

Ridicând din umeri, adăugă:

– Acum, nu pot să fac decât niște simple presupuneri. Până se vor liniști lucrurile, cred că ar fi bine să te întorci la misiune ca să-ți faci treaba de asistentă socială. Acolo o să fii mai în siguranță decât aici.

Erina înțelese că discuția se terminase. Îl părăsi pe Hunter cu inima strânsă.

Episodul din noaptea care abia se încheiase nu era deloc liniștitor. Era clar că Hunter știa mai multe despre acest „străin", dar nu vroia să spună. În ce relație era cu el?

Cine era omul acela? Cum se numea? Louise îl cunoscuse? Hunter adopta o poziție critică față de mulți oameni. Nu față de Louise…

*
* *

– Sam? Salut. Hunter la telefon. Aș vrea să-mi dai câteva informații.

Carnetul de adrese era deschis în fața lui la litera L. Mașinal, citi P.I.L., Sam.

– Bineînțeles, Hunter. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

Sam Whiteman lucra ca detectiv de poliție la Los Angeles pe vremea când Hunter era angajat la „Times". Își făcuse din el un aliat și așa reușise să scrie niște articole de senzație.

– Tot problema indienilor, oftă Hunter.

– Tabăra Crimson Eagle? Credeam că s-au hotărât să se liniștească…

– Cineva a avut aseară ca țintă biroul meu.

Urmă o tăcere.

– Tu unde erai? întrebă până la urmă Sam, puțin neliniștit.

– Așezat la masa de lucru.

– Sper că ai avut reflexul să te arunci pe jos! îl luă peste picior polițistul.

– Cu o rapiditate uimitoare! îi răspunse Hunter pe același ton.

– Bine. Ce vroiai să știi?

– Mă interesează un grup de teroriști pe care i-ai anchetat nu cu mult timp în urmă: Pan-Indian Liberation.

– Crezi că unul dintre ei se află în tabără?

– Poate. Pretinde că este dintr-un orășel din New Mexico, dar nu cred să fi trecut pe acolo.

– Ai o fotografie a omului? întrebă Sam, vizibil interesat.

– Nu încă.

– Cum îl cheamă?

Hunter se gândi câteva clipe. Probabil că era un nume fals, dar din păcate nu putea să-i spună altceva.

Rick Morales, răspunse el în cele din urmă.

Capitolul 5

Sala misiunii rezervată atelierului de artizanat nu era goală niciodată. Femeile se organizaseră: unele veneau dimineața, altele după-amiaza sau seara. Marlys angajase și câteva dădace, astfel încât copiii mici să nu-și întrerupă tot timpul mamele de la treabă.

O sporovăială permanentă domnea în încăpere. Cele mai multe femei vorbeau un amestec de engleză și dialectul Lakota. Erina se simțea foarte liniștită în această atmosferă feminină. Știa că era considerată încă o străină, totuși era acceptată.

Așadar, se așeza printre muncitoare și le asculta. Șomajul era în floare în regiune, și de multe ori femeile acestea erau singurele care câștigau un ban ca să-și hrănească bărbații și copiii. În ciuda multiplelor probleme, erau întotdeauna bine dispuse, râdeau de propriile nereușite împodobind țesăturile cu broderii în culori vii.

Erina nu participa la munca propriu-zisă, dar se dovedea de folos având grijă de copii, pregătind cafeaua sau servind băuturi răcoritoare. Își dădea seama că întrunirile acestea le erau femeilor la fel de utile ca sfaturile pe care le-ar fi putut da între patru ochi. Era vorba practic despre o psihoterapie de grup care se făcea spontan.

Într-o după-amiază, erau toate la un loc să admire centura cu perle pe care tocmai o terminase una din ele, când în sală se auzi un glas de bărbat.

– Ești în stare să faci și tu așa ceva, Erin?

Aceasta se întoarse imediat, recunoscând glasul lui Hunter.

– N-aș avea nimic de pierdut dacă aș încerca! răspunse ea.

– În schimb, cred că te pricepi foarte bine să pregătești cafea și că o să-mi oferi și mie una…

O urmă pe drumul spre bucătărie. Oamenii de aici beau cafea indiferent de vremea de afară sau de oră.

Îi întinse o cană lui Hunter care își umplu și un pahar cu apă.

– Ai înlocuit geamurile de la ferestre? îl întrebă ea invitându-l să ia loc la masă.

– Da, însă am câteva probleme cu compania de asigurări. Vor să-mi facă un contract cu „risc mărit"…

– Bănuiesc că agresorul nostru este încă în libertate, murmură femeia.

– Nu pentru multă vreme. Poliția lucrează la afacerea asta.

Trecuseră trei săptămâni de la noaptea aceea în care se sărutaseră cu atâta pasiune. Trei săptămâni interminabile în care nu se văzuseră.

– S-ar părea că atelierul funcționează de minune, remarcă el. De fapt, am venit aici pentru că aș vrea să fac un reportaj despre proiectul lui Marlys. Rezultatele acestei inițiative întrec cu mult așteptările.

– Cred că vânzările vor crește considerabil după ce vom avea catalogul. Apropo, i-am lăsat un mesaj lui Bernie să te…

– Da, mi-a spus, o întrerupse el.

Era în birou când sunase, dar nu vrusese să stea de vorbă cu ea.

– De altfel, am adus și un deviz ca să vă faceți o idee asupra prețului. Marlys a luat o hotărâre în legătură cu dimensiunile fotografiilor?

Erina știa că el o sunase într-o zi pe Marlys ca să-i pună întrebarea asta.

– Încă nu ne-am hotărât. Așteptăm subvențiile bisericii și nu le vom cunoaște decât peste câteva zile. După aceea ne vom face calculele.

Bărbatul ridică din umeri.

– N-are importanță. Devizul meu are mai multe variante.

– Avem deja câteva piese frumoase, și altele sunt în lucru. Cred că ar fi bine să le însoțim cu textele unor legende de aici.

El încuviință clătinând din cap, gânditor. Erina fusese întotdeauna pasionată de istorie și povești. Cu doisprezece ani înainte, nu prea îi convenise că avea această înclinație. Insista să-i arate vestigiile trecutului în timp ce el nu-și dorea altceva decât s-o țină în brațe. Acum, îi împărtășea interesul pentru cultură și era de acord cu ideea ei.

– Fără disertații interminabile, evident, adăugă ea. Doar câteva rânduri care să trezească interesul oamenilor.

– Ai dreptate, încuviință el pe un ton amar. Oameni dornici de exotism!

– Bănuiesc că mă incluzi și pe mine în această categorie. Ei bine, te înșeli. Cel puțin de data asta. Am de făcut o treabă aici, și mi s-a spus să am grijă de acest lucru. Nu eram singura persoană capabilă să ducă la bun sfârșit această sarcină, dar în orice caz, singura calificată. Și deocamdată, totul se desfășoară cum trebuie.

– Ce părere ai, cât timp crezi că va mai dura interesul tău pentru proiectul ăsta?

Femeia se încruntă.

– N-am avut eu ideea asta, ci Marlys. Deocamdată, sunt încântată să particip. Totuși, spre deosebire de tine, știu că nu sunt indispensabilă aici.

– Eu și Marlys suntem din aceste locuri.

– Din cauza culorii pielii, sau pentru că aveți un rol de jucat aici?

– Și una și alta. Și de asemenea, din cauza moștenirii noastre culturale… care pentru noi nu are nimic exotic.

Erina își sprijini palmele de masă și-l privi, cu atenție.

– Foarte bine, Hunter. N-am trecut cu succes testul de loialitate, știu. Am trăit cu sentimentul de vinovăție timp de doisprezece ani și, în tot acest timp, m-am întrebat dacă…

Privirile lor se întâlniră și ea continuă, cu un glas în care se simțea nervozitatea.

– Mi-am pus o sumedenie de întrebări. Printre altele, dacă aș putea să fiu utilă aici. Pe scurt, m-am întors și se vede că Marlys are nevoie de mine. Mai devreme sau mai târziu, poate am să fiu înlocuită de o persoană mai competentă, dar pentru moment, prezența mea este necesară.

Hunter zâmbi. Femeia descrisese foarte bine situația. Când plecase, îi simțise teribil lipsa; continuase totuși să trăiască fără ea. Și dacă pleca din nou, ar fi fost la fel. Îi era „necesară“ dar nu „indispensabilă“, așa cum spusese chiar ea.

– Cred că și tu ai fost în aceeași situație când lucrai la „Times“, în Los Angeles. Când ai plecat de la ziar, altcineva ți-a luat locul. Așa se va întâmpla și când voi pleca eu, dar o să am satisfacția de a fi creat un post, de a fi început ceva.

O scânteie de mândrie îi sclipi în ochi, și interlocutorul simți dorința de a o încuraja pe acest drum, să se implice cu adevărat în această sarcină. În loc de asta, murmură, cu un zâmbet pe buze:

– Da. Știu că ai felul tău de „a începe ceva“.

De data asta, ea nu-i răspunse.

Hunter ridică din umeri și începu o discuție despre atelier, punându-i întrebări pertinente despre funcționarea lui. Discutară mult timp despre acest proiect, Hunter jucând rolul jurnalistului.

Erina remarcă surprinsă că era în același timp identic și foarte diferit de tânărul pe care-l cunoscuse cândva. O atrăgea la fel de mult, dar astăzi îl găsea mult mai interesant. Timpul trecuse, transformând adolescentul într-un bărbat sigur pe sine. Dar și el afirma despre ea că nu se schimbase…

Hunter urmase cursurile universității, se angajase și lucrase în jurnalistică, probabil că trăise mai multe aventuri sentimentale, și se găsea astăzi în fruntea unei afaceri înfloritoare. În timpul acesta, ea ce făcuse?

Își terminase studiile și se măritase cu Arthur. Mai participase la acțiuni de binefacere, își terminase cursurile de asistente sociale fără să practice nicidată această meserie.

După interviu, Marlys insistase să cineze cu ei. După cină, fiind o seară plăcută, invitatul își exprimă dorința de a face o plimbare călare.

Ridică privirea, recunoscând-o pe femeia care se apropia de grajd. Era extrem de elegantă, deși era îmbrăcată în blugi.

– Te-ai schimbat, remarcă el.

– M-am gândit că poate o să-mi ceri să te însoțesc…

– Mi-ar face plăcere.

Bărbatul îl înșeuă pe Gambler. Ea încălecă și făcu câțiva pași cu calul așteptându-l pe Hunter să fie gata. Cu un salt agil, el se urcă în șa și-i făcu cu ochiul. Aceasta izbucni în râs.

– Bravo, cowboy!

– Ești gata să mergem mai mult decât ultima dată?

Ea încuviință clătinând din cap și porniră pe un drum pe care îl cunoștea, printre colinele aride. Soarele se pregătea să apună la orizont. Peisajul acesta trezea amintirile Erinei. Își dădea seama că nu uitase nimic în cei doisprezece ani.

Hunter se întoarse încet spre ea, ghicind la ce se gândea. Cu siguranță, trecutul reînvia cu tot atâta forță și în el.

Dădu pinteni calului care porni în galop. Ea nu șovăi să-l urmeze. Simțea suflarea vântului în față, accentuând senzația de libertate. Alergară mult timp așa, croindu-și drum prin întunericul care se lăsa încet-încet, apoi făcură drumul înapoi cu pas liniștit.

O liniște apăsătoare se așternuse între ei.

– Crezi că nu sunt în stare, nu-i așa? întrebă în fine Erina, cu o voce gâtuită.

– În stare să ce?

– Să duc proiectul la bun sfârșit.

El nu răspunse.

– Înțeleg că ai îndoieli în privința mea. Îți înțeleg și reticența față de străini. Dar deocamdată mă simt bine. Am impresia că fac ceva util. Bineînțeles că nu pentru asta m-am întors, dar acum sunt încântată că Marlys a făcut apel la mine. Sunt convinsă de succesul acestei inițiative.

Bărbatul își trecu degetele prin păr și o întrebă:

– În realitate, de ce te-ai întors?

– Nu mai sunt foarte sigură… În primul rând, din cauza Louisei.

– Să-l găsești pe cel care a ucis-o? N-are nici un sens.

– De ce nu?! exclamă femeia, agasată. De ce să nu plătească asasinul?

– N-am spus asta. Cred pur și simplu că n-ai nici o șansă să găsești singură identitatea acestui om. Și o știi și tu la fel de bine. Prin urmare, răspunde-mi sincer: de ce te-ai întors?

După câteva clipe, veni și răspunsul:

– Louise era sora mea mai mică. A venit aici, crezând c-o să meargă pe urmele mele, și și-a croit drumul propriu. A rămas aici, în timp ce eu n-am avut curajul. A trăit pentru o cauză… și a murit pentru ea. Aș vrea să încerc să aflu ce era în mintea ei…

Clătină din cap, murmurând:

– Totul este atât de confuz.

Hunter își înălță ochii spre cer. Era lună plină, ca o bilă de argint, care lumina câmpia ce-i înconjura. Erina îi urmări privirea și exclamă:

– N-am văzut nicăieri un cer atât de frumos ca aici! Noaptea, este un fel de magie care nu mai există în altă parte.

Hunter își opri calul și descălecă. Erau lângă un pod mic ce lega cele două maluri ale unei albii de râu peste care trecea o cale ferată.

Întinse mâna s-o ajute să coboare. Îi dădu drumul după ce puse picioarele pe pământ. Cu chipul înfundat în părul ei blond care mirosea a vară, bărbatul o luă în brațe. Ea îi oferi buzele și se sărutară îndelung.

Cu răsuflarea tăiată, se îndepărtă de tânăra femeie zâmbind.

– Ai cam uitat să iei frâiele în mâini… Când o să înveți asta, Erin O'Neill?

El legă caii și o luă de braț. Ca să ajungă la râu, trebuia să treacă peste o barieră de sârme încolăcite și să meargă prin iarba înaltă. O ajută să depășască această barieră, apoi mai făcură câțiva pași.

– Nu ți-a plăcut niciodată drumul ăsta, nu-i așa? o întrebă el zâmbind.

– Mi-era groază de el!

– Îmi aduc aminte totuși că l-am străbătut cu tine…

Cum ar fi putut să uite? Abia îndrăznea să înainteze. În seara aceea tremura, agățată de brațul lui.

– Din câte-mi amintesc, a fost vorba de un pariu, spuse ea încet.

– Un pariu?! Să fi pariat că… o să accepți să fii a mea?

– Nu. Parcă îți mai aud glasul. Ți-am spus:"Nu aici…" Și tu mi-ai răspuns:"Erin, nu putem să mergem în altă parte."

Clipocitul apei râului care curgea nu departe ajungea până la ei. Erina se sprijini cu spatele de o stâncă mare și își privi însoțitorul.

– Chiar ești speriată? o întrebă el cu blândețe.

– Întotdeauna mi-a fost frică să fac dragoste cu tine, Hunter. Mi-era frică de consecințe. Frică de sentimentele mele.

Clătinând din cap râzând, adăugă:

– Excelai în materie, și îmi spuneam că… Era ușor pentru tine, deoarece aveai experiență. Dar tu ai fost primul meu bărbat. Și după aceea, nu a mai fost decât Arthur.

Cu dinții strânși, Hunter întoarse privirea. Nu vroia să audă vorbindu-se despre Arthur. De altfel, știa că pe vremea aceea, nu „excela în materie“, cum pretindea ea. O dorea atât de mult încât nu reușea să-și controleze îmbrățișările.

Astăzi, dimpotrivă, nu se îndoia de plăcerea pe care o simțeau unul în brațele celuilalt.

O înlănțui din nou cu brațele și puse stăpânire pe buzele ei cu o infinită blândețe. O blândețe care lăsă repede locul pasiunii. Agățată de el, Erina se lăsa amețită de atingerea buzelor lui.

Hunter îi acoperi chipul cu sărutări ușoare, apoi se îndepărtă de ea.

– E de-ajuns? o întrebă pe un ton malițios.

– Ce anume?

– Jocul acesta nevinovat care ne amintește de adolescența noastră.

– Nu, răspunse ea cu o voce răgușită în timp ce el îi mângâia sânii. Vreau… să fiu a ta, Hunter.

– Și eu , Erin. Dar nu aici. Acum pot să-ți ofer mai mult.

– N-are importanță, eu…

Puse mâinile pe umerii femeii și o privi drept în ochi.

– Te înșeli… Are importanță, murmură el. Spui că mă dorești, dar știi exact ce vrei de la mine?

Ea îl privi surprinsă.

– Așa cred…

– Din păcate, eu nu sunt la fel de sigur ca tine. Vrei să-ți petreci noaptea cu mine… sau viața? Vrei să rămânem împreună trei luni? Poate șase? Te-ai gândit la asta?

– Nu m-am…

– Nu, evident! i-o tăie el sec. Bănuiesc că n-ai avut timp să analizezi liniștită situația… în doisprezece ani! Forța care te-a împins să te întorci și pe care nu reușești s-o definești este legată de mine, Erin. Când te vei hotărî să recunoști?

– Nu ți-am spus deja ce simțeam pentru tine? Nu ți-am dat deja…totul?

– Da. Ca să iei imediat înapoi.

El clătină din cap și continuă, îmblânzit:

– Și eu te doresc, Erin. Vreau să mă lungesc lângă tine în așternut. Vreau să fac dragoste cu tine până vom adormi, epuizați, unul în brațele celuilalt. Vreau să am un copil cu tine.

Cu trăsăturile încordate, Erina închise ochii.

– Asta te sperie, nu-i așa? o întrebă el ridicându-i bărbia. Nu-i ușor să faci angajamentul ăsta. Eu mă simt în stare astăzi să-l fac. Tu… când vei fi gata?

Femeia clătină violent din cap.

– Ești atât de sigur pe tine… spuse ea pe un ton acuzator. Nu ții seama de consecințele care pot apărea, pentru că te simți în stare să le înfrunți. Tot nu ți-ai dat seama de importanța pe care o va avea relația aceasta pentru mine? Tot n-ai înțeles cât țineam la tine și cât de greu mi-a fost să pun capăt idilei noastre?

– Nu, replică el liniștit.

Erina lupta cu sine însăși să nu izbucnească în plâns. Hunter se apropie de ea și o strânse în brațe.

– Nu, nu înțeleg, insistă el. Te-a obligat cineva să iei hotărârea asta?

– Nu! Eu singură sunt vinovată pentru ce s-a întâmplat.

Hunter se depărtă puțin și trase adânc aer în piept.

– E târziu, articulă bărbatul cu dinții încleștați. Ar fi mai bine să ne întoarcem.

Capitolul 6

Brenda Chase aranja florile de pe biroul Erinei. Tânăra femeie bea un pahar cu apă rece privind degetele negre și subțiri ale celor care mânuiau cu pricepere andrelele.

– Nu-mi mai place, declară Brenda cu vocea ei ascuțită. E un mitocan. Nu mai vreau să trăiesc cu el.

– Ești pregătită să-l părăsești? se îngrijoră Erina.

– O să mă întorc la mama.

Asta însemna că Brenda se va întoarce acasă în mai puțin de o săptămână...

– Poți să vii să stai aici, dacă vrei, îi propuse Erina. Vei avea timp să te gândești.

Brenda lăsă ochii în jos.

– Nu vreau să-i fac necazuri. N-are nici un rost să se amestece poliția în treaba asta.

– Tu ești singura în măsură să hotărăști. Dacă vrei să faci o plângere, vin cu tine la comisariat.

– Nu, șopti tânăra indiancă.

În câteva săptămâni, Erina se obișnuise să-și asculte interlocutoarele fără să le judece pentru cele întâmplate. Femeilor care veneau să-i ceară sfatul le oferea mai multe soluții, dar evita să le dea sfaturi. Le propunea să le găzduiască la misiune, un loc unde

se puteau simți în siguranță, dar nu răspundea confidențelor lor cu replici de genul: „Ți-am spus eu“ sau „Ar fi trebuit să mă asculți“.

Nici un bărbat nu ridicase niciodată mâna asupra Erinei, nici tatăl ei și nici Arthur. Dar câți ani îl suportase pe Arthur înainte de a pune capăt relației lor? El acceptase s-o lase să-și continue studiile, dar se opusese dorinței ei de a profesa. Până la urmă acceptase rolul pe care i-l pregătise soțul, simțindu-se din ce în ce mai inutilă lângă un om care nu-i mai inspira nici un sentiment. Îi reproșase de mai multe ori că mai ținea la Hunter, și se întrebase și ea uneori dacă nu avea dreptate.

Optase pentru siguranța personală atunci când se măritase cu Arthur, pe urmă își dăduse seama că stilul acesta de viață nu-i convenea absolut deloc.

Se îndrăgostise de Hunter de cum îl văzuse. Dar o și speria un pic. Îl găsea prea indiferent față de viitorul lui. Ce-i propunea el? Casă, masă și să împartă patul. Asta era tot.

În septembrie, când plecase din Dakota de Sud ca să se întoarcă acasă, era convinsă că el îi oferea suficient. Apoi, în lunile următoare, fusese atentă la recomandările pe care i le făceau părinții și cunoscuții. Începuse să aibă îndoieli în privința unei uniuni în condiții atât de precare.

Hunter și Erina aparțineau unor lumi diferite. Pasiunea lor avea să se domolească o dată cu trecerea timpului și între ei avea să apară o prăpastie care să-i despartă. Vroia copii? Dar o să aibă cu ce să-i întrețină? Copiii vor fi indieni sau albi?

Risca să-i facă mai mult rău decât bine lui Hunter. Până la urmă, va ajunge s-o urască și chiar și ea va regreta într-o bună zi că nu ascultase decât de sentimente.

Eșecul ei matrimonial o distrusese. Erina avea acum nevoie să-și reconstruiască un univers stabil, să creadă din nou în niște valori morale. Poate ăsta era motivul pentru care se întorsese…

Și Brenda se afla în aceeași confuzie ca ea. Însă tânăra indiancă era speriată, ceea ce nu mai era cazul Erinei, pentru că ea îl părăsise deja pe „celălalt“. Totuși, de câte ori nu repetase în sinea ei cuvintele pe care urma să i le spună lui Arthur când va fi găsit curajul să-l înfrunte?

Brenda era acum la acea răspântie, perioadă foarte dificilă pentru un cuplu în criză. Trebuia să pună lucrurile în balanță ca să știe exact unde se afla în relațiile cu bărbatul ei. Refugiul de la misiune era locul ideal ca să-și poată pune asemenea întrebări.

– Brenda, avem un polițist aici, în incinta misiunii, o anunță asistenta socială. Perry Trueblood și soția lui stau într-un apartament lângă dormitorul bărbaților. În consecință, poți să stai liniștită. Nimeni n-o să vină aici să-ți caute nod în papură.

– După ce o să se liniștească, o să-și dea seama că nu s-a purtat cum trebuie și o să-i pară rău. Întotdeauna se întâmplă așa.

Femeia ridică privirea cu un gest energic ca să-i arate Erinei că nu era dispusă să mai șteargă atât de ușor cu buretele un asemenea episod.

– Asta n-o să schimbe cu nimic situația, reîncepu indiana. Nu sunt obligată să-l suport până la sfârșitul zilelor, nu-i așa?

– Nu, Brenda, bineînțeles. Să ierți este ușor, dar să uiți este aproape imposibil.

– A fost dat afară... se plânse tânăra. Lucra pe un șantier de construcții. Lucra după ce făcuse o pauză de mai bine un an. Îi e mult mai bine când are ceva de făcut.

– Te iubește?

Brenda ridică din umeri.

– Nu știu.

– Dar tu... îl iubești?

Ea încuviință. Asta era problema!

– O să fie de acord să stea de vorbă cu cineva care i-ar putea da niște sfaturi ca să-l ajute? întrebă Erina. Nu neapărat cu mine.

– Oh! Nu! reacționă imediat Brenda, îngrozită. N-o să fie niciodată de acord. De altfel, dacă ar ști ce vorbim acum, ar…

Nu-și termină fraza. Erina o privea atent. Brenda era o tânără încântătoare cu ochi mari și negri, părul lung și o siluetă zveltă și grațioasă.

– Nu-ți fie frică, o liniști Erina zâmbindu-i. Discuția asta se poartă doar între noi două. Nimeni n-o să știe. Când bărbatul tău o să-și dea seama că ai plecat, va începe să te caute peste tot. Până la urmă va ajunge și aici. Atunci, cred că ar fi bine să-l lăsăm pe părintele Wilkins să aibă grijă de el.

– Gary n-o să vrea să discute cu el. Nu merge niciodată la biserică.

– Te înșeli, Brenda. Sunt sigură că va fi mai îngăduitor dacă vrea să te vadă din nou. Ar trebui să fie nebun să nu vrea…

– De multe ori, îmi vine să cred că e nebun!

Erina avea o sarcină deloc ușoară să-i împace pe cei doi tineri indieni…

*

* *

Hunter puse receptorul în furcă și scrise ceva pe foaia de hârtie care era în fața lui. PAN INDIAN LIBERATION, scrisese cu litere mari. Sam Whiteman îl căuta pe unul dintre conducătorii lor, și descrierea pe care i-o spusese lui Hunter corespundea destul de bine cu Rick Morales. Aștepta ca Sam să-i trimită o fotografie a acestuia.

Liberatorii constituiau un grup neînsemnat. Era vorba în cea mai mare parte de disidenți provenind din America latină care se infiltrau puțin câte puțin în comunitățile indiene din Statele Unite, cu speranța de a crea probleme și a face să crească nivelul de

tensiune în rândul populației. Pretindeau că luptă pentru unitatea indienilor însă actele lor, deseori teroriste, nu corespundeau deloc cu idealurile pe care le trâmbițau.

CRIMSON EAGLE. Fără să-și dea seama, Hunter scrisese cu litere mari pe hârtia din fața lui. Tabăra fusese creată pentru a se obține niște înțelegeri referitoare la drepturile indienilor. La început, revendicările se desfășuraseră foarte calm, dar situația evoluase de atunci.

Liberatorii ăștia veneau din țări în care se înregistrau frecvente lovituri de stat. S-ar fi putut spune că erau crescuți cu arma în mână, într-un climat de permanentă violență.

Erau și aici probleme, dar mult mai puțin complicate. Și rolul lui Hunter era tocmai de a le rezolva prin intermediul ziarului. Însă acești pretinși Liberatori era clar că habar n-aveau ce înseamnă o presă liberă, și se părea că nu le era deloc pe plac.

Hunter își dăduse toată osteneala să convingă consiliul Tribal de binele pe care ar fi putut să-l aducă această inițiativă. Acum, nu vroia să se certe cu cine știe ce nebun, care găsea de cuviință să tragă în el pentru că nu-i împărtășea opiniile.

Liberatorii erau de bună seamă interesați de ceea ce se întâmpla la Crimson Eagle. Însă, de ce ar fi împușcat pe cineva ca Louise, care nu făcea parte din nici o grupare sau mișcare politică? Sam reușise să pună în spatele gratiilor doi membri ai acestui grup, dar spunea că nu reușise să obțină nici o informație de la ei, pentru că refuzau să vorbească.

Oamenii ăștia erau niște fanatici. Ce atitudine să adopte față de fanatici?

Hunter își puse stiloul pe birou și se rezemă de spătarul fotoliului. Un clasor îi atrase atenția. Erau machetele catalogului Erinei. Nu. Machetele catalogului misiunii! De ce se gândise în primul rând la Erina? Poate pentru că o ținuse în brațe, pentru că o sărutase…

Se ridică și se duse la fereastră. Afară, soarele strălucea puternic. O zi ideală pentru fotografie…

*
*   *

– Ești încântătoare! spuse Marlys îndată ce Erina trecu pragul bucătăriei.

– Pur și simplu nu mai sunt în blugi.

Marlys se apropie de ea și o privi atent.

– Ai făcut și duș, te-ai spălat pe cap, te-ai parfumat…

Mai avansă un pas.

– Te-ai și machiat puțin! adăugă inspectoarea. Când trebuie să vină?

– Fii serioasă, Marlys! E cald afară și am vrut să mă răcoresc puțin.

– Cinează cu noi? insistă Marlys.

Erina ridică ochii spre cer zâmbind și capitulă:

– Nu știu. Știu doar că o să vină pe aici în jurul orei două ca să facă niște fotografii.

– Foarte bine. Îl vom invita deci la cină. Am eu grijă de asta… tu poți să te ocupi de restul!

– Marlys!… protestă ea înroșindu-se. Nu este o tentativă de seducere!

– Da? În cazul ăsta, poți să-mi explici de ce te-ai parfumat?!

Erina își mușcă buzele.

– Pentru că îmi place apa asta de toaletă! replică ea, încăpățânată.

Hunter se prezentă în biroul Erinei la două fix. Purta pe umăr o geantă care conținea materiale foto și ținea o pălărie în mână. Femeia fu din nou impresionată de eleganța și puterea pe care o degajau această siluetă perfectă.

– Ești prea punctual!

– Am fost obligat să adopt această regulă când am ales cariera de jurnalist!

Erina zâmbi, apoi deschise sertarul în care să găsea dosarul care conținea catalogul. Îl invită pe Hunter să ia loc ca să-i spună la ce se gândise.

– Bine, acum să vorbim despre afaceri, începu el. Dacă terminăm treaba până la cinci și jumătate, am dreptul la o invitație la cină! Din partea soției referendului.

Examinară împreună machetele după care ieșiră să înceapă ședința de fotografie. Natura înconjurătoare constituia un decor ideal pentru obiectele de artizanat realizate în culori vii. Încântată ca un copil, Erina drapa artistic cuverturile, așeza centurile, coșurile și celelalte, astfel încât să pună în valoare minunățiile fabricate de femeile din atelier. Una dintre ele a fost de acord să pozeze în niște fotografii cu haine.

După câteva ore bune de lucru, Hunter începea să-și strângă aparatul de fotografiat când Erina îl anunță:

– N-am terminat.

– Cum așa?

– Mai sunt niște articole de îmbrăcăminte pentru bărbați... care ți s-ar potrivi foarte bine!

– Nici nu se pune problema să mă folosești pe post de manechin! replică el râzând. Un fotograf nu poate să fie în același timp și în fața și în spatele obiectivului aparatului. Și în plus, fotograful tău să moară curând de foame...

– După ce am văzut în bucătărie, se pare că Marlys ne pregătește pui cu sos de lămâie.

– Hmm! Felul meu de mâncare preferat...

– Așa mi-a spus. Dacă îmi aduc bine aminte, îți place și plăcinta cu mere, nu-i așa?

– Într-adevăr!

– Va fi și așa ceva.

– În cazul ăsta, să ne grăbim să ne întoarcem!

Cina îi aminti lui Marlys Wilkins de serile de altădată din sala de mese. Erau acolo mai multe femei şi copii ; unele erau de la centrul de artizanat, altele veniseră să caute un refugiu la misiune. Exista şi posibilitatea de a lua masa pentru o sumă derizorie.

După închiderea şcolii primare, Marlys regreta climatul de permanentă efervescenţă pe care-l creau copii. Se simţea din nou copleşită de mulţumirea oamenilor care o înconjurau. Se bucura că dăduse un nou elan misiunii prin intermediul centrului.

Îi căută cu privirea pe Erina şi pe Hunter. Aşezaţi unul în faţa celuilalt, discutau cu însufleţire despre ceea ce făcuseră. Alcătuiau un cuplu atât de simpatic…

După ce terminară de mâncat, Hunter se ridică de la masă oftând de plăcere.

– A fost o mâncare delicioasă. Ca întotdeauna, de altfel. Şi acum, dacă-mi dai voie, am să urc pe cal ca să încerc să mai dau jos din kilogramele pe care le-am pus pe mine la cina asta.

Imediat după aceea, se întoarse spre Erina şi o privi ca şi cum ar fi întrebat-o:“Vii cu mine?“. La fel ca altădată.

Femeia strânse farfuriile de pe masă şi porni cu ele spre bucătărie, spunându-i peste umăr:

– Cred că e rândul meu să spăl vasele.

Marlys ridică ochii în tavan.

– De câte ori ţi-am spus, Erin? Asta nu e treba ta.

Spunând acestea, îi făcu cu ochiul lui Hunter în semn de încurajare şi acesta porni după ea. O ajunse în bucătărie şi-i puse o mână pe umăr.

– Hei! De ce ai fugit aşa? Ţi-am propus doar să galopezi puţin alături de mine. Nimic mai mult. Îţi promit că ne vom opri aici…

Erina își mușcă buzele. Petrecuseră împreună o după-amiază foarte plăcută și nu vroia să-și strice impresia asta, acceptând să-l însoțească. După ultima lor plimbare cu calul, se întorsese foarte decepționată.

– Ne vom purta ca și cum ar fi vorba de prima noastră întâlnire, completă el. Și, din câte îmi aduc aminte, niciodată nu se sărută la prima întâlnire…

– Întocmai.

– Mă temeam de răspunsul ăsta! Dar în sfârșit, trebuia să te asigur de bunele mele intenții…

Pufniră în râs amândoi. Chiar înclipa aceea, Marlys intră în bucătărie.

– Hunter, fii amabil și ia-o pe femeia asta din drumul meu ca să pot face ordine pe aici. Este atât de înceată… de parcă ar fi mătușa Minnie!

Hunter nu așteptă să i se mai spună a doua oară. O prinse de mână și porni spre ușă împreună cu ea.

– Nu mai stăm de vorbă cu nevasta reverendului. Este foarte urâcioasă.

Plimbarea lor se desfășură așa cum promisese Hunter: nici o oprire, nici un sărut, nici o aluzie la trecut. Erina îi povesti cum se desfășura activitatea ei de asistentă socială și el o ascultă cu vădit interes. Hunter îi vorbi despre demersurile pe care le făcea la guvern pentru ca în rezervațiile indienilor să fie realizate instalații de apă curentă.

Timpul trecu foarte repede, așa cum își dorise ea și, când se întoarseră la misiune, își luă rămas bun de la Hunter cu părere de rău.

În seara următoare, în vreme ce intra bucătărie să mănânce, Erina îl întâlni acolo, spălându-se pe față în bazinul cu apă din fundul încăperii. Avu impresia că se întoarce în timp cu câțiva ani când el o privi și-i zâmbi.

– În timpul ultimei noastre plimbări, am observat câteva bucăți din îngrăditura unui țarc căzute. Deci, am venit să le pun la loc.

Purta niște blugi tociți și o cămașă roșie care data fără îndoială din vremea când făcea rodeo.

– Carter o să-ți fie probabil foarte recunoscător, replică ea.

Ștergându-se pe față cu un prosop, o întrebă râzând:

– Crezi că bătrâna lui nevastă o să-mi dovedească recunoștința invitându-mă la cină?

Imediat se auzi glasul lui Marlys, în spatele cuptorului:

– Hunter Wolf, din câte știu eu, doar caii tăi beneficiază de țarcul acela. Atunci, mi se pare firesc să ai grijă de el!

Îi întinse o lingură să guste din tocana care fierbea în cratiță și adăugă:

– Gustă asta!

El se conformă fără să mai stea pe gânduri.

– Mmm! O adevărată desfătare.

– Bine. Despre ce bătrână vorbeai adineaori?

Hunter se apropie de ea și o sărută zgomotos pe frunte.

– De mătușa Minnie, evident! răspunse el făcându-i cu ochiul.

– Perfect. Erin, mai pune un tacâm la masă!

*

*   *

Relația lor luă curând o turnură foarte agreabilă. Se redescopereau cu o plăcere imensă, uitând treptat tensiunea din primele zile. Perspectiva plimbărilor pe înserate o umplea de fericire pe tânăra femeie. Cât despre Hunter, el își grăbea munca în timpul zilei ca să se poată întâlni cu Erina cât mai devreme.

Stăteau de vorbă, râdeau de orice și privirile lungi pe care le schimbau parcă însemnau niște promisiuni, totuși abținându-se să rostească un cuvânt pe tema asta.

– Unde este jurnalistul nostru? întrebă Marlys într-o seară intrând în biroul Erinei. De obicei, vine să cineze aici o dată la două zile.

– Probabil că s-a hotărât să facă o cură de slăbire, răspunse cea întrebată fără să ridice ochii. S-a dus vestea că îi îngrași pe bărbați!

Erina termină de scris o pagină și o puse în dosar.

– Ce făceai? întrebă Marlys.

– Scriam câteva texte pentru catalog. O să fie foarte frumos, Marlys. Hunter este un fotograf excelent.

Din zâmbetul ei radios, era clar că nu aprecia numai calitățile lui de fotograf.

– Crezi că o să vă înțelegeți de data asta? întrebă Marlys, care n-avea obiceiul să înceapă cu preambuluri.

– Nu... știu. Unele lucruri s-au schimbat... au evoluat, altele nu.

– Și tu te-ai schimbat.

Erina simțea și ea acest lucru, dar îi fu recunoscătoare lui Marlys că i-o spusese și ea.

– În ce fel? insistă.

– Așa cum se schimbă toate femeile de la douăzeci la treizeci de ani. Ai învățat să accepți realitatea. Cred că acum ai înțeles ce este important și ce nu.

– Hunter s-a schimbat și el. A dobândit responsabilitate.

– Da. Nici nu-ți închipui ce curaj îți trebuie ca să faci treaba pe care o face el; să spui lucrurile care trebuie spuse și nimeni să nu vrea să te asculte.

– Îmi aduce aminte de Louise.

Se întunecă la față când adăugă:

– Hunter o respecta pe Louise. Admira felul în care se angaja în lupta asta. Dacă n-ar fi fost măritată când a venit aici...

– Ceea ce crezi tu nu s-ar fi întâmplat niciodată, o întrerupse Marlys. Louise era adorabilă, dar era foarte diferită de tine. Draga mea, îți idolatrizezi sora într-un fel care nu i-ar fi plăcut nici ei.

Erina își mușcă buzele.

– Moartea ei este atât de… nedreaptă.

– Tu nu ești deloc răspunzătoare pentru acest lucru.

– Bineînțeles că nu. Totuși, Louise a vrut să meargă pe urmele mele. A fost o vreme când acest lucru mi se părea foarte agasant…

– Ascultă, Erin, Louise a venit aici pentru că a vrut, ăsta a fost destinul ei, replică Marlys pe un ton ferm. Nu ca s-o imite pe sora mai mare. Prin urmare, poți să-ți scoți din cap ideea asta care te torturează tot timpul.

Tânăra femeie clătină încet din cap. Ochii îi erau încețoșați de lacrimi. Marlys se apropie de ea și-i puse cu blândețe o mână pe umăr.

– Louise a fost împușcată. Este îngrozitor, dar nici tu, nici altcineva nu poate s-o readucă la viață. Acum trebuie să te ocupi de tine, să-ți rezolvi problemele tale.

– Întocmai! Și una dintre problemele mele este Louise! replică Erina.

– Constat că ești la fel de încăpățânată, spuse Marlys ridicând ochii spre cer. Prin urmare, crezi…?

Se întrerupse, recunoscând zgomotul pașilor soțului ei. Reverendul bătu la ușă și intră imediat în cameră. Era întunecat la față.

– Birourile ziarului au ars noaptea trecută, anunță el încordat. Nu știu cât de mari sunt pierderile, dar Hunter este rănit.

Capitolul 7

Mașina reverendului Wilkins mergea cât se putea de repede pe drumurile întortocheate. Crispată pe locul ei, Erina avea totuși impresia că nu conducea destul de repede. Intrară hotărâți în mica policlinică din McLaughin, dar nu putură să-l vadă pe Hunter. Li s-a spus că plecase după ce-i fusese administrat un tratament de urgență pentru arsuri.

– Slavă Domnului! exclamă Erina. Deci nu e grav rănit.

– N-aveți dreptate, interveni infirmiera. Pur și simplu a refuzat să fie spitalizat. L-am prevenit asupra riscurilor pe care și le asumă dacă nu rămâne aici, dar nici n-a vrut să audă.

Erina și părintele Wilkins plecară imediat.

Clădirea Editions Wolf părea intactă de afară, dar erau greu de estimat pagubele pricinuite de incendiu înăuntru. Un miros greu de fum plutea prin aer. Mașina lui Hunter era parcată în grădină.

Urmată de reverend, Erina bătu la ușă strigând de mai multe ori numele lui Hunter. Așteptă vreo zece secunde după care apăsă pe clanță și intră tiptil în salon. Scrută semiîntunericul dinăuntru și până la urmă îl văzu pe Hunter așezat pe un fotoliu.

– Hunter… începu femeia cu o voce tremurătoare. Sunt Erina. Părintele Wilkins e cu mine.

– Te văd. Ochii nu mi-au fost atinși.

Nu îndrăznea să se apropie de el.

– Am aflat că ai fost rănit…

– Exact. Trebuie să-ți spun că n-am nici un chef să…

Declicul întrerupătorului se auzi în încăpere, urmat de țipătul femeii.

– Vai de mine, părinte. De ce ai venit cu ea astă-seară? Ea…

Clătină din cap și își îndreptă atenția asupra femeii care venise lângă el. Îngenuncheată în fața lui, se uita la bandajele care-i acopereau în întregime brațele.

După mai multe încercări, Hunter reușise în sfârșit să-și găsească o poziție confortabilă. Era încă amețit de calmantele pe care i le administrase infirmiera de la policlinică și nu era în stare să se miște.

Pe chipul tinerei femei se citea o expresie de durere.

– Nu e atât de grav cum crezi, încercă s-o liniștească.

– Nu m-a lăsat să fac altfel, se plânse referendul. Cred că n-ar fi ezitat să se culce dea latul drumului ca să nu-mi dea voie să plec fără ea!

Părintele stătea lângă ușă. De obicei, el era cel care căuta să-i ajute pe cei în suferință, dar era clar că Erina nu era dispusă să-i cedeze locul.

– Bine, adăugă el. Mi se pare că nu mai este nevoie de mine aici. Ai nevoie de mine, Hunter?

Acesta făcu o grimasă. Nu. Nu avea nevoie nici de părintele Wilkins, nici de Erina, și nu se simțea în stare să vorbească despre ceea ce se întâmplase. Nu avea puterea să dea ochii cu prietenii.

– Erin, declară el pe un ton obosit, întoarce-te la misiune cu reverendul. Eu sunt bine.

– Cum poți să spui așa ceva?! explodă femeia, iritată. La ora asta ar trebui să fii la policlinică!

– Ceea ce vezi nu sunt decât niște bandaje. N-ai de ce să-ți faci griji. Au primit un nou stoc de bandaje și s-au hotărât să scape de cele vechi! Am în primul rând nevoie să dorm.

– Știi foarte bine că n-o să reușești să adormi. M-am ars și eu cândva cu niște ulei încins și îmi aduc perfect aminte cum a fost noaptea care a urmat.

Se întoarse către reverend, care stătea în continuare cu mâna pe clanță:

– Părinte, am să rămân cu Hunter. Infirmiera a spus că n-ar fi trebuit să plece acasă, și sunt sigură că rănile care se ascund sub bandaje sunt mai grave decât pretinde el.

– Erin, nu înțelegi că prefer să rămân singur… pe întuneric? protestă rănitul.

– Nimeni nu te oprește să mă dai pe ușă afară. Dar n-ai puterea s-o faci!

Hunter ridică ochii spre cer.

– Mă tem că nu sunt în stare să lupt cu tine…

– Bine, copii. E timpul să plec, spuse părintele Wilkins, nevrând să se amestece în această discuție. Pe drumul de întoarcere, o să mă rog pentru cel care va ieși învingător în această discuție. Un Tatăl Nostru n-a făcut niciodată rău nimănui!

– Dar nici n-a adus liniște… mormăi Hunter. Mulțumesc părinte, ești prea bun!

De îndată ce reverentul dispăru, Erina îl privi pe Hunter cu o expresie inocentă.

– De ce te deranjează atât de mult prezența mea? îl întrebă cu un zâmbet angelic. O să am atâta grijă de tine încât o să-mi fii recunoscător că n-am plecat, sunt sigură.

– Fie, oftă el resemnat. Dacă tot n-ai de gând să te răzgândești, atunci să te pun la treabă. Scoate-mi ghetele, te rog. Nu pot să fac absolut nici o mișcare.

Erina se conformă, zâmbitoare.

– Ce mai pot face ca se te simți mai în largul tău?

– Să vedem…

Se gândi o clipă, apoi răspunse, privind-o ironic:

– Obișnuiesc să dorm în pielea goală. Ai accepta să mă dezbraci?

– Acum?

– Da.

– Foarte bine. Hunter, consideră-mă infirmiera ta de astă-seară. Nu șovăi să-mi ceri tot ce ai nevoie.

– Un intermezzo de iubire cu siguranță că mi-ar ușura suferințele…

Îl privi atentă și înțelese, după expresia de pe chipul lui, că nu glumea decât pe jumătate.

– Hunter, dacă este vorba de o nouă tentativă să mă faci să plec, trebuie să te previn că apropouri de felul ăsta nu mă impresionează! Ți s-au dat niște calmante la clinică pentru acasă?

– Da. Niște comprimate pe care încă nu le-am luat.

Își rezemă capul de spătarul fotoliului și închise ochii.

– Vrei unul acum?

El refuză.

– Vrei să bei ceva? insistă infirmiera ad-hoc.

Nu acceptă nici asta.

– Să fii oare îmbufnat? adăugă femeia râzând.

Hunter nici nu se sinchisi să deschidă ochii.

– Îți aduci aminte când am fost lovit de un taur la acel rodeo de la Little Eagle? întrebă rănitul.

– Da.

Țipase îngrozită și fusese cât pe ce să leșine când văzuse taurul repezindu-se la Hunter…

– A fost o nimica toată, adăugă ea, cufundată în amintiri. De îndată ce ai primit primele îngrijiri, ai insistat să rămâi singur, ca să nu te deranjeze nimeni.

– Exact. Ei bine, cam așa mă simt în seara asta.

– Liniștește-te, Hunter, murmură ea. Nu țin să-ți impun nimic. Am să mă conformez dorințelor tale. Ai mâncat?

– Nu, slavă Domnului!

– Ți-e foame?

– Sunt înfometat, dar…

Erina îl întrerupse cu un gest al mâinii.

– Perfect. E un semn bun. O să-ți pregătesc repede ceva ușor. O omletă, de exemplu.

– Nu vreau să mănânc.

– Trebuie, totuși, Hunter. Sunt sigur1 că asta o să-ți ușureze suferința.

– Știu.

Pielea de pe antebrațe era întinsă și-l ardea, dar știa că durerea nu ajunsese încă la punctul culminant. Era vorba despre un scurt răgaz. Brațele nu-i fuseseră atinse de foc și arsurile de-abia urcau deasupra coatelor. Se hotărî până la urmă să accepte să i se dea de mâncare. În definitiv, era bine să profite de această situație, câtă vreme Erina se încăpățâna să joace rolul infirmierei!

Puțin mai târziu, așezat confortabil la masa din bucătărie, deschidea gura la fiecare furculiță cu mâncare pe care ea i-o întindea, concentrându-și toată atenția asupra ochilor ei verzi. Ciudat, îi simțea privirea liniștitoare.

Știind că răniții aveau întotdeauna nevoie de o cantitate mai mare de lichid, ea îi turnă în mai multe reprize apă în pahar, până când rănitul protestă:

– Ajunge, Erin! Vrei să mă faci să explodez?

– Hunter Wolf, nu trebuie să urli așa! Așa ai face cu o infirmieră?

El îi adresă un zâmbet de scuză.

– Nu mi-e prea ușor să te consider o infirmieră… Ești destul de șovăitoare.

Rănitul făcu o strâmbătură. Senzația de arsură se accentua, așa cum bănuise. Dădu capul pe spate și murmură:

– Nu vrei să mă întrebi ce s-a întâmplat?

– Așteptam să fii pregătit să-mi spui.

De altfel, nu era sigură că vroia să asculte povestea asta. Până acum adoptase un ton lejer care făcea situația mai ușor de suportat,

dar când îl vedea pe Hunter într-un asemenea hal simțea o teribilă tulburare. Respinsese din mintea ei imaginea incendiului care ar fi putut să-l coste viața.

– Cineva a provocat un incendiu în biroul meu, spuse el.

– Și tu... erai acolo, articulă ea cu o voce slabă.

– Da. Lucram în camera obscură când s-a declanșat focul. Am ieșit cu un stingător, dar cred că m-am apropiat prea mult de flăcări. Câteva dintre fotografiile pe care le-am ales erau pe birou. N-am putut să... bineînțeles că au ars.

Erina își mușcă buzele și puse încet mâna peste cea a companionului ei.

– Hunter... Sper că nu te-ai rănit încercând să salvezi fotografiile acelea! spuse repede femeia.

– Erau excelente, dar mai am negativele. Cred că am acționat așa din reflex...

Își reproșa că se comportase atât de imprudent, în vreme ce editorialul lui săptămânal era alături și n-avea nici o copie a lui. Ce prostie! Dar bineînțeles, fotografiile acelea le asocia cu Erina... O dată incidentul depășit, propria lui reacție îl surprinsese.

– Crezi că este aceeași persoană? întrebă ea până la urmă. Cel care a luat drept țintă biroul tău în seara când eram amândoi acolo?

– Probabil.

– Ai vreo idee despre identitatea lui?

– Nu sunt sigur.

– Ai vorbit la poliție despre asta? insistă ea.

– Evident.

Abordase problema asta și cu Sam Whiteman, care locuia în Los Angeles.

– Nu mai poate continua așa. Trebuie să facem ceva.

– Așa crezi? întrebă victima, zâmbind în fața acestei indignări naive. Și ce sugerezi, dragă Agatha Christie?

– Nu mai glumi! Nu-i deloc amuzant. Omul ăsta nu poate continua să se comporte astfel în deplină libertate. Dacă poliția

nu se dovedește mai eficace, ar trebui să ne adresăm Sfatului Tribal. Cu siguranță că nu vor să se aleagă praful de ziarul ăsta!

– E o idee bună! De ce să nu le trimitem niște „mesaje de fum“?

– Hunter! protestă infirmiera, furioasă.

– Da, ai dreptate. Titlul ăsta, fără îndoială, a mai fost folosit.

– Vorbesc serios. De ce te încăpățânezi să nu iei în serios lucruri dintre cele mai grave? Umorul tău mă exasperează.

– Ăsta-i motivul pentru care…?

Nu. Nu vroia s-o întrebe asta. Nu acum. Acum vroia un singur lucru: s-o mângâie. O durere violentă îi traversă brațul în clipa în care încercă să-l ridice. Făcu o grimasă, dar îi atinse totuși obrazul.

– Îmi placi mult atunci când ai expresia asta serioasă, șopti el.

– Hunter… mi-e frică.

– N-am să dau voie nimănui să-ți facă vreun rău.

Spunând acestea, se rezemă de spătarul fotoliului, cu ochii închiși. Suferința pe care i-o produceau rănile creștea cu fiecare clipă.

– Totuși, nu ești capabil să te aperi pe tine însuți, replică femeia, cu o voce neliniștită.

Erina își așeză capul pe genunchii interlocutorului ei. I-ar fi plăcut atât de mult să se refugieze în brațele lui în seara asta…

– Mă tem pentru tine, Hunter. Nu-mi place să te văd așa. Ai fi putut să-ți găsești sfârșitul de data asta. Nu se poate să continui să afișezi o asemenea nepăsare față de aceste evenimente succesive.

Hunter își mușcă buzele.

– În ciuda a ceea ce pare să crezi, iau situația în serios. De fapt, mă gândesc că, începând de mâine, o să fiu în măsură să acționez împotriva unei anumite persoane.

Femeia ridică imediat capul.

– Cine?

– Liniștește-te, nu te interesează pe tine, îi răspunse el zâmbindu-i.

Aplecată așa asupra lui, era extrem de tentantă.

– Persoana la care faci aluzie nu suportă adevărurile pe care le dezvălui în editorialele tale?

– Hmm… Fără îndoială.

– Despre cine e vorba? insistă ea.

Imaginea acestor ochi mari și verzi care-l priveau de aproape, era un adevărat supliciu.

– Mi-e… mi-e sete, reuși să articuleze. Aș vrea să beau ceva rece.

O expresie de neliniște se întipări din nou pe fața femeii.

– Da… bineînțeles. Ai febră?

Îi puse imediat mâna pe frunte.

– Nu, Erin. Pur și simplu mi-e sete.

– Bine, mă duc să văd ce găsesc în frigider.

Se întoarse cu un pahar de citronadă și se pregătea să-l ajute să bea când el o opri, asigurând-o că va reuși să bea singur.

– Erin, așază-te aici, în fața mea. Și să stăm de vorbă. Până când unul dintre noi va adormi.

Femeia se așeză.

– Despre ce ai vrea să vorbim? o întrebă.

– Despre suspecți. Să facem o listă a oamenilor care ar putea să-ți vrea răul.

– Excelentă idee! Ce listă vrei să fie? Cea de săptămâna asta sau de săptămâna trecută?

– Te rog, Hunter, scutește-mă de sarcasmele astea! Pretinzi totuși că nu ești atât de nepopular… Fiecare știe că un director de ziar are datoria să-și exprime opinia proprie.

Bărbatul ridică ochii spre cer, amuzat de atâta naivitate.

– Desigur. Așa cum toată lumea știe că oamenii buni poartă pe cap o pălărie albă, iar cei răi, una neagră!

Vorbitorul clătină din cap.

– Erin, nu vorbim despre politica dintr-un orășel, ci de cea a unui trib. Altădată, trebuia neapărat ca presa să fie întru totul de acord cu politica tribului. Era musai.

– Totul s-a schimbat după venirea ta aici, observă ea.

– Da. Și n-a fost deloc ușor. Mi-a trebuit un an să-i conving pe oameni de temeiurile unei prese libere și încă un an să-i conving că o să fiu echidistant. Cu toate astea, nu sunt destul de radical după părerea activiștilor, și nu destul de conservator după părerea bătrânilor. Degeaba le-am repetat de o sută de ori că nu fac altceva dect să transmit niște informații, ei tot se încăpățânează să mă acuze că sunt de partea celorlalți.

– Vrei să spui că oamenii n-au încredere în tine? întrebă femeia, gânditoare.

Pe vremea când Hunter participa la rodeo, parcă era încununat cu o aureolă, o aureolă care li se conferă eroilor locali. Cum se făcuse că își pierduse prestigiul, deși nu plecase de acolo și chiar „reușise“ în viață?

– Dar… ești aici. Ei te cunosc.

– Nu. Mă cunoșteau. O vreme am trăit în altă parte, și m-am întors cu niște idei pe care ei le consideră fanteziste.

– Doar nu crezi că… șefii Sfatului Tribal sunt amestecați în afacerea asta, nu-i așa?

– Nu. Dacă unuia din regiune nu-i place ce-am scris, vine să-mi spună. De obicei stăm de vorbă față în față. De multe ori se întâmplă să ridicăm vocea, să ne insultăm, dar asta se întâmplă întotdeauna deschis, pe față. Asemenea metode lașe, cum au fost manifestările din ultimul timp, nu se potrivesc cu felul nostru de a fi.

Erina se temea ca interlocutorul ei să nu fie cumva prea optimist, dar pe de altă parte spera să aibă dreptate. Oricum, era cineva, undeva, care nu-l plăcea și căruia nu-i era frică să arate acest lucru. Și mai era cineva, poate aceeași persoană, care, cu câteva luni înainte, nu șovăise s-o asasineze pe Louise…

Și Hunter nu se temea destul de dușmanul acesta. Când femeia se întoarse în bucătărie, încuie ușa de la intrare și închise toate obloanele.

– Astă-seară, lucram la punerea în pagină a catalogului, când…

Nu-și termină fraza. Erina se instală la capătul canapelei, cât se putea mai aproape de el. Cu dinții încleștați, bărbatul era clar că retrăia scenele incendiului. Trebuia să-l facă să vorbească, pentru a se elibera de tensiunea care creștea în el.

– Când ai fost alertat de mirosul de fum… continuă Erina în locul lui. Hunter, cred că va fi o reușită, catalogul ăsta. O să mai avem un pic de așteptat până să-l vedem tipărit.

– O să mă apuc din nou de treabă, de îndată ce… probabil poimâine.

Senzația de arsură care se mai atenuase în timpul discuției devenea acum și mai puternică.

– Dacă vrei, am să te ajut mâine să terminăm machetele, îi propuse ea. O să-ți urmez întocmai instrucțiunile. Asta ne va permite să mai facem câțiva pași înainte.

– Vom vedea.

Erina îi zâmbi din toată inima.

– Ce pot să fac pentru tine, Hunter? Aș vrea atât de mult să te ajut…

– Ai putea de exemplu să vorbești în continuare ca să-mi distragi atenția… și mai ales să nu iei în seamă proasta mea dispoziție. Cum se desfășoară munca ta la misiune? Femeile s-au hotărât până la urmă să vină să discute cu tine?

– Rezultatul îmi depășește toate așteptările, declară cea întrebată pe un ton teatral. Nu glumesc, Hunter. Sunt în același timp uimită și încântată de această experiență. Sunt mai stăpână pe mine și femeile care mi se adresează au mai multă încredere.

– Ai obținut rezultate concrete, până acum?

– Suntem abia la început, dar sper din ce în ce mai mult în reușita acestei inițiative. Bineînțeles că am fost acuzată că mă amestec în lucruri care nu mă privesc și câțiva soți au venit și au zbierat furioși în fața porților misiunii. Ca să evităm orice complicație, acum avem în permanență un polițist acolo. De altfel, îl cunoști: Perry Trueblood.

– “Muntele de mușchi“? întrebă retoric Hunter, râzând.

– El însuși. Ocupă un apartament alături de dormitorul băieților.

– Nimeni nu îndrăznește să conteste hotărârile lui Perry, oftă el. Încă îmi aduc aminte cu emoție de ultima întâlnire pe care am avut-o cu el… Întâlnire care m-a costat o amendă pentru exces de viteză.

– Ultima dată, nu mi-ai spus că întotdeauna ai respectat limitele de viteză? observă ea ridicându-și sprâncenele.

– Evident. N-am depășit niciodată limita de cincizeci de kilometri pe oră în localitate. Dar Perry pretindea că nu fusese așa și, după cum ți-am spus, nimeni nu-l contrazice pe Perry… Prin urmare, sunt sigur că prezența lui vă ferește de orice conflict.

O privi atent și continuă:

– Este un proiect excelent. Mă bucur că îți place și că ai acceptat postul de asistentă socială. Când vei pleca, o să ai satisfacția că ai contribuit la îmbunătățirea vieții de aici.

Să plece?… Nu se gândise la așa ceva de multă vreme.

– Toate meritele îi revin lui Marlys, spuse femeia. Ea a venit cu ideea de a pune la un loc centrul acesta de primire și atelierul de artizanat.

– Sunt ferm convins de succesul acestui demers în lunile următoare.

Erina fu încântată să audă aceste cuvinte. Împărtășea părerea lui Hunter și, pentru prima oară în viață, simțea că-i fusese încredințată o sarcină importantă din punct de vedere profesional. Evident, era încă novice în materie, dar știa că o dată cu trecerea timpului se va descurca din ce în ce mai bine în munca asta.

– Relațiile dintre bărbați și femei sunt extrem de complexe, suspină ea. Sprijinul moral pe care îl ofer soțiilor deprimate n-o să rezolve problemele cuplurilor, dar încerc să le fac să vadă lucrurile mai clar.

– Cum poate o femeie să rămână cu cineva care…

Asemenea practici îl revoltau atât de mult încât nu știa ce să spună.

– Femeile vor să fie iubite. Apriori, pare simplu, însă din păcate, nu-i așa. Iubirea nu este un lucru pe care să-l păstrezi într-o cutie și pe care-l oferi partenerului. Ca orice sentiment, mai suferă schimbări din când cînd.

Erina clătină gânditoare din cap și continuă:

– Am văzut prea multe femei care consideră că soțul le iubește dacă le bate…

– Sau când le semnează cecuri importante…

Privirile lor se întâlniră.

– Și tu, Erin… ce fel de iubire cauți? o întrebă cu blândețe.

Își pusese de mii de ori această întrebare. De ce nu se întorsese la el? Felul lui de a o iubi nu-i plăcea? Pasiunea de care dăduse dovadă de câteva ori o speriase? O pasiune care, ca și el, se maturizase, se transformase într-un sentiment mai profund.

Erina se gândea.

– Cred că mai trebuie să caut în mine însămi, răspunse într-un târziu, cu glas tremurător. Multă vreme am crezut că-l voi găsi pe bărbatul care să-mi convină, să mă mut la el și să-l las să mă facă fericită. N-a fost așa și mi-am dat seama că raționamentul meu e fals. Acum trebuie să caut ce am eu de oferit celuilalt.

– Și bărbații vor să fie iubiți. Numai că ei au mari dificultăți să vorbească despre sentimentele lor. Să-i mărturisești dragostea unei femei, este aproape imposibil.

– Cuvintele nu sunt întotdeauna indispensabile, murmură ea, cu lacrimi în ochi.

Fără să țină seama de suferința pe care i-o produceau arsurile, îi ridică bărbia și o sărută. Sărutul acesta avea gustul lacrimilor de pe obrajii Erinei.

– În seara asta, îți voi arăta tot ce ai de dat unui bărbat, Erin, șopti Hunter.

Abia rostise cuvintele acestea când o expresie de durere se întipări pe chipul lui. Femeia se încruntă.

– Acum vrei să iei una dintre pastilele pe care ți le-a prescris la spital?

– Nu. Nu cred în eficacitatea acestor medicamente. Fără îndoială că efectul lor este la fel cu al câtorva pahare cu whisky. Aș prefera să-mi dai o țigară.

– Da? De multă vreme nu te-am văzut fumând.

Hunter nu fumase mult niciodată, dar își aducea aminte că-l văzuse de câteva ori cu țigara în colțul gurii la sfârșitul câte unui rodeo, când comenta cu ceilalți ce se întâmplase.

– Am renunțat la obiceiul ăsta prost, declară el, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Dar am trecut pe la tutungerie când m-am întors de la policlinică, gândindu-mă că o țigară ar putea să mă ajute în situația asta. Am pus pachetul pe birou.

Făcu un gest cu capul, arătându-i spre partea din spate a casei.

– Mă duc să-l caut.

Găsi țigările pe masa de lucru, în camera care era clar că era a lui Hunter. Încăperea îi semăna, cu fotolii confortabile de piele, gravuri ce aspecte de rodeo și un pat imens. Camera era simplă, dar primitoare; te simțeai imediat în largul tău în ea.

Se pregătea să iasă în clipa în care o fotografie așezată pe noptieră îi atrase atenția. O recunoscu imediat. Era o fotografie a ei pe care i-o dăduse înainte de a-l părăsi.

– Și eu aproape o uitasem…

Glasul lui o surprinse. Se întoarse imediat. Hunter era în cadrul ușii.

O descoperise căutând un tricou în dulap cu câtva timp în urmă și-i reveniseră în minte toate amintirile. Noaptea trecută, se uitase mult la ea, întrebându-se ce avea să se întâmple cu dragostea pe care încă i-o mai purta Erinei.

– Ai găsit țigările?

Ea scoase o țigară din pachet și i-o întinse.

La primul fum pe care-l trase în piept, simți că i se învârte capul. Se sprijini de tocul ușii fără s-o scape din ochi pe femeie.

– Există o cameră liberă, și o periuță de dinți în dulapul farmacie. Bănuiesc că nu te gândești să stai aici, la noapte.

Erina își mușcă buzele.

– Poate nu este nevoie…

– Într-adevăr, o luă peste picior. M-am străduit să te fac să înțelegi că nu este neapărat nevoie să ai grijă de mine. Ai refuzat totuși să mă asculți! Nu pot să-ți pun la dispoziție o cămașă de noapte de dantelă, dar o să găsești un halat pe ușa de la baie.

El ridică o mână și încercă să se descheie la cămașă. Erina se apropie să-l ajute. Îi descheie nasturii unul câte unul, apoi, cu multe precauții, îi scoase cămașa.

Se cutremură revăzându-i pieptul pe care adormise altădată.

– Se pare că nu te simți prea bine, spuse femeia. De ce nu te așezi?

Neluându-i în seamă propunerea, el trase un fum din țigară. Erina îl privea cu inima strânsă. Era absolut magnific, îmbrăcat numai cu blugii ăia vechi. Lumina lămpii accentua licărirea sălbatică ce dansa în ochii lui.

– Ar trebui să te culci, insistă ea cu încordare în glas. Vrei să…

Trase adânc aer în piept și continuă:

– Să te dezbrac de tot?

El nu răspunse. Cu dinții strânși, femeia se aplecă spre catarama centurii când el o opri cu un gest al mâinii.

– N-are rost, murmură Hunter. Pot foarte bine să stau cu ei. N-am de gând să dorm, ci doar să mă odihnesc puțin. Ești drăguță să-mi aduci o scrumieră? O să găsești una în bucătărie.

Bărbatul oftă adânc de îndată ce rămase singur. Când Erina se întoarse cu scrumiera și un pahar mare cu apă, îl găsi așezat pe marginea patului. El ridică ușor capul auzind-o. Femeia își dădu seama că era palid și în ochi i se citea o durere intensă.

Îngenunche lângă el.

– Ți-am adus o aspirină. Doar n-o s-o refuzi și pe asta…

Înghiți pastila fără nici un comentariu și bău tot paharul cu apă. Apoi schiță un zâmbet de mulțumire.

– Am acceptat doar ca să-ți treacă ție durerea de cap, Erin. Te simți mai bine?

– Of! Hunter… Dacă aș putea măcar să-ți ușurez suferința aco…

Tăcu imediat și lăsă ochii în jos.

– Acoperindu-mi arsurile cu sărutări? termină el.

Stinse țigara în scrumieră și continuă:

– Ar fi într-adevăr soluția visată, dar mi se pare destul de fantezistă. Prima mea sugestie era de fapt versiunea adultă a propunerii tale… Există totuși un compromis: să uităm camera de oaspeți și așază-te lângă mine. În starea în care mă aflu acum, sunt complet inofensiv…

Ea reflectă o clipă.

– Mi se pare că este cam periculos. Dacă în timpul somnului am să-ți ating cumva rănile…

– Sunt dispus să-mi asum riscul.

Ea ridică din umeri și stinse lampa de pe noptieră. Rămaseră mult timp așa, întinși unul lângă celălalt, în întuneric.

Erina nu îndrăznea să-l atingă, dar îi simțea căldura trupului foarte aproape de al ei. El însuși nu era în stare să întindă mâna până la ea, totuși prezența aceasta îl reconforta. Când femeia adormi în cele din urmă, el se lăsă legănat de ritmul regulat al respirației ei.

Era încă întuneric când Erina se trezi și văzu că Hunter nu mai era așezat lângă ea. Pe pernă mai era urma capului său. Se ridică și, de pe culoar, auzi un glas răgușit. Intră în salon și-l găsi întins pe jos, cu brațele sub el.

– Hunter… șopti înnebunită, aplecându-se spre el. Ce se-ntâmplă?

– Întoarce-te și te culcă, Erin, replică el cu un glas gâtuit.

Femeia îi puse mâna pe frunte. Era fierbinte și acoperită cu broboane de sudoare.

– Lasă-mă, repetă el. Prefer să fiu singur…

Cu un nod în gât, ea se conformă, dar reveni câteva clipe mai târziu.

– Te rog… Erin… gemu rănitul. Nu vreau să asiști la un asemenea spectacol. Du-te! Eu… Câteva înjurături sunt sigur că o să-mi ușureze durerea.

– Mai sunt și alte metode pe care nu le-ai folosit încă, și care s-ar dovedi poate mai eficace, insistă ea.

– Vrei… să vorbești despre propunerea mea de la început? Nu mă simt în deplinătatea puterilor, dar continuu să cred că o noapte de dragoste…

– Nu, Hunter, i-o tăie scurt, forțându-se să zâmbească. Făceam aluzie la calmante. Cele pe care te încăpățânezi să nu le iei.

– Erin… șopti bărbatul. Brațele parcă îmi ard și sunt nervos la culme. Mi-e silă de medicamentele astea care or să mă liniștească cel mult o oră. Întoarce-te în cameră.

Femeia dispăru în baie și se întoarse în salon cu un prosop umed. Îl șterse cu blândețe pe față.

– Mâine o să te simți mai bine, încercă să-l liniștească. Astă-seară, carnea încă îți mai arde.

– Mâine… îți propun să încercăm să facem dragoste, spuse el cu o grimasă care se vroia un zâmbet.

– Am încercat deja… cu mult timp în urmă. Îți amintești?

– Da, șopti el. Îmi amintesc cu plăcere…

Imaginile femeii dezbrăcate îi defilau prin fața ochilor.

– Erin?

– Da. Sunt aici.

– Mulțumesc că ai rămas…

Capitolul 8

Hunter nu știa dacă durerea se mai atenuase în ultimele douăzeci și patru de ore sau doar se obișnuise cu ea. Căuta totuși să nu se prea miște. De fiecare dată când întindea mâinile avea impresia că i se dezlipea pielea.

Erina insistase să se întoarcă împreună la policlinică. Infirmiera care-i schimba pansamentele îi repeta cu cinism că rănile arătau îngrozitor. Și el avea aceeași părere, bineînțeles, dar numai asta nu vroia să audă. Când ieșiră din clădire, rănitul trebuise să tragă de mai multe ori aer în piept ca să scape de tulburarea pe care i-o provocase această întrevedere.

Când se întoarseră acasă, telefonul începu să sune cu încăpățânare. Fură mai întâi Wilkinșii, apoi cei dela poliție, apoi compania de asigurări, pe urmă Bernie… Până la urmă, Erina se hotărî să scoată aparatul din priză.

După ce mâncară de prânz, Hunter acceptă să înghită o aspirină ca să-i treacă durerea de cap care nu-l lăsa de dimineață și reuși în sfârșit să doarmă puțin. Când senzația de arsură reveni, își concentră toată atenția asupra profilelor ornamentale de pe tavan până reuși să adoarmă din nou.

Marlys le-a făcut o scurtă vizită ca să-i aducă haine Erinei și să vadă dacă n-avea nevoie de ceva. Infirmiera de ocazie se pregătea

să facă un pic de ordine când văzu pe fereastra bucătăriei silueta lui Bernie în fața clădirii jurnalului. Era clar că dădea indicații angajaților să repare stricăciunile produse de incendiu.

Erina era în salon când Bernie sunase dimineață, și comentariile lui Hunter o cam enervaseră.

– Perfect, Bernie, spusese el. În orice caz, am deplină încredere în tine în privința asta. Cunoști la fel de bine ca mine cum stau lucrurile.

Bine. Bernie se ocupa deci de jurnal și ea de casă…

După ce termină ce avusese de făcut în bucătărie, Erina se duse în baie. Jetul puternic al dușului o reconfortă. Se șterse viguros, apoi se hotărî să se îmbrace cu un minunat corsaj brodat și să se parfumeze cu apa de colonie pe care Marlys se gândise că era bine să i-o aducă.

Aproape începea să se întunece când Hunter se aventură în bucătărie, aparent buimac, anunțând-o că-i e foame. Femeia pregăti o omletă uriașă pe care bolnavul o devoră imediat, insistând în mai multe rânduri să bea multă apă, așa cum îi recomandase infirmiera. Hunter se strâmbă dezgustat, aducându-și aminte de încântătoarea… zgripțuroaică ce avusese grijă de el la policlinică, dar se abținu să facă vreun comentariu.

După ce el se așeză din nou, Erina îl întrebă pe un ton cât putea de neutru:

– Acum ești pregătit să faci baie?

Un licăr de amuzament îi apăru în ochi în clipa în care el îi răspunse:

– Da. Dar mă tem că nu mă descurc de unul singur…

– Și sunt sigură că… ți se rupe inima din cauza asta, replică ea cu mâinile în șolduri.

– Cum ai ghicit? întrebă el, nevinovat.

– Pură intuiție feminină! Fie. Propun să începem spălându-te pe cap în bucătărie. Ar fi mai comod.

Femeia își trecu degetele prin părul lui des, negru ca pana corbului și adăugă:

– Ai părul cam lung. Dacă ai o foafrecă bună, aș fi tentată să te tund un pic.

– De acord. O găsești în sertarul biroului meu.

Îl mângâie pe frunte.

– N-am mai văzut sprâncene atât de dese și vraiște ca ale tale. Uneori, parcă ești un sălbatic.

– Dar… sunt un sălbatic! replică el râzând.

Își privi adânc în ochi interlocutoarea și adăugă:

– Trebuie doar să știi cum să mă iei ca să mă îmblânzești.

– Da? Ce vrei să spui cu asta?

– Că o femeie cu ochii verzi, înarmată cu o foarfecă bună, ar trebui să se descurce, răspunse el făcându-i cu ochiul.

– Hunter Wolf, nu e ora cea mai potrivită pentru asemenea glume. Poate o să fiu tentată să mă răzbun pe tunsoarea ta!

Operațiunea se desfășură fără nici o problemă și el o felicită pe Erina pentru talentul de frizeriță. Apoi așteptă. Nu-i promisese c-o să-i facă baie?

– Hmm! În ceea ce privește baia, spuse ea până la urmă, sunt mai multe posibilități.

– Perfect. Să le vedem pe rând.

– Ei bine, este…

– De ce nu te așezi în fața mea?

Ea se conformă, inspiră profund și începu din nou.

– Este o variantă care se cheamă „toaleta pisicii".

– Aha! Ne-ar trebui și o pisică… observă el, străduindu-se să rămână serios.

– Nu, expresia asta înseamnă…

Văzându-i sclipirea amuzată care-i lucea în privire, ea ridică ochii spre cer și mormăi:

– Hunter… Trebuie neapărat să complici situația?! În orice caz, soluția asta nu mi se pare cea mai potrivită. Rămâne bineînțeles baia stând „culcat".

– Poftim?

– Așa li se face baie la spital bolnavilor care nu se pot ridica, îi explică ea zâmbind.

– Dar… nu e cazul meu.

– Hmm… da.

– De fapt, mi-ar plăcea pur și simplu o baie caldă… normală… în cadă… La fel ca toți oamenii! declară el ca și cum atunci ar fi descoperit soluția ideală. Dar bineînțeles, o să trebuiască să nu-mi ud bandajele pe care abia le-am schimbat.

– E destul să ții mâinile deasupra apei.

– Bineînțeles, aprobă el absolut inocent. Totuși, mă simt încă impregnat cu fum. Aș avea nevoie să fiu săpunit și clătit. De către cineva care știe ce îndur. Cineva care…

– Foarte bine, i-o tăie infirmiera ad-hoc. Ți-am promis, o fac! Mă duc să dau drumul la apă în cadă.

Femeia îl ajută să se dezbrace de tot. Situația începea să se complice. În ciuda expresiei ei detașate, Hunter era perfect conștient de privirea ei panicată și de mâinile care-i tremurau puțin. Și asta îl tulbura teribil, amuzându-l în același timp. O ghicea cum se simțea și-i privea cu interes evoluția.

Când bolnavul ridică piciorul pentru ca să-i scoată blugii, nu putu să-și stăpânească un hohot de râs.

– Miss O'Neill, ești cam stacojie pentru o față palidă! Liniștește-te… Doar nu este prima oară când mă vezi dezbrăcat.

– Nu, bineînțeles, bombăni ea. Dar este prima oară când te dezbrac eu.

– Exact. Eu te dezbrăcam întotdeauna. Și de altfel, dacă-mi amintesc bine, te înroșeai la fel ca acum.

Bărbatul oftă și intră cu precauție în cadă.

– Dar evident, continuă el, asta se întâmpla înainte să te hotărăști să faci pe infirmiera desăvârșită. Pe atunci, corpul meu nu era pentru tine un obiect de îngrijire clinică.

Preferând să nu-i răspundă, puse mâna pe săpun, hotărâtă să termine cât mai repede.

– Încet, miss O'Neill! Nu uita că sunt rănit și în consecință trebuie să mă tratezi cu o grijă deosebită.

Erina îl rugă să se întoarcă pentru ca să-l poată freca pe spate cu buretele.

– Hmm! murmură el, cu ochii închiși. Ce senzație plăcută…

– Nu te mai dor mâinile?

–Nuuu!! În momentul de față, nu mă mai doare absolut nimic.

Câteva minute mai târziu, când Hunter ieși din cadă, nu mai era nici cea mai mică urmă de amuzament în privirea lui. Nici Erinei nu-i venea să glumească. Îl înfășură într-un prosop mare și începu să-l șteargă cu băgare de seamă.

Hunter încerca să lupte cu dorința violentă care se trezea în el. Din prima clipă când o revăzuse pe Erina, știuse că vor face dragoste din nou. Însă de data asta, era hotărât să aștepte momentul prielnic, să nu bruscheze evenimentele.

Și iată că era în fața Erinei. Fiecare celulă din el o cerea. Brațele rănite îl împiedicau s-o strângă la piept, s-o mângâie.

În timpul spălării, corsajul femeii se udase. Sfârcurile sânilor se profilau acum de sub materialul transparent.

Privirile lor se întâlniră și în clipa aceea Hunter înțelese că dorința pentru Erina era mai puternică decât durerea fizică. Se aplecă spre ea și o atinse cu bărbia pe umăr, la baza gâtului, inspirând parfumul care se degaja din firele fine de păr blond.

Femeia se cutremură, apoi se prinse de el, nerăbdătoare să-i mângâie pielea umedă și mătăsoasă. Hunter întinse mâinile spre ea, uitând de răni, dar trebui să-și aducă aminte și să-și întrerupă gestul. Mângâierile din ce în ce mai insistente ale femeii îl înnebuneau. Cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul, puse stăpânire pe buzele ei cu un sărut care dură o eternitate.

Degetele ei fine îi trasau urme de foc pe spate, pe piept. Coborau pe abdomen… Când răsunară bătăi în ușa de la intrare.

– Oh! Nu… gemură la unison.

Așteptară, încremeniți în această poziție, dar vizitatorul inoportun bătu din nou.

– Nu răspundem, sugeră Hunter.

În clipa aceea, ușa se deschise și o voce de femeie îl strigă pe Hunter. Cu ochii ieșiți din orbite, Erina se repezi imediat spre ușa de la baie care rămăsese întredeschisă și o trânti. Se aplecă să ia de pe jos blugii lui Hunter și-i întinse.

– Du-te și întreab-o ce vrea, șuieră el.

– Trebuie să-ți aduc aminte că este vorba despre brațul tău drept?… îl luă ea peste picior.

– Ascultă-mă Erin! Grăbește-te…

– De ce? O crezi în stare să vină să te caute până aici?

Privirea lui ucigașă o determină să se conformeze rapid. Bernie remarcă imediat ținuta în dezordine a Erinei, dar se abținu să facă vreun comentariu.

– Ce mai face Hunter? se interesă nou-venita.

– Hmm… Rănile sunt destul de grave.

Cu obrajii în flăcări, își trecu o mână peste față, doar ca să facă ceva.

– Dar îl cunoști, continuă Erina. Nu vrea să se dea bătut.

Ca de obicei, Bernie era impecabil machiată și coafată, și purta o rochie care i se potrivea de minune.

– S-a… culcat? întrebă ea.

– Nu, răspunse Erina grăbită. Eu… Vine imediat.

Chiar în clipa aceea, Hunter intră în salon. Avusese timpul să adopte o expresie rătăcită.

– Bună seara, Bernie.

Bărbatul era cu pieptul gol și Erina își spuse că și Bernie îi împărtășea părerea: Hunter era teribil de seducător.

– Ooof!! Hunter, mieună „mâna lui dreaptă“. Cum îți mai simți mâinile?

– Destul de rău, Bernie. Durerile sunt cumplite. Te-ai ars vreodată? o întrebă el prăbușindu-se într-un fotoliu.

Era clar că Hunter tocmai făcuse baie. Și corsajul umed al Erinei dovedea că participase activ la această acțiune… Bernie bănuise tot timpul că patronul iubea în continuare o femeie pe care o cunoscuse cândva. Fără îndoială, femeia aceasta era Erina.

– Da, răspunse în cele din urmă cea întrebată, dar a fost vorba de niște arsuri neînsemnate.

– În sfârșit… Mă simt deja un pic mai bine ca aseară. Ce-ai făcut pe ziua de azi?

– Am luat fotografiile din birou înainte să intre cineva, pe urmă oamenii au venit să curețe și să pună totul în ordine. Trebuie schimbată mocheta, scaunele, și de cumpărat un nou aparat de fotografiat, pentru că ăsta nu se mai poate repara. Câteva dosare au ars, dar cea mai mare parte au scăpat, datorită ție. Extinctoarele astea sunt miraculoase! Din păcate, spuma lor albă, împreună cu funinginea, formează un amestec greu de înlăturat. În fine, totul este aproape curat și nu rămâne decât să sperăm că mirosul va dispărea cât de curând.

Hunter îi făcu cu ochiul Erinei.

– Ce ți-am spus? Femeia asta e uimitoare!

– Absolut. Se pare că este întotdeauna unde trebuie în momentul când este nevoie de ea…

Hunter își ascunse zâmbetul în fața acestei remarce pline de subînțelesuri. Știa că trebuia să joace scena asta cu multă diplomație.

– Săptămâna asta, Bernie o să-mi fie absolut indispensabilă – o dată în plus! – adăugă patronul. Fără ea, jurnalul nu va intra la timp în imprimerie, și este nevoie să apară la data stabilită.

– Am fotocopii ale articolelor care erau pe birou, declară prevăzătoarea secretară așezându-se în fața lui. Și… la ce se referă editorialul?

– O să redactez altul în care o să fie vorba despre incendiu. Am să ți-l trimit mâine dimineață la prima oră.

– Pot să…

– Hunter o să mi-l dicteze mie, interveni Erina fără să-și scape rivala din ochi. O să-l bat la mașină și o să ți-l aduc.

– Pot să mă ocup eu de asta… propuse Bernie.

Una lângă cealaltă, cele două femei așteptau verdictul pentru a rezolva o problemă aparent minoră. Femeile acordă deseori o importanță exagerată unor astfel de lucruri…

– N-are rost, Bernie, spuse patronul zâmbind. Ai deja destule lucruri de făcut din cauza infirmității mele temporare. Mâine o să vin la birou și va trebui să mă asiști mai mult ca de obicei încă o zi, două. De îndată ce va fi posibil, o să fac câteva vizite.

Vorbitorul sesiză o sclipire de interes în ochii Erinei.

– Câteva interviuri… speciale, sunt necesare, oftă el.

– Bine. Mâine dimineață vom stabili un plan de acțiune, decretă Bernie.

– Contez pe tine.

Bernie era satisfăcută. Ieși afară, convinsă că patronul avea nevoie și deplină încredere în ea. Convinsă de asemenea că atunci când femeia din Est va pleca, Hunter Wolf va fi tot acolo. Și ea de asemenea.

Când ușa se închise în urma lui Bernie, Hunter se întoarse spre Erina.

– Unde eram înainte de această vizită neașteptată?

– Cred că eram pe punctul de a redacta un editorial. Unde găsesc niște hârtie și ceva de scris?

Hunter oftă resemnat.

– În birou.

Au lucrat împreună la articol bând în acest timp câteva căni cu cafea. Cu totul absorbiți de treaba pe care o făceau, tresăriră amândoi când sună telefonul.

– E un apel de la distanță, spuse femeia întinzându-i telefonul.

Erina nu vroia să se dovedească indiscretă, dar se surprinse trăgând cu urechea la ceea ce spunea Hunter în legătură cu incendiul.

– Nu înțeleg de ce se încăpățânează împotriva mea. Da, știu că sunt extremiști, dar pot să mă duc acolo și… Evident… Nu. Mă simt bine… Nu. Doar dacă te hotărăști să-mi donezi o bucată de piele!

În încăpere răsună râsul lui Hunter.

– Ascultă, Sam, trimite-mi tot ce ai… Seamănă destul de bine cu cel care se află la Crimson Eagle… Da, am unul, dar simt teribil nevoia unuia la fel cu al acoliților tăi!

Hunter izbucni din nou în râs.

– Nu. Nu se dă o dată cu cardul de presă! De acord, Sam. Ai grijă de tine… O să te mai sun. Pe curând.

Erina hotărî să fie sinceră. De ce să pretindă că nu ascultase?

– S-ar zice că ești pe o pistă.

Bărbatul ridică din umeri și bombăni ceva de neînțeles.

– Ai vreun plan în afacerea asta? se interesă femeia apropiindu-se de el.

– Întotdeauna am planuri.

Ea înțelese că n-avea rost să insiste.

– Ce păcat că nu mi-ai spus asta acum doisprezece ani, declară Erina zâmbind.

– Pe vremea aceea, le spuneam vise. Ai fi vrut să le spun „planuri“?

– Poate. Astăzi, dimpotrivă, cuvântul „vise“ îmi place mai mult.

Femeia se aplecă spre el până când frunțile li se atinseră, și el îi puse mâinile pe umeri.

– Când o să reușim să punem lucrurile la punct în relația noastră, Erin O’Neill?

– Tu ce-ai vrea să faci?

– Eu aș vrea să te seduc și crede-mă... Parc-ar fi o picătură chinezească. Nu mi-e de loc ușor să mă descurc fără mâini...

Îi făcu cu ochiul.

– Mi se pare că eram pe drumul cel bun când a bătut Bernie la ușă...

– Nu era decât un joc de copii care nu ar fi dus la nimic, afirmă interlocutoarea râzând.

El îi mângâie buzele cu un sărut.

– Ești sigură?

Erina schiță un zâmbet.

– N-am făcut nimic altceva în afară de un tratament tipic ce se administrează arsurilor: terapia apei.

– De obicei, apa stinge flăcările, șopti el. Or, tu mi-ai ațâțat dorința. De ce să nu încercăm să înfrângem răul cu rău? Să lăsăm să ardă focul pe care-l trezești în mine, și poate asta o să-mi domolească durerea arsurilor...

– Hunter, e ridicol ce spui!

În timp ce infirmiera îi schimbase pansamentele la policlinică, Erina fusese și ea alarmată de vederea cărnii arse și de paloarea de pe fața lui Hunter, în timp ce primea îngrijirile.

–Eu... Mi se pare... imposibil, bâigui ea.

–Lasă-mă cel puțin să încerc.

Se grăbi să pună din nou stăpânire pe buzele ei, și Erina se avântă și ea. Știa că era pregătită să colaboreze din toată inima în această tentativă.

Se apropiară încet de cameră. Acolo, Hunter o privi cum se dezbracă. I-ar fi plăcut să-i scoată el hainele una câte una, la fel ca altădată, însă situația asta parcă făcea mai puternică legătura lor. Ea nu-l privea ca pe un om bolnav. Venea la el pur și simplu ca o femeie spre un bărbat.

Hunter era întins pe pat. Îl dezbrăcă fără să-l piardă din ochi și pe urmă se lungi lângă el. El își înfundă imediat fața în părul ei blond. Mirosea a primăvară.

– Miss O'Neill, îi șopti mușcând-o de lobul urechii, am să-ți demonstrez că nu sunt complet handicapat…

Erina nu întârzie să constate acest lucru. Aplecat peste ea, Hunter îi acoperea tot trupul cu săruturi, cu mângâieri nebune care o făceau să-și piardă capul. Cu degetele încleștate în părul lui negru și des, femeia clătina din cap gemând de plăcere.

– Oh, Erin… te doresc atât de mult… îi șopti bărbatul.

– Și eu… acum sunt a ta…

– Nu, eu sunt al tău… murmură bărbatul întinzându-se pe spate.

Îl acoperi cu trupul ei și descoperiră împreună plăcerea pe care o încercaseră cu mulți ani înainte. Strânși unul lângă celălalt, mișcându-se în ritmul pe care-l dicta dorința, ajunseră din aproape în aproape la momentul extazului.

Apoi nu se mai mișcară, copleșiți de bucuria de a se fi întâlnit din nou.

– Nu s-a schimbat nimic, spuse femeia câteva clipe mai târziu.

– Cum?! o întrebă el surprins.

– Între Hunter , cel pe care-l știam înainte și cel pe care-l regăsesc astăzi. Vroiam să știi asta.

– Totuși, ai fost măritată.

– Și tu ai mai ținut în brațe alte femei. A fost… ca acum?

– Nu, veni răspunsul fără șovăire.

– Nu mă îndoiam. Când… am făcut dragoste… am înțeles că am trăit amândoi la fel de intens momentul. Am avut strania impresie că m-am întors la locul căruia îi aparțin… Aici, cu tine.

O sărută ușor, pe tâmplă.

– De ce ai așteptat atât?

– Of! Hunter… Pe vremea aceea, din păcate, nu eram în stare să trăiesc această relație la fel de simplu ca tine. Mai întâi

teama, apoi încăpățânarea și orgoliul m-au împiedicat să mă întorc. Mă gândeam adeseori la tine. Mă întrebam dacă m-ai uitat…

– Nu te-am uitat niciodată…

– Când te-am revăzut, mi s-a părut că este în același timp ceva minunat și îngrozitor.

– Nu prea te înțeleg…

– Se schimbaseră atâtea, și până la urmă, totul e la fel ca altădată…

*

*   *

Nu peste multă vreme, Erina adormi. Hunter, dimpotrivă, nu-și găsi somnul decât în zori, când oboseala l-a răpus, atenuându-i durerile arsurilor.

Mai dormea încă, atunci când se auzi soneria telefonului. Erina se repezi spre aparat ca nu-l trezească și pe el. Era Marlys.

– Brenda Chase a venit aseară, spuse ea. Vroia să stea de vorbă cu tine și m-am gândit că ar fi bine să știi. Pot să trec să te iau. Dacă vrei, poate o conving să vină la tine, la Hunter.

– Nu, n-are rost. Sunt mulțumită că m-a căutat. O să fiu gata într-o oră.

– Ce mai face Hunter?

Un zâmbet satisfăcut apăru pe buzele tinerei femei.

– Cred că a avut o noapte foarte agitată, dar acum, în sfârșit, doarme. Astăzi ar trebui să se întoarcă la clinică, prin urmare am să mă întorc mai târziu să-l conduc.

– Cunoscându-l destul de bine pe Hunter, cred că o să se înzdrăvenească repede.

– Da, evident. Dar n-aș vrea să-l fac să nu ia în serios lucrurile și rănile să se infecteze. Te aștept la ușă, Marlys. În primul rând, spune-i Brendei să nu plece înainte să vin eu.

Ultima dată când aceasta se refugiase la misiune, nu rămăsese destul timp ca să analizeze situația în perspectivă. Se întorsese acasă de îndată ce bărbatul își ceruse scuze, și era clar că se trezea încă o dată în fața aceleiași probleme.

Erina își recuperă hainele de pe jos și trase draperia astfel încât camera să rămână în penumbră. Aerul dimineții era răcoros în vreme ce atmosfera încăperii parcă mai vibra încă după scena fierbinte de dragoste. Se uită la cearșafurile șifonate pe care se odihnea Hunter, și un ciudat sentiment de posesiune o cuprinse.

Se încruntă și se duse în baie. Un duș călduț, de bună seamă că o va face să-și vină în fire. După care se va ocupa de Brenda și va încerca să se gândească exhaustiv la situația asta.

Reveni în cameră în vârful picioarelor ca să-și caute sandalele pe care le uitase.

– Erin…

Se întoarse spre Hunter care o privea, cu ochii larg deschiși.

– Credeam că dormi.

– Te rog să-i duci editorialul lui Bernie și să-i spui că o să vin și eu acolo, mai târziu.

– Bineînțeles. Nu crezi că ar trebui…

– Am mult de lucru, și tu la fel. Mă duc singur la policlinică. Orice-ai crede, n-am nici un chef să las arsurile să se infecteze.

Așadar auzise ce vorbise cu Marlys.

– Bine. Îți pregătesc micul dejun.

– Nu. N-are rost. Marlys trebuie să sosească. Ar fi mai bine să te întâlnești cât mai repede cu Brenda.

În primul rând, nu vroia să se obișnuiască prea mult cu prezența ei, astfel încât să nu se mai poată dispensa de ea. O dorea de ani de zile, dar nici nu se punea problema să-i devină indispensabilă. Refuza să sufere ca un condamnat.

*

*   *

Erina hotărî că era dreptul lui Hunter s-o întâlnească atunci când vroia el. Dimensiunile pe care le căpătase această noapte pentru ea o speriau puțin. Trebuia să se gândească mai bine, nu să se arunce înainte cu ochii închiși.

Femeia așteptă o săptămână. O săptămână în timpul căreia el nu dădu nici un semn de viață, nici măcar să vorbească despre catalog. Când își călcă orgoliul în picioare și sună la Edition Wolf, i se răspunse că Hunter nu era acolo. De fapt, plecase din oraș, și Bernie nu știa când se va întoarce. Nu, era imposibil de găsit la telefon.

La Crimson Eagle nu era nici curent electric, nici apă curentă, nici telefon. Erina își aminti de apelul de la distanță la care asistase și ea. Hunter făcuse aluzie la cineva care se găsea la Crimson Eagle… Sigur era acolo. Îi puse câteva întrebări abile lui Bernie și trase concluzia că avea dreptate.

Trebuia să se ducă acolo. Cineva la care ținuse atât de mult fusese asasinat și acum, altcineva pe care-l iubea, era în pericol acolo.

Îmbrăcă niște blugi și un tricou larg, după care se duse la Edition Wolf, neavând încă nici un plan stabilit. Camioneta firmei se afla în fața biroului.

– M-a sunat Hunter… îi spuse lui Bernie. Vrea să-i duc camioneta la Crimson Eagle și să-i iau mașina.

– De ce, mă rog? replică secretara, surprinsă.

Hunter îi spusese să nu-i spună Erinei că era la Crimson Eagle, dar se părea că se răzgândise.

– Nu știu, răspunse nou-venita, inocentă. Poate au nevoie de o mașină mai mare.

Bernie se încruntă.

– Ciudat. Mi-a spus să mă ocup de cățeaua lui, de casă și de jurnal… De ce nu mi-a cerut să-i duc cămioneta până acolo?

– Bănuiesc că vrea să aibă pe cineva de încredere în permanență aici, să aibă grijă de bunul mers al lucrurilor.

Erinei nu-i plăcea lingușeala, dar în cazul ăsta era neapărat nevoie să câștige încrederea lui Bernie.

– Jurnalul ăsta este cel mai important lucru în viața lui și ți l-a încredințat ție. Doar ție. Te invidiez, Bernie.

Rostind aceste cuvinte, își dădu seama cu amărăciune că nu spusese decât adevărul.

– Bine, oftă secretara. Mă duc să caut cheile.

Erina se hotărâse să facă aprovizionarea pentru locul unde se ducea. Pe drum, se opri în fața unei băcănii și cumpără un stoc de mâncare. Era o șiretenie care fără îndoială va face să fie bine primită la Crimson Eagle.

Gardianul de la intrarea în tabără nu era cel pe care-l întâlnise prima dată. Acesta părea mult mai puțin convins de utilitatea sarcinii pe care o avea de îndeplinit aici și Erina avu chiar impresia că-l deranja.

– Hunter Wolf mi-a cerut să-i aduc camioneta și să-i iau în schimb mașina. Comanda pe care mi-a trimis-o este încărcată în spate.

– Despre ce-i vorba?

– Mâncare, nimic altceva. Poți să verifici singur.

Gardianul se conformă fără grabă, apoi îi făcu semn să meargă mai departe. Femeia urmă drumul prăfuit și ajunse în vârful colinei, înaintea aliniamentului unor mici cabane cu aspect jalnic. Corturile de pânză păreau mai potrivite cu acest decor. Destul de stânjenită, Erina trebui să-și continue drumul.

Își continua drumul aproape la pas, când văzu un băiețel grăbindu-se să intre într-un cort. Hunter ieși imediat de acolo. Opri motorul, coborî din mașină, cu un zâmbet nesigur pe buze. Bărbatul stătea cu fața la ea, cu trăsăturile încordate. Un al doilea bărbat ieși din cort și un al treilea scoase capul pe deschizătura cortului, intrigat de sosirea neașteptată a camionetei.

– Erina, ce naiba cauți aici? mormăi el încet, să nu-l audă ceilalți.

– Am… adus provizii.

– Cum?!

Cei doi indieni se aflau acum la un pas de ei și o priveau bănuitori.

– Vino să-ți arăt ce am cumpărat, spuse femeia pe un ton care se vroia vesel.

Hunter o urmă. De îndată ce se găsiră la adăpost de privirile indiscrete în spatele ușii camionetei, o întrebă amenințător:

– Erin, ce înseamnă asta?

– Trebuia să te întâlnesc.

– Cum ai făcut rost de camionetă? Doar i-am spus clar lui Bernie să nu-ți spună unde sunt.

– Nu te-a dat de gol. Mi-a spus pur și simplu că ai plecat din oraș. Eu am dedus că te-ai dus la Crimson Eagle, și am inventat o poveste ca s-o fac să-mi dea cheile mașinii.

El îi puse mâinile pe umeri clătinând din cap.

– De ce?…

– E aici, nu-i așa? Omul care…

Hunter puse stăpânire pe buzele ei cu o forță uimitoare. Când el se retrase, femeia îi remarcă pe cei doi indieni care erau în imediata lor apropiere.

– Perfect, spuse el cu un zâmbet care o uimi pe tânăra femeie. Este exact ce avem nevoie. Sper că n-ai uitat nici carnea uscată, nici ouăle…

Erina confirmă, clătinând din cap.

– Hunter, spuse unul dintre cei doi bărbați. Nu avem nevoie de „wasicu“ aici. Nu aduc decât probleme.

Un al treilea glas se auzi în spatele Erinei.

– Asta e treaba lui Hunter. O să aibă grijă de ea.

Erina se întoarse, cu zâmbetul pe buze, și strânse mâna pe care i-o întindea Johny Parker.

– Oh! Johny! exclamă ea. Sunt atât de bucuroasă să te revăd. Nu te-ai schimbat deloc.

– Hunter mi-a spus că lucrezi la misiune.

– De ce-a venit aici? insistă unul dintre bărbați.

– Eu i-am cerut, Tim. Erina este femeia mea și o să rămână aici până o să-i spun eu să plece.

– Vă las cortul meu, propuse Johny cu o strâmbătură comică. La fel ca altădată…

Hunter o prinse pe Erina de umeri și se îndreptară spre țarcul cailor.

– Ai grijă să nu abordezi subiecte spinoase, îi șopti la ureche. Trebuie să fie vorba despre o vizită conjugală. Scurtă și tandră.

– Nebunul ăla periculos e aici, nu-i așa?

– Erin, n-ar fi trebuit să faci o asemenea nebunie. Și acum, mi-e imposibil să te trimit înapoi. Avem de jucat o scenetă…

Spunând acestea, o sărută din nou, mimând patima.

– Se uită la noi? reuși ea să-l întrebe în șoaptă.

– Probabil.

– De ce?

– Pentru că nu prea au încredere în noi. Prin urmare, dacă ai venit aici să faci pe detectiva, te sfătuiesc să schimbi rolul! E mult prea periculos. O să mergem două ore în cortul lui Johnny, astfel încât nimeni să nu aibă nici o îndoială în privința intențiilor tale, apoi o să duci camioneta înapoi de unde ai luat-o.

– Nu plec decât dacă pleci și tu.

El îi zâmbi sardonic și o strânse mai tare.

– Erin, nici eu nu vreau să rămân mult timp aici. Locul ăsta nu e pentru tine.

– Nu-mi pasă, replică femeia, încăpățânată. Vreau să fiu lângă tine. Mi-e frică să nu ți se-ntâmple ceva…

– N-o să se-ntâmple. Măcar atâta vreme cât o să continuu să mă port așa cum am făcut până acum. Prezența ta poate, dimpotrivă, să-i irite.

– Să irite „pe cine“?

– Nu contează pe cine. Poate chiar pe mine! Oamenii ăștia nu glumesc. Ceea ce trăim acum nu este un joc pentru adolescenții care sunt în vacanță. Johny nu mai este tânărul nepăsător pe care l-ai cunoscut cândva. Cât despre mine…

Femeia clipi din ochi de câteva ori, încercând să lupte împotriva lacrimilor care stăteau s-o năpădească. Trebuia neapărat să nu plângă. Ar fi fost un semn de slăbiciune și vroia să-i arate că e tare.

– Aici a fost ucisă Louise, declară femeia, străduindu-se să nu-și trădeze tensiunea care o cuprindea. Te iubesc, Hunter, și nu vreau să te împuște cineva. În condițiile astea, nu pot să mă întorc la misiune, să fiu atentă la problemele femeilor. Nu vreau să aud la radio că ai fost omorât.

Hunter se opri și o privi atent, cu un zâmbet vag pe buze.

– Mă iubești și crezi că cineva o să mă omoare. Viitorul nostru mi se pare compromis…

– Nu-mi vine să râd, Hunter!

– Păcat! Speram că e vorba de o glumă… cel puțin în privința morții care mă așteaptă!

Ea își mușcă buzele.

– Îți surâde perspectiva de a-ți petrece noaptea în cortul meu, într-o tabără cu indieni Sioux? o întrebă strângând-o în brațe.

Capitolul 9

Soarele dispărea la orizont când Hunter și Erina se întoarseră la corturi după o plimbare prelungită.

Hunter reușise să-i facă o fotografie celui pe care Sam Whiteman îl bănuia că face parte din grupul Pan-Indian Liberation. Rick Morales manevrase cu multă finețe până să devină mâna dreaptă a lui Johny, și nu-i va fi ușor să-l convingă pe acesta din urmă că se înșelase.

Prezența femeii nu-i ușura sarcina. Câtă vreme se afla pe meleagurile astea, trebuia să acționeze cu prudență și s-o supravegheze tot timpul.

– Arsurile încep să se cicatrizeze? întrebă ea.

Hunter purta o cămașă cu mâneci lungi care-i acopereau rănile.

– Da. Este mult mai bine.

– Biroul ziarului parcă e nou-nouț. Bernie a mai demonstrat o dată că este întruchiparea eficacității. De altfel, nu prea a înțeles de ce m-ai desemnat pe mine să-ți aduc camioneta…

– Poftim? întrebă bărbatul făcând ochii mari.

– I-am explicat că prezența ei este indispensabilă la jurnal, se grăbi Erina să-i răspundă. Că nu ai decât în ea încredere să conducă activitățile de acolo.

– Doamne! Ești un bun psiholog dacă ai reușit s-o flatezi în felul ăsta!

Femeia încuviință făcând o grimasă.

– O să vedem dacă vei fi la fel de încântată după ce vei petrece o noapte sub cerul liber, pe pământul gol…

Cinară în fața unui foc de lemne, împreună cu Johny, și depănară amintiri din cele câteva luni pe care le petrecuseră împreună, cu doisprezece ani în urmă. Pe urmă, Johny îi conduse la cortul lui, care era deoparte față de celelalte, și se retrase discret.

Era prima oară când Erina dormea în asemenea condiții și înțelese repede că la romantismul acestui fel de a trăi se adăugă și lipsa de confort. Pânza din care era făcut cortul era destul de deasă ca să-i protejeze de adierea rece a nopții. Mobileirul era destul de restrâns, dar era format totuși din două scăunele și două saltele pe care erau așezate niște pături țesute de mână.

O sobă mică se afla la mijloc și câteva ustensile de bucătărie erau așezate împrejur. Erina se așeză pe una din saltele și se uită la Hunter care făcea focul.

– Mâine dimineață mergem să ne spălăm într-un râuleț care se află nu departe de aici. Vom fi la adăpost de privirile celorlalți și vom pleca destul de devreme. Indienii așteaptă ca roua să se usuce ca să nu-și strice mocasinii!

Îi făcu cu ochiul și adăugă:

– Aici trebuie să te porți cu multă demnitate…

– Cu cine crezi că vorbești?! protestă ea râzând.

– Cu nevasta lui Hunter Wolf! Soția indiană merge în urma soțului, nu mănâncă decât după ce mănâncă el și vine imediat ce este chemată.

– Cum îndrăznești să rostești asemenea tâmpenii în fața mea? exclamă femeia, amuzată.

– Mai ales, ai grijă să pleci ochii când vorbești cu mine și nu ridica glasul, continuă el punând ceaunul pe foc.

Se întinse pe cealaltă saltea.

– Și acum, vino în brațele mele, nevastă! O femeie nu doarme niciodată în patul unui bărbat cu care nu este măritată. Ori, tu ești lungită sub pătura lui Johny Parker!

Erina se conformă acestor indicații, apoi se cuibări la pieptul lui. Hunter îi ridică bărbia și murmură, brusc serios:

– Nu uită regula asta de aur, Erin: nu vei mai dormi niciodată în patul altui bărbat. Lucrul ăsta m-a înnebunit timp de doisprezece ani.

– N-am fost niciodată fericită cu…

Tăcu imediat, brusc incapabilă să pronunțe numele fostului soț.

– Regula asta… li se aplică șI bărbaților? chicoti ea. O să fiu singura femeie care va dormi în patul tău?

– Erin, nu doresc pe nimeni altcineva în afară de tine. De altfel, numai pe tine te-am dorit întotdeauna.

Se aplecă peste ea și-i acoperi ceafa cu sărutări în timp ce mâinile lui i se strecurau sub pulover.

– Știu că n-am dreptul să fiu geloasă, și totuși sunt…

O dezbrăcă în pielea goală cu gesturi lente, pline de tandrețe.

– Te-am iubit întotdeauna, îi șopti. Rămâi cu mine și nu va mai fi niciodată loc pentru o altă femeie în patul meu.

– Te iubesc…

Mai rostise cuvintele acestea. Și cu toate astea, îl părăsise. Poate de data asta… De data asta întorsese spatele lumii căreia îi aparținea ca să se întoarcă la el. Făcuse în sfârșit alegerea. Un zâmbet de triumf apăru pe buzele lui Hunter în timp ce femeia murmura:

– Hmm! E minunat… Tot praful ăsta…

– O să se risipească, termină în locul ei. O dată cu amintirile dureroase ale trecutului…

–Da…

Când se întinse din nou lângă ea, femeia îi scoase hainele fără să-l scape din ochi. Nu-l mai privise niciodată așa, înainte.

Nici o urmă de teamă, timiditate sau furie nu i se citea în ochii verzi. Numai încredere și dragoste.

În clipa aceea, Hunter nu regreta decât un singur lucru: că Erin nu era într-adevăr soția lui. Și acest gând îl cutremură, pentru că nu

se mai gândise la însurătoare de ani de zile. Pe deget, avea un inel vechi pe care i-l dăduse cândva bunicul. Și-l scoase și i-l puse femeii pe inelar.

Erina nu puse nici o întrebare. Îl acceptă pur și simplu.

– Iubește-mă, Hunter…

– Te iubesc. Te-am iubit întotdeauna.

– Vino… acum…

Se dăruiră unul celuilalt cu un elan plin de pasiune și uitară trecutul, restul lumii, ca să nu mai existe decât pentru plăcerea intensă care clocotea în ei.

– Bănuiesc că pânza cortului este perfect opacă… nu-i așa? murmură femeia puțin mai târziu, cu capul sprijinit de umărul lui.

– Nu chiar… Se văd umbrele din exterior.

– Umbrele?

– Da, ca la teatrul de marionete…

– Oh! Nu… Doar nu vrei să spui că….

Bărbatul izbucni în râs.

– Nu… Glumeam… Lumina focului nu este destul de puternică. În orice caz, atunci când locuiești în asemenea condiții, înveți să respecți intimitatea vecinilor. Cei mai mulți au familii numeroase.

– Ce s-a întâmplat cu părinții tăi, Hunter? Mi-ai spus într-o zi că nu mai trăiesc, dar nu știu nimic mai mult.

Hunter trase adânc aer în piept.

– Eram destul de mic când a murit tata. Ne mutaserăm la Los Angeles, în cadrul unui proiect de reamenajare a teritoriului care consta în integrarea indienilor în rândul restului populației, ca să nu mai stea toți în rezervații. Oamenii care erau obișnuiți să trăiască în mijlocul naturii s-au trezit deodată într-un univers de beton. Tata n-a supraviețuit acestei schimbări. Frații mei mai mari s-au adaptat destul de bine și locuiesc încă acolo. Ceilalți, ne-am întors acasă.

Făcu o pauză, apoi spuse în grabă:

– Mama ne-a crescut, apoi s-a stins de îndată ce am ajuns la vârsta să ne descurcăm singuri.

– Câți ani aveai?

– Paisprezece.

– Ce-ai făcut, atunci?

– Am fost foarte tulburat. Formam o familie foarte unită înainte de aplicarea proiectului guvernamental. Trăiam în mijlocul naturii, aveam câteva vaci... Nu era ceva nemaipomenit, dar ne convenea de minune. La moartea mamei, misiunea m-a trimis la școală. Mi-am petrecut mai mult timp în biroul directorului decât în sala de clasă. Cred că am fost un adolescent infernal.

– Aveai douăzeci de ani când ne-am cunoscut și erai un tânăr neliniștit. Mă speriai și mă fascinai în același timp.

– Totuși, nu eram decât un simplu cowboy!

– Nu era nimic simplu în tine. Îmi plăceau la tine tocmai aspectele personalității tale care mă terorizau. Felul tău de a gândi era foarte incitant, dar păreai prea îndrăgostit de libertate ca să accepți să te contrazică cineva. Nu aveai deloc simțul responsabilității. Te mulțumeai să profiți la maximum de fiecare zi.

– Libertatea reprezenta pentru mine o nevoie firească. Trebuia să simt vântul pe față, să reușesc să încalec caii cei mai nărăvași. Vroiam tot ceea ce apriori nu puteam avea.

Se întrerupse, o mângâie pe obraz și adăugă:

– Pe tine, de exemplu.

– Ăsta era motivul pentru care mă doreai atât?

– Te-am dorit la început pentru că te consideram foarte frumoasă. Pe urmă am descoperit toate calitățile pe care le ascundeai. Dar recunosc că mă atrăgeai pentru că nu aparțineai universului meu, pentru că reprezentai ceva care îmi era interzis...

Era prima oară când recunoștea acest lucru, și se simțea în același timp ușurat și fericit. Asta însemna că nu mai gândea și nu se mai purta ca altădată.

– Pe urmă mi-am dat seama că mă îndrăgostisem de tine, ceea ce evident, nu prevăzusem, și ceea ce complica situația.

– Asta știu…

Și ea fusese la început sedusă de el pentru că o intriga. Pe urmă, începuse să-l iubească.

– Mă iubeai… când am făcut dragoste prima oară? întrebă ea.

Atunci fusese atât de speriată…

– Mă temeam să nu te atașezi prea mult de mine. Pe urmă te-am iubit, atât cât eram capabil la vremea respectivă. Vroiam să fii a mea. Mi-ai dat o lecție de dragoste … și de libertate.

Erina înghiți cu greutate. Până la urmă, întorseseră pagina grea a trecutului, dar vroia să știe ce simțise el atunci.

– Ce lecție? îl întrebă.

El schiță un zâmbet, clătinând din cap.

– Văzând că nu te întorceai, m-am gândit să plec să te caut. Eram convins că nu va fi nevoie decât să te iau în brațe ca să fii de acord să mă urmezi. De altfel, ideea aceasta nu mă prea încânta. Preferam să revii de bunăvoie. Am continuat deci să te aștept. Bineînțeles că am încercat să mă distrez întâlnindu-mă cu alte fete. Dar nu era același lucru.

– Cât trebuie să mă fi detestat, oftă Erina. Eram legată oficial de un bărbat în timp ce aparțineam altuia, și eram singura responsabilă pentru acest echivoc. Și…

– Acum taci, îi șopti la ureche strângând-o în brațe. Toate astea s-au terminat. Nu te-am urât niciodată, Erin, niciodată. Bineînțeles că erau unele momente în care te-aș fi bătut, dar… nu erai acolo!

Îi ridică bărbia și o sărută pe vârful nasului.

– Într-o oarecare măsură, din cauza ta sunt astăzi directorul unui ziar, adăugă el. Dacă am fi rămas împreună, fără îndoială că n-aș fi simțit nevoia să mă lansez în cariera asta. Dar hai să nu mai vorbim despre asta. Mai bine, sărută-mă…

Crimson Eagle funcționa ca o comunitate, cu o conducere democratică ce încredința sarcini de îndeplinit fiecărui membru și se sfătuiau pentru orice hotărâre pe care o luau. Mâncarea era împărțită, munca repartizată pe grupuri și cele patruzeci și unu de persoane care locuiau în tabără păreau mulțumite de această organizare.

Nimeni nu se grăbea, dar întotdeauna totul era gata la timp. Erina observă că femeile se reuneau ca să realizeze aceleași lucruri ca indienele de la misiune. Dar cel mai mult le plăcea să se adune în jurul focului și să sporovăiască.

Lui Hunter i se permise să facă fotografii în tabără, dar i se interzise să-i fotografieze pe oameni fără a le fi cerut în prealabil voie.

– Oamenilor nu prea le place asta, le explică Johny Parker când îi întâlni pe Hunter și Erina în timp ce se plimbau, cu un aparat de fotografiat în mână. Nu le punem nici o întrebare referitoare la prezența lor aici. Le respectăm viața privată și opțiunile.

Îi făcu lui Hunter cu ochiul și adăugă:

– Însă pe mine poți să mă fotografiezi cât vrei, și poți chiar să-mi trimiți fotografia la “New York Times“! De multă vreme nu s-a mai vorbit despre noi în ziare.

– Johny, ăsta este motivul pentru care există tabăra? întrebă Erina. E vorba despre o acțiune publicitară?

Cunoștea răspunsul, dar vroia să audă argumentele lui Johny.

– Da, în principiu, răspunse acesta ridicând din umeri. Terenul pe care stăm este al statului, dar ar trebui să ne aparțină.

– Deci lupți ca să ajungi la noi înțelegeri?... insistă ea.

Johny își mușcă buzele. I se întâmpla din ce în ce mai des să se întrebe care era utilitatea acestei inițiative. Locuia în Crimson Eagle de un an. La început, în timpul verii, păruse un simplu joc. Membrii taberei se adunau regulat ca să stabilească o strategie.

Toată lumea credea că „rebelii“ se vor întoarce la ei de îndată ce va începe să ningă, dar nu fusese așa. „Rebelii“ despre care era vorba erau obișnuiți să trăiască totdeauna în condiții ideale, și rămăseseră.

Într-un târziu, Johny se hotărî să răspundă:

– Cred că ne-am săturat să fim considerați niște ființe invizibile!

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt și deodată, Erina se simți străină. Cu obrajii în flăcări, întoarse capul. Evident, nu cunoscuse niciodată această problemă a „invizibilității“, a indiferenței...

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu sora ta, declară el după o tăcere prelungită. Țin să știi că nu avea dușmani aici. La fel ca tine.

Erina încuviință. Înțelegea că i se acorda un statut aparte: nu era considerată o reprezentantă a rasei albe, ci simplu, Erina O'Neill.

– Unde s-a întâmplat? întrebă ea.

Remarcă privirea pe care o schimbaseră cei doi bărbați și insistă, cu o voce nesigură:

– Unde a fost împușcată Louise?

– Lângă râuleț.

– De ce poliția nu a arestat asasinul?

Johny își înfundă mâinile în buzunare.

– Cred că nu-i interesează, răspunse cel întrebat. Vroiau doar să arate că era vorba despre unul de-ai noștri, dar neputând s-o facă, au încetat cercetările.

Femeia îl privi pe Hunter.

– Crezi că poate fi posibil așa ceva? îl întrebă.

– Orice este posibil.

Bărbatul șovăi, apoi adăugă, cu ochii ațintiți spre Johny.

– Însă teoria asta este nesigură, și Johny știe acest lucru.

– Hunter, întotdeauna am fost manipulați politic. Nu poți să negi asta! replică Johny.

– Ai dreptatae. Ăsta este motivul pentru care FBI-ul ar fi preferat să-l găsească rapid pe asasinul Louisei, astfel încât povestea să fie uitată cât mai repede. Nu ți-ar fi greu să te muți de aici, John. Știi foarte bine…

– Ne vom bate!

– Și veți pierde! „Ei“ nu vor avea nici o dificultate să vă doboare cât ai clipi. Dar nu vor face acest lucru, pentru că manevra asta i-ar face nepopulari. Întotdeauna am fost oprimați de guvern, ceea ce ne atrage în general simpatia publicului. Washingtonul nu dorește să se întâmple nici un incident aici. Și dacă așa stau lucrurile, după părerea mea, vă vor lăsa să ocupați terenul ăsta până în noaptea timpului.

Johny își trecu o mână prin păr, gânditor.

– Tu ce părere ai, Hunter? Crezi că trebuie să plecăm de aici?

– Cred în primul rând că ați făcut niște greșeli mari. Nu atât moartea Louisei, cât incendiul provocat în biroul meu nu este folositor cauzei voastre.

– Pretinzi că incidentele astea provin din tabără?

Nu era nici o urmă de agresivitate în glasul lui.

– Nu sunt sigur că aveți aceleași obiective și aceleași idealuri toți cei care sunteți în Crimson Eagle. Ce știi precis despre Rick Morales?

– Că pot să am încredere în el.

– De când ai încredere în el?

Johny ridică din umeri. Se simțea extrem de obosit. Nu alesese el să conducă această mișcare, și Hunter știa acest lucru.

– L-am urmat pe Ray Two Bows în afacerea asta. Nu m-am gândit nici o clipă că poliția o să-l aresteze și eu o să mă trezesc în fruntea Crimson Eagle-ului. Ar fi trebuit să recurg la ajutorul tău, Hunter…

– Eu nu m-aș fi amestecat ca tine în inițiativa asta. Încerc să te ajut prin intermediul „Plaintalker“-ului, dar cred că n-o să mai fac așa dacă continui să iei ziarul meu drept țintă. Cineva pare hotărât să semene zarvă și evident, crede că atacând Edition Wolf adoptă o tactică excelentă.

Johny se aplecă să culeagă o frunză de pe jos și o privi în transparență.

– Morales este alături de mine de la arestarea lui Ray. Întotdeauna am putut conta pe ajutorul lui. Vine din New Mexico, în consecință are o viziune obiectivă a situației; de altfel, nu cunoaște pe nimeni în regiune și-l consider perfect integru.

– După părerea mea, prietenii lui se află undeva la sud de New Mexico…

– Ce vrei să spui?

– Că aparține probabil grupării Pan Indian Liberation.

Trăsăturile lui Johny se încordară imediat

– Ăia sunt teroriști! protestă el. Și Rick nu seamănă deloc cu un terorist. Inițiativa noastră a fost condusă într-o optică pacifistă.

– Cei de la Pan Indian Liberation au fost cu siguranță implicați în atentatele care au avut loc de curând la Los Angeles. Specialitatea lor este tocmai de a transforma acțiuni pacifiste ca a voastră în confruntări violente ca să atragă atenția opiniei publice. Și în general, nu șovăie să folosească oameni bine intenționați, ca voi, pentru a-și atinge scopurile.Sunt convins că Morales a fost trimis aici ca să ațâțe focul.

– De ce un terorist s-ar înverșuna împotriva ta? întrebă Johny.

– Sau a Louisei, adăugă Erina. Ea nu era aici decât ca să fie de ajutor.

Hunter n-avea încă nici o dovadă. Nu-i plăcea să lanseze teorii nefondate, dar se strădui totuși se le expună prietenilor lui punctul său de vedere.

– Louise lucra în cadrul Bisericii și după moartea ei, mai multe stabilimente religioase refuză să mai colaboreze cu cauza

indienilor. Eu reprezint un ziar indian independent. Munca mea constă în a-i informa pe oameni ca să-și pată face o idee despre evenimentele ce se desfășoară în jurul lor, fără să fie influențați. Asta nu le convine teroriștilor. Ei preferă ca adevărul să nu fie dezvăluit întotdeauna. În felul acesta le este mai ușor să semene revolta, să manipuleze oamenii și să-i convingă să se alăture cauzei lor, care se bazează pe violență.

Johny clătină încet din cap. În urmă cu câțiva ani, l-ar fi urmat pe Hunter până în pânzele albe dacă i-ar fi cerut. Dar Hunter nu-l susținea atunci, în vreme ce Morales era alături de el. Johny nu era un conducător înnăscut. Nu-i plăcuse niciodată să ia hotărâri. Avea nevoie de Morales.

– Hunter, de data asta te înșeli. Morales nu este un terorist.

Hunter se apropie de prietenul lui și-i puse o mână pe umăr.

– John, ajută-te singur. Fii mai suspicios. Ai încredere în judecata ta, care a fost întotdeauna corectă.

Johny încuviință fără să scoată nici un cuvânt, apoi se întoarse și porni spre corturi.

De îndată ce fură singuri, Erina îl privi pe Hunter și murmură, tristă:

– Aș vrea să mă duci în locul unde a murit Louise.

După tradiția indiană, un spirit rău bântuia în locul unde fusese omorât cineva. Superstițiile acestea erau adânc înrădăcinate în sufletul lui Hunter, dar nu putea s-o refuze pe Erina. Nu știa ce importanță acorda ea acestei „vizite“.

Îi cuprinse umerii cu o mână și o conduse până la marginea unui râu.

Cu ochii ațintiți pe iarba moale, Erina avu deodată impresia că vede silueta Louisei întinsă la picioarele ei, vie.

Se cuibări la pieptul lui Hunter și izbucni în hohote de plâns.

Capitolul 10

În scurt timp, Erina observă că meniurile de la Crimson Eagle erau cam aceleași. Cina consta dintr-o supă, câteva bucățele de carne uscată, și pâine. Dar nimeni nu se plângea, pentru că mâncarea asta era destul de hrănitoare.

Mesele organizate de comunitate se serveau afară, lângă focul de lemne, și se formau grupuri-grupuri.

Sprijinit pe un cot, Hunter își termina de băut cafeaua. Se întoarse către însoțitoarea lui și-i adresă un zâmbet călduros, apoi se duse să ducă vesela la bucătărie. Erina se obișnuise cu simplitatea vieții din tabără. Era încântată să-și petreacă zilele și nopțile împreună cu Hunter. Existența aceasta, departe de civilizație, avea un aspect confortabil și protector care nu-i displăcea… cu toate că uneori evita să se gândească la incidentele care se întâmplaseră și din cauza cărora se afla aici.

– Se scoate toba, observă Hunter arătând spre o femeie care venea cu instrumentul. Vrei să dansezi?

Ea pufni în râs.

– Mă tem că n-o să fiu la înălțime… Tu practici dansurile astea?

– Cred că nu sunt mai dotat ca tine în privința acestor manifestări folclorice. Sunt un indian crescut la școala de la misiune. Când eram copii, părinții vorbeau „indiana“ când nu

vroiau să-i înțelegem. Dar lucrurile s-au schimbat. Astăzi, copiii sunt familiarizați cu tradițiile și obiceiurile noastre din fragedă pruncie. Chiar se organizează concursuri de dans și se decernează ca premii costume dintre cele mai frumoase, care, de altfel… costă destul de scump.

Râse făcând precizarea asta și adăugă:

– Uite cum se readuce folclorul la ordinea zilei: conferindu-i un statut și ridicând prețul trofeelor…

– Situația s-a schimbat, pentru că nu-mi amintesc de costumele astea formidabile la primul meu sejur aici. Tu nu te-ai gândit niciodată să participi la acest gen de manifestări?

– Nu chiar, însă le-am urmărit cu interes desfășurarea. Probabil la fel cum observ astăzi un eveniment despre care urmează să scriu mâine în ziar..

Erina se aplecă spre el și îl sărută pe obraz, punându-l pe gânduri.

– Mă întreb dacă indienii mei sărută des. Nu sunt atât de sigur… Oricum, prima dată când am sărutat o fată, a trebuit să beau mai mult ca să-mi fac curaj! Și altădată s-a întâmplat la fel. Aveam nevoie de un asemenea stimulent ca să-mi înving… nu știu bine ce.

– Nu mai bei, nu-i așa?

Era mai degrabă o afirmație decât de o întrebare.

– În orice caz, alcoolul este interzis în tabără, răspunse el. Hotărârea a fost luată de comunitate.

În noapte răsunau acum bătăile tobei. Câțiva bărbați începură dansul. Câteva femei veniră lângă ei. Cele mai multe dintre ele formară un cerc în jurul dansatorilor, bătând din picioare în ritmul tobei.

Absorbită de spectacol, Erina nu-l văzu pe bărbatul care se apropie. Silueta întunecată veni și se așeză lângă ei. Fără să spună o vorbă, el puse un pachet de țigări în fața lui Hunter. Cel vizat șovăi, pe urmă puse o țigară în gură. Necunoscutul îi întinse atunci un chibrit aprins.

Erina privea în tăcere ceea ce se întâmpla lângă ea, întrebându-se dacă trebuia să accepte și ea o țigară. Hunter trase adânc în piept, apoi dădu fumul afară în direcția omului. Când acesta își strânse pachetul de țigări, femeia înțelese că acest ritual misterios nu o privea.

– Parker spune că ești prietenul lui, spuse nou-venitul în glasul căruia se simțea un ușor accent din sud. Ți-am citit ziarul și cred că nu sunt de acord cu tine în multe privințe.

– Parker spune de asemenea că ești prietenul lui, dar, cum nu te cunosc, mi-e greu să-mi fac o părere despre tine.

– Mă cheamă Morales. Sunt convins că ai o opinie în toate problemele, domnule jurnalist. Bănuiesc și că abordezi unele teme din care nu înțelegi nimic.

Cu ochii ațintiți la vârful țigării, Hunter nu răspunse imediat. N-avea nici un chef să fumeze, totuși, nu putuse să-l refuze. Țigara făcea parte din obiceiul străvechi.

Privirile celor doi bărbați se întâlniră.

– Lămurește-mă, Morales. De unde vii?

– Din New Mexico.

– Aproape de graniță?

Omul încuviință clătinând din cap.

– Probabil că vii dintr-un sat destul de retras, pentru că nici unul dintre prietenii mei care locuiesc acolo nu te cunoaște, adăugă Hunter.

– Morales e un nume foarte răspândit în regiune, replică acesta ridicând din umeri.

– Mi se pare că te-am mai întâlnit undeva. Poate la Los Angeles?

– Mi s-a spus că nu eram un interlocutor foarte plăcut. Dacă mă întâlneai undeva, cred că ți-ai fi adus aminte…

Hunter trase adânc în piept din țigară, apoi privi cercurile de fum pe care le scosese risipindu-se în noapte. Părea să fie în largul lui, în vreme ce Erina era extrem de stânjenită de tăcerea grea plină de subînțelesuri.

– Ce părere ai de țigările noastre americane, Morales? întrebă în cele din urmă.

– Se găsesc și în localitățile mai retrase din New Mexico.

Spunând aceste cuvinte, omul se ridică și plecă, pierzându-se la scurt timp în noapte. Imediat după dispariția lui, Hunter aruncă țigara în foc și contemplă în tăcere mișcarea flăcărilor. Nu făcu nici un comentariu, dar se vedea că acum era încordat. Puțin după aceea, îi propuse Erinei se se întoarcă „la ei".

Se apropiau de cort când vocea lui Johny Parker se auzi în urma lor:

– Hunter!

Ajungându-i din urmă, murmură:

– Trebuie să vorbim. Dar nu aici, să mergem mai bine în cortul vostru.

Hunter aprinse lampa cu kerosen, și se așezară toți trei pe saltele.

– Ce se-ntâmplă, John?

Glasul i se înăsprise după confruntarea cu Morales.

– Astă-seară am stat de vorbă cu Morales, și sunt convins că nu face parte din grupul Pan Indian Liberation.

John râse cu sarcasm.

– Hmm… Ce-ai făcut, John? L-ai întrebat dacă e terorist? Și când ți-a răspuns că nu, i-ai prezentat imediat scuze pentru că te-ai îndoit de el?

Johny nu răspunse.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Hunter. N-am crezut să fie nevoie să-ți atrag atenția să nu divulgi cele ce am discutat!

– Ai făcut niște acuzații serioase la adresa unui om în care am încredere, replică Johny. Trebuia să verific eu însumi dacă este adevărat!

– Punându-i chiar lui întrebarea, nu-i așa?

Hunter oftă din adâncul inimii. Ce rost avea să-i explice lui Johny ce părere îi făcuse Morales în timpul scurtei lor discuții?

– Morales mai are și alți prieteni apropiați în tabără? îl întrebă până la urmă.

– La Crimson Eagle au fost create mai multe comitete. Morales îl conduce pe cel consacrat părții „sociale“, împreună cu doi colaboratori apropiați. Și ei au, la fel ca mine, o părere bună despre el.

– Și care este rolul exact al acestui „comitet social“?

– Au grijă de bunăstarea și de securitatea celor care locuiesc în tabără. Trebuie să ne protejăm, Hunter. Multe persoane, chiar dintre indieni, nu apreciază inițiativa noastră, pentru că nu o înțeleg.

Hunter puse mâna pe umărul prietenului său.

– Dacă asculți tot ce-ți spune Morales, o să crezi în curând că sunt un capitalist fără scrupule și că Erin a fost trimisă de CIA…

Se întrerupse și după câteva clipe adăugă:

– Ăsta e de altfel motivul pentru care o să plecăm din Crimson Eagle chiar astă-seară.

Johny îl privi, gânditor.

– Drumul până la misiune e lung și nu aveți unde să faceți o haltă. Dar… cum vreți. Înainte de a pleca… ar trebui toruși să-mi dați toate filmele foto cu cadre pe care le-ați făcut aici.

Hunter îl privi cu dușmănie pe Johny înainte să se ducă spre sacul în care își ținea materialul foto, apoi îi întinse o pungă.

– Aș vrea de asemenea și filmul din aparat, insistă acesta calm.

Hunter făcu întocmai.

– O să am grijă să-ți recuperezi toate lucrurile cât mai repede, îi promise Johny.

– Bineînțeles, în afară de fotografiile în care apare Rick Morales… nu-i așa?

– Sau orice altă persoană care nu a vrut să fie fotografiată. Dar, așa cum am spus, restul poți să-l trimiți la „New York Times“.

Johny puse filmele în buzunare și-i adresă un zâmbet vechiului său prieten. Era clar că Johny Parker nu era făcut să conducă Crimson Eagle. Nu era un conducător.

– John… insist asupra acestui lucru, declară Hunter pe un ton grav, fii prudent.

– Te înșeli în privința lui Morales.

– Poate, dar cu toate astea trebuie să fii vigilent.

– Tu ar trebui să fii vigilent, spuse Johny bătându-și prietenește pe umăr interlocutorul. De multă vreme n-a mai încercat cineva să mă omoare… Ai grijă de tine, Hunter.

Cu ajutorul lui Johny, Hunter își puse toate lucrurile în mașină și plecă din tabără, urmat de Erina, la volanul camionetei.

Doar farurile mașinii străpungeau noaptea. Peisajul de o parte și alta a drumului era deșertic și Erina încerca să se liniștească privind stopurile mașinii din față, pe care o conducea Hunter. Când acestea se întâmpla să dispară la o cotitură, se simțea îngrozită de întunericul care o înconjura.

Zgomotul monoton al motorului începea s-o exaspereze. Pierduse noțiunea timpului și nu știa cât mai aveau de mers. Nu mai vedea stopurile mașinii lui Hunter care probabil trecuse de culmea unei coline când, deodată, fu orbită de lumina unor faruri din oglinda retrovizoare. Se apropiau din ce în ce mai mult de camionetă.

Erina continuă să meargă la fel, gândindu-se că mașina necunoscută o va depăși. Dar nu se întâmplă așa. Enervată, femeia încetini trăgând camioneta cât mai aproape de marginea drumului ca să lase loc s-o depășească. În loc s-o depășească, șoferul celuilalt vehicul se apropie și mai mult.

Femeia simți deodată că mașina se zdruncină și își încleștă mâinile pe volan, temându-se să nu piardă controlul camionetei. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, își dădu seama de gravitatea situației. Dacă cel care o urmărea repeta ceea ce făcuse, camioneta avea șanse mari să se răstoarne în afara drumului. De ce nu se întorcea Hunter după ea?

Străduindu-se să nu se lase copleșită de panică, Erina verifică dacă ușile erau încuiate pe dinăuntru, își puse centura de

siguranță și opri pe marginea drumului. Căută o armă cu care să se poată apăra la o adică și găsi un baston pe care-l luă în mână.

Cealaltă mașină oprise în spatele ei, cu farurile aprinse. Auzi o portieră deschizându-se, apoi o alta. Picături de sudoare îi îmbroboneau fruntea. Ce avea să se întâmple?

Simți lovituri violente în caroseria camionetei, aducându-i aminte de ritmul tobei.

– Wolf! strigă unul dintre urmăritori. Să nu te mai întorci în Crimson Eagle! Nu mai ai ce discuta cu Johny Parker!

Bătăile reîncepură, întețite, apoi simți pământul mișcându-i se sub picioare. Mașina căpătase un tangaj periculos într-o parte și cealaltă. Cu ochii închiși, Erina se ruga, văzându-se deja cu mașina răturnată.

Teribilul balans încetă. Oamenii se urcară din nou în mașina lor și plecară.

Erina așteptă, înlemnită pe locul ei. În față, văzu alte faruri, care măturau drumul. Un alt zgomot de portieră răsună în noapte. Cu dinții strânși, Erina se agăță cu disperare de bastonul pe care-l mai ținea în mână.

– Să dea Dumnezeu să fie Hunter, murmură ea.

Își desfăcu într-o clipă centura de sigurănță și se cuibări pe podea. Cineva bătu în geam, dar ea nu făcu nici o mișcare.

– Erin! Ești aici? Of! Ce naiba…

Înmărmurită, femeia nu era în stare să facă nici o mișcare. Auzi o cheie în broasca de la ușa din spate, apoi ușa se deschise și imediat se aprinse lumina din interior.

– Erin, ești…

Bărbatul urcă grăbit în camionetă și o văzu în sfârșit, palidă, cuibărită jos, lângă pedale, cu ochii măriți de spaimă. Câteva clipe mai târziu, Hunter o ținea în brațe, încercând s-o liniștească.

– Of! Erin, mi-a fost atât de frică atunci când am văzut că nu mai vii după mine… Ce s-a-ntâmplat?

Înspăimântată, reuși totuși să-i explice în câteva cuvinte cum stăteau lucrurile.

– Dar… ce ai în mână? o întrebă.

– Asta-i tot ce-am găsit, bâigui ea dând în sfârșit drumul bastonului. Credeam că o să găsesc măcar o pușcă…

– Doamne ferește! Am fi avut mari neplăceri dacă se descoperea că avem o armă…

– Nici nu se mai pune problema să vii aici. „Ei „ au spus-o!

– Ce naiba…? începu el.

Pe urmă se uită în spate și continuă:

– Trebuie să ieșim din mașina asta!

Hunter gară camioneta undeva, la marginea drumului, încuie toate ușile și se duseră împreună la mașina lui.

După ce se instalară, îi spuse:

– Și acum, repetă-mi tot ce-ai auzit.

Erina se conformă spuselor lui.

– Credeau fără îndoială că eu conduc camioneta, oftă bărbatul.

– Probabil. Am auzit deschizându-se două uși, dar unul singur a vorbit. Nu l-am văzut, și nici ei n-au căutat să mă vadă, crezând că tu conduceai.

– Ai recunoscut vocea?

Femeia infirmă clătinând din cap, dar el insistă:

– Era vorba despre cel care mi-a oferit o țigară în tabără?

– Nu știu.

Morales știa că mijlocul cel mai bun de a face presiuni asupra lui era s-o atace pe Erina! Perspectiva aceasta îl speria.

– Erin, trebuie să te întorci acasă cât se poate de repede.

– Nu! ripostă ea vehement. Nu eu îi interesez, ci tu.

– Ascultă, Erin. Omul ăsta știe ce intenții am în privința lui. Trebuie să mă grăbesc să trec la acțiune înainte să fugă de aici. Îmi cunoaște slăbiciunile: Edition Wolf… și tu. Prin urmare, aș vrea neapărat să pleci.

Urmă o tăcere prelungită. Femeia mai tremura încă. Întâmplarea pe care o trăise nu era deloc plăcută, dar nu era dispusă să-l părăsească. În urmă cu doisprezece ani, ascultase de glasul rațiunii. De data asta, nu se va mai repeta.

– Rămân! declară, hotărâtă.

Hunter porni mașina și merseră mult timp fără să scoată o vorbă. Opri la stația de service din prima localitate pe care o traversară. Aceasta era închisă, dar se folosi de cabina telefonică să-l sune pe șeriful de acolo. Îi povesti ce se întâmplase, precizând că nimeni nu-i identificase pe agresori, nici mașina pe care o conduceau. Explică unde lăsase mașina ca să ajungă niște oameni acolo și să constate pagubele.

Era aproape două noaptea când Hunter opri în fața dormitorului femeilor de la misiune. Opri motorul și o privi pe Erina.

– Mi-ar fi mult mai simplu dacă n-ar trebui să am grijă decât de mine, murmură obosit.

– Dar Hunter, tu ești ținta omului acela, nu eu!

Hunter îi puse o mână pe ceafă.

– Dacă ți s-ar întâmpla ceva rău, aș fi dispus să accept orice compromis ca să te lase în pace. Ăsta e motivul pentru care vreau să te știu în siguranță. Din păcate, asta înseamnă acum… departe de mine. Erin, o să ne vedem peste un timp.

– Dar, Hunter…

– În primul rând, să nu încerci să nu faci ce-ți spun, o întrerupse bărbatul, cu un nod în gât. O să vorbesc cu Perry Trueblood ca să-i explic situația. Îl știu în stare să te protejeze. N-o să ți se întâmple nimic atâta vreme cât nu vei pleca din misiune.

– Și…tu?

Hunter îi făcu cu ochiul, căutând s-o liniștească.

– Am niște documente compromițătoare… declară el pe un ton misterios, arătându-i un film foto pe care-l păstrase în buzunarul hainei. Johny nu m-a percheziționat, ceea ce înseamnă că mai are încredere în mine. Sam Whiteman vrea la fel de mult ca mine să-l vadă pe Morales după gratii, și Sam e un copoi cu fler. Urmează-mi sfatul, rămâi la adăpost și totul o să fie bine.

O mușcă în joacă de ureche, șoptindu-i:

– Am să-ți telefonez în fiecare seară.

– Cât timp poate să dureze situația asta?

– Nu știu, răspunse el grăbit. Și acum, miss O'Neill, dă-mi voie să te conduc până la ușa ta.

Ieșiră din mașină și străbătură cei câțiva pași până la clătire, tandru înlănțuiți. Ajungând în fața ușii, Erin i se cuibări la piept și murmură:

– Nu vreau să pleci…

El schiță un zâmbet trist. Trecuseră mulți ani și, cu toate astea, se regăseau în același loc, spunând aceleași cuvinte.

– Nici eu n-aș vrea să plec. Aș prefera să adorm în brațele tale, epuizat de îmbrățișarea noastră. Dar mă tem că n-ar fi prea bine… nu-i așa?

– Ai dreptate. E mai bine să ne despărțim cât mai repede.

Hunter ezită.

– Din păcate, nu pot să te părăsesc așa. Îți propun să mai facem o plimbare până la țarcuri ca să-mi iau la revedere de la Gambler.

Erina pufni în râs în vreme ce plecau mână în mână. Vizita la Gambler fusese totdeauna un pretext excelent ca să mai stea o jumătate de oră între patru ochi.

După ce mângâiară îndelung câinele, se plimbară prin prerie… Pe urmă, se așezară pe iarbă uitându-se la cerul înstelat.

– E la fel ca înainte, murmură Erina zâmbind. Ne-a venit greu să ne spunem noapte bună…

– Da, dar ne-am schimbat de atunci. Chiar dragostea noastră s-a schimbat; s-a maturizat, la fel ca noi.

Reflecția asta îl puse pe gânduri. Se purtau într-un fel mult mai egoist ca înainte, dar aveau și mai multe probleme decât atunci. Pe vremea când Hunter Wolf participa la concursuri de rodeo, nici un cowboy nu încerca să-l dea la o parte…

– Până când problema asta va fi rezolvată, noi…

Întrerupându-se brusc, se întinse pe spate, trăgând-o și pe ea. Îi puse imediat mâna la gură ca să nu scoată nici un sunet. Erina îl privi surprinsă și ciuli urechea, încercând să audă sunetul care îl alertase.

Cu inima palpitându-i, femeia rămase întinsă la pământ în iarba înaltă când Hunter se ridică puțin. Când se lăsă jos din nou, îl văzu mușcându-și buzele să nu izbucnească în râs.

– Ce…?

El îi făcu imediat semn să tacă. Nu departe, sclipi raza unei lanterne. Erina se liniști auzind zgomotul pașilor îndepărtându-se. Hunter, dimpotrivă, abia se putea stăpâni să nu izbucnească în râs.

– Ce-i atât de comic?

– Era Perry Trueblood! răspunse el între două hohote de râs înfundat.

– În cazul ăsta, de ce ne-am ascuns?

– Chiar vroiai să te găsească aici?

Începu și ea să râdă pe înfundate în timp ce glasul polițistului conștiincios ajungea până la ei:

– Mi s-a părut totuși că aud pe cineva vorbind, mormăi el. Probabil că au fost niște șobolani care alergau… Blestemate animale!

De îndată ce Perry Trueblood dispăru, se ridicară amândoi și porniră către căpițele de fân proaspăt cosit. Se întinseră pe paiele împrăștiate pe jos, respirând parfumul natural de soare și praf pe care-l răspândea fânul.

Strânși unul în brațele celuilalt, se rostogoliră prin iarbă până când ea puse capăt jocului, dintr-o dată serioasă.

– Sunt femeie, Hunter Wolf! exclamă ea. Și femeile nu se pretează la asemenea exerciții!

– Da? Și ce fac ele în fân?

– Doar tumbe!

– Trânta e mai amuzantă... spuse bărbatul acoperindu-i fața cu sărutări.

Ochii mari și verzi ai Erinei sclipeau în întuneric. Văzând-o atât de încântătoare, în Hunter începu să se trezească dorința.

După ce mai zăbovi câteva clipe, puse stăpânire pe buzele ei, o prinse de umeri, și dorința nebună îi copleși pe amândoi.

Câteva clipe mai târziu, mâinile lui Hunter o mângâiau pe pielea goală, îi desfăceau sutienul și-i cuprindeau sânii. Cu ochii pe jumătate închiși, Erina se clătina în acest univers de senzualitate care îi devenise familiar. Simți că își pierdea capul din pricina parfumului viril pe care îl degaja Hunter, prin mângâierile lui care o zăpăceau.

Femeia se îndepărtă puțin și degetele ei coborâră pe pieptul lui puternic... pe pântec... trecură dincolo de catarama centurii.

– Oh! Nu, Erin, gemu bărbatul. Eu...

– De ce nu, dragostea mea? Nu mă dorești?

Cu capul dat pe spate, Hunter vibra în ritmul mângâierilor femeii.

– Ba da... Bineînțeles... Cum poți să te îndoiești de asta? Te doresc atât de mult...

– De ce nu vii să te refugiezi în mine?

Mâinile îi tremurau când îi desfăcu fermoarul patalonilor, când îi scoase blugii. Se aplecă spre ea și, fără s-o scape din ochi, murmură:

– Acum, Erin... Nu mai pot aștepta... Mă înnebunești!

– Da... acum... dragul meu. Te aștept în mine... Te iubesc atât de mult...

– Și eu te iubesc, Er...

Numele ei se pierdu în noapte, purtat de briza care sufla încet în prerie. Înveliți în deliciosul parfum de fân care plutea în aer, se dăruiră unul celuilalt cu o tandrețe infinită. Aceea a amanților care nu se satură să regăsească iar și iar trupul celuilalt.

Capitolul 11

– Poate n-ar fi trebuit să mă arăt atât de categoric în legătură cu sângele rece de cowboy… remarcă Hunter în vreme ce se îmbrăcau. Tu ești șireată și frumoasă ca o vulpiță! O vulpe cu ochi verzi, și eu nu sunt în stare să rezist ochilor verzi…

– Hmm! Și ce i-ai propune acestei vulpițe?

– S-o iubesc toată viața.

– Doar atât?

– Asta constituie deja o bază excelentă. Pornind de aici, sunt posibil de realizat mai multe proiecte. Copii, de exemplu.

– Ooo! Hunter, am visat întotdeauna să am un copil. De la tine, evident.

El se apropie și o luă în brațe.

– Ăsta e motivul pentru care nu ai încă? Țineai ca eu să fiu tatăl?

Erina încuviință clătinând din cap.

– Am sperat că într-o bună zi, poate ne vom întâlni din nou.

– Doamne, oftă el. Cât timp pierdut!

– Nu chiar pierdut, Hunter, pentru că acum sunt sigură unde se află fericirea mea. Am plătit suficient prima mea greșeală de judecată, și n-am să ratez această a doua șansă pe care mi-ai oferit-o.

– De altfel, nici eu n-o să te mai las niciodată să pleci. Ne vom căsători de îndată ce afacerea asta va fi rezolvată.

Erina îl privi, cu lacrimi în ochi. Dar nu trebuia să plângă. Nu acum.

– Crezi că va mai dura mult? întrebă ea timid.

– Cred că nu.

– Dar… cum poți să fii atât de sigur? insistă femeia. Și dacă… Hunter, eu cred că omul ăla e nebun. Nu înțeleg de ce Johny are încredere în el.

– Johny apără o cauză. Morales, de asemenea. Probabil că nu este vorba despre același lucru, dar cel puțin au găsit un numitor comun. Morales vorbește aceeași limbă ca Johny. Eu, nu.

– Însă Johny nu știe totuși că ești simpatizant…

– În situația actuală, nu i-ar fi de ajuns. Ray Two Bows avea anvergura unui șef, dar n-a rămas mult timp la Crimson Eagle. Johny l-a succedat și Morales îl ajută să rezolve numeroasele probleme care apar.

– Crezi într-adevăr că propovăduiește violența?

Hunter clătină din cap, oftând.

– Nu știu ce propovăduiește. Știu doar că de când a venit el în tabără, nu mai pot să am o discuție serioasă cu Johny și că nu mai sunt informat despre ceea ce se întâmplă acolo.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare: ești sau nu simpatizant?

Hunter nu răspunse imediat.

– Sunt indian, spuse în sfârșit. M-am născut și am crescut într-o rezervație. Deci este normal să fiu simpatizant. Dar am plecat de acolo ca să devin jurnalist și viziunea mea despre lume s-a schimbat.

– Ce vrei să spui?

– Nu e ușor de explicat… Am călătorit, am văzut alte locuri, alți oameni, și am înțeles că noi nu reprezentăm decât o parte infimă din lume. Că pământul nu se rotește în jurul cauzei indienilor, chiar dacă și aceasta e importantă. Când totul e bine, trezim

interesul națiunii, dar de îndată ce survine cea mai mică problemă, nimeni nu mai vrea să audă vorbindu-se despre noi. Și atunci apar schimbări ca cea de la Crimson Eagle.

Viziunea lui Hunter era bineînțeles mult mai cuprinzătoare decât cea a lui Johny.

– Tu știi ce înseamnă să fii un străin aici, nu-i așa? o întrebă mângâind-o pe obraz.

Erina clătină din cap.

– Munca mea constă în a încerca să am o părere obiectivă despre evenimentele care se desfășoară în regiune, continuă el. Dar nu este atât de simplu pentru că, într-o perioadă, eram angajat în această luptă și astăzi nu mai sunt. Mi se întâmplă deseori să-mi pun întrebări în legătură cu utilitatea articolelor mele. Ceea ce denunț eu o să fie de folos cuiva? Va schimba ceva în situația actuală?

– N-ai remarcat nici o schimbare?

– Ba da. Mi se pare că s-au făcut unele progrese în politica dusă de Sfatul Tribal. Și pe urmă… cel puțin vorbele mele stârnesc reacții: focuri de armă, un incendiu, și astă-seară, a fost cât pe ce să…

Incapabil să continue, o strânse mai tare în brațe.

– Nu vreau să te pierd, dragostea mea. Un post excelent mă așteaptă la un ziar din Los Angeles. Nu depinde decât de mine să merg acolo. Ai accepta să mă însoțești dacă aș hotărî să vând totul aici?

Erina se depărtă puțin de el ca să-i vadă expresia feței. O expresie impenetrabilă.

– Te voi urma oriunde ai merge, Hunter, ceea ce nu exclude casa de lângă Edition Wolf, pentru că sunt mândră de ce ai făcut aici.

– Și eu sunt mândru de munca pe care o faci tu la misiune.

Până atunci, Hunter nu avusese ocazia să i-o spună, dar asta era părerea lui sinceră.

– Marlys și cu tine formați o echipă excelentă și acum sunt convins de succesul inițiativei voastre, ceea ce n-am crezut la început, trebuie să recunosc.

– Hunter, nici nu-ți închipui cât de fericită sunt să aud asta…

– Sărută-mă ca să-mi arăți!

Buzele lor se întâlniră într-un sărut prelung.

– Mmm! murmură bărbatul când se despărțiră. Chiar ești fericită?…

– Mult mai mult decât crezi… Cât timp îmi acorzi ca să-ți dovedesc? îl întrebă femeia, cu subînțeles.

– Dacă ar fi numai după mine… Ar fi mai bine să nu ne găsească zorii aici.

O privi în ochi și continuă, pe un ton din care răzbea tristețea:

– Trebuie să plec, Erin.

Se sărutară din nou, apoi se îndepărtară încet unul de celălalt.

– Hmm… ai putea să vii să mă vezi din când în când, propuse ea. Cred că „el“ nu…

– Nu.

Îi zâmbi și-i luă un fir de iarbă care rămăsese agățat de părul ei blond.

– De acum, pericolul este mai mare, și nu vreau ca „el“ să mă urmărească până aici. O să-ți continui rolul de „consilier conjugal“ în timp că eu voi avea grijă să rezolv problema asta.

– „Problema asta“? Vorbești ca și cum ar fi vorba despre o întâlnire cu bancherul tău! Hunter, omul ăsta e foarte periculos! Poliția ar trebui să se ocupe de el, nu tu!

Bărbatul clătină din cap râzând.

– Ce s-a întâmplat cu detectiva noastră?… Credeam că nu ai deloc încredere în poliție… Oricum, poliția va fi cea care va intra în acțiune. Am niște documente importante despre Morales. Mai are și Sam alte câteva, și cred că vor fi suficiente pentru a-l inculpa.

Femeia îl privea cu un zâmbet sceptic în colțul gurii.

– Fii liniștită, nu țin să joc rolul poliției. Mă mărginesc să observ și să transmit informațiile.

– Au fost omorâți oameni pentru mai puțin de atât, spuse calm femeia.

El îi ridică bărbia și o privi adânc în ochi.

– Mie n-o să mi se-ntâmple.

Erina își mușcă buzele. Ar fi vrut atât de mult să-l creadă…

– O să-mi telefonezi? îl întrebă ea timid.

– Da. Voi încerca să te sun în fiecare zi.

Despărțirea era cu atât mai grea cu cât nu știau când aveau să se revadă. Primele raze de soare apăreau pe cer când o părăsi în fața ușii ei.

*

* *

Așa cum îi spusese Erinei, Hunter nici nu se gândea să se lanseze el însuși în urmărirea lui Morales. Era sigur că acesta nu va întârzia să se manifeste după ce îi va fi citit următorul editorial.

„Plaintalker"-ul începea să se bucure de considerație în regiune, și Hunter își permitea să scrie articole destul de virulente despre Crimson Eagle. Din păcate, consecințele se dovedeau stânjenitoare pentru cei de acolo. Morales reprezenta un pericol permanent, în timp ce Crimson Eagle nu era altceva decât materializarea unei doleanțe.

– Am primit fotografiile, spuse Sam Whiteman. Fotografia lui Rick Morales era deja în dosarul meu, sub numele de Salvador Santana. E mână în mână cu Liberatorii. Poate ar trebui acum să lăsăm afacerea asta pe mâna Biroului Federal.

Gânditor, Hunter privi majusculele pe care le scrisese în blocnotesul lui: SALVADOR SANTANA. Se temea ca FBI-ul să nu acționeze cu suficientă precauție.

– Sam, aș vrea să evit incidentele serioase care s-ar putea produce în tabără, oftă el în cele din urmă. Aș prefera să găsesc un mijloc de a-l atrage afară pe omul ăsta.

– Iarăși? întrebă Sam, intrigat. Te-a agresat deja de două ori… Apropo, ce-ți mai fac mâinile?

– Cred că or să rămână niște cicatrice care să-mi amintească de episodul ăsta… Ce știi precis în legătură cu acest Santana?

– E foarte șiret. Suntem convinși că a participat la răpirea lui Hernandez, dar nu avem nici o dovadă. Cele două persoane pe care le-am arestat pretind că nu l-au văzut niciodată. Și de atunci, a dispărut.

Hunter bău o înghițitură de cafea, aducându-și aminte de evenimentul care se întâmplase în urmă cu un an și jumătate. Doctorul Hernandez, un mexican naturalizat în Statele Unite, fusese răpit, apoi asasinat cu bestialitate și abandonat pe un drum pustiu, ca urmare a unei emisiuni televizate în cursul căreia denunțase practicile Liberatorilor.

– Sam, Johny Parker nu este în stare să stăpânească situația. Nu este deloc în măsură să conducă tabăra. Dacă se amestecă FBI-ul, o să aibă o reacție absurdă ca să-l protejeze pe omul ăsta, și asta riscă să se termine cu un masacru. Am nevoie de ajutorul tău.

– Mi-e imposibil să plec imediat din Los Angeles, pentru că am o problemă de rezolvat. Îmi promiți să stai liniștit până vin?

– Editorialul va apărea în următorul număr din „Plaintalker“…

– Adică?

– Vineri.

– Voi fi acolo.

Hunter închise telefonul și rămase cu ochii ațintiți pe foaia de hârtie din fața lui. Rick Morales era un ticălos. Salvador Santana era un ucigaș fără scrupule.

*

* *

– E târziu, Erin. Sper că nu te-am trezit.

Femeia închise ochii, încântată să-i audă glasul.

– Nu. M-am întins în pat, dar nu dormeam.

– M-am gândit atât de mult la tine încât am simțit nevoia să-ți vorbesc.

Hunter trase un fum din țigara pe care o avea în mână, pe urmă o sprijini pe scrumieră.

– Doar n-ai început din nou să fumezi, nu-i așa? întrebă femeia, neliniștită.

Cum naiba de ghicise?

– Nu, nu chiar…

– Dacă spui că asta face așteptarea mai ușoară, poate o să mă apuc și eu…

– N-are rost. Îți garantez că nu ajută deloc.

Bărbatul își încrucișă picioarele, dădu capul pe spate și continuă:

– Vorbește-mi despre tine, Erin. Cum ești îmbrăcată?

– Cu o cămașă de noapte.

– Ce culoare?

– Verde, mi se pare. Dar drept să-ți spun, nu sunt sigură. Stai puțin, să aprind lumina.

– Nu. Rămâi lungită pe pat în întuneric și încearcă să-ți închipui că sunt lângă tine.

Erina își mușcă buzele, simțindu-se deodată teribil de frustrată de absența asta care nu se mai termina.

– Ooof!… Nu-i așa ușor. Hunter, îmi lipsești atât de mult…

– Crezi că săptămâna asta nu mi s-a părut și mie infernală? Dar în curând o să fiu cu tine.

– Hunter, de ce nu îți iei liber câteva zile? Am putea să plecăm împreună undeva. Nu contează unde. Polițiștii vor avea grijă să rezolve problema dacă le spui ce știi. De ce nu apelezi la Interpol?

– Cred că ai văzut prea multe filme polițiste, iubita mea.

Nu-i spusese despre recenta discuție pe care o avusese cu Sam. N-avea nici un rost să-și mai facă griji și din cauza asta.

– Am stat de vorbă cu un polițist. La momentul potrivit, poliția va intra în acțiune. Dar până atunci, eu trebuie să rămân la jurnal și tu la misiune. În felul ăsta pot să te sun atunci când nu-mi găsesc somnul…

*

* *

Situația cu Morales începea să semene cu un eșec, și Hunter era ultimul care trebuia să facă ceva.

Ca în fiecare săptămână, „Plaintalker"-ul apăruse vineri. Hunter era convins că Morales citise editorialul în care ridica niște întrebări referitoare la "brațul drept al lui Johny Parker". Cine era? Ce stătea la baza interesului său pentru indienii de acolo?

Sam avusese niște probleme și nu venise încă, dar urma să apară în cel mult două zile. Hunter spera ca Morales să nu se manifeste până atunci.

Sâmbătă seara, Hunter își aranja hârtiile în birou când sună telefonul. Tresări, apoi întinse mâna spre aparat și, curios lucru, ezită să ridice receptorul.

Cuprins de un presentiment negru, se hotărî totuși să răspundă.

– Hunter Wolf? auzi în receptor.

Vocea era gâtuită, imposibil de identificat, neomenească.

– Chiar el, reuși să articuleze.

– Ascultă!

Zgomote ciudate ajungeau până la el, apoi un geamăt. Strângând telefonul în mână cu toată puterea, aștepta.

– Hunter? Sunt bine. În primul rând, nu vreau să…

– Erin? țipă el, cuprins de panică.

Urmă un nou geamăt, apoi alte zgomote.

– Erin!! Unde ești?!

–În momentul de față este împreună cu „brațul drept al lui Johny Parker“.

Lui Hunter i se încețoșă privirea. O teamă teribilă îl cuprindea. La care se adăugă imediat o furie rece.

– Dacă îi faci ceva, te omor, Morales! O să te urmăresc până în pânzele albe ca să te omor.

Un râs sarcastic se auzi în receptor.

– Contez pe sentimentele tale, Hunter Wolf, pentru că nevasta ta este foarte încăpățânată. Cred că vrea să te protejeze, ceea ce este ridicol. Ai zece secunde s-o convingi să fie mai cooperantă. Ți-o dau acum.

Hunter trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze.

– Erin, fă exact ceea ce-ți spune să faci. Te implor să nu faci o nebunie. Îți promit c-am să te scot curând din ghearele lui.

– Și acum, TU trebuie să faci exact ce-ți spun, declară cu răceală Morales. Dacă nu-mi urmezi întocmai instrucțiunile, îți garantez că n-o să șovăi nici o clipă să-i tai gâtul frumoasei tale.

Capitolul 12

Telefonul a sunat seara devreme. Erina tocmai mânca un sandviș cu șuncă. Adusese aparatul în bucătărie și-l deschise, cu ochii pe „Plaintalker“ și scrisorile pe care le primise și pe care nu avusese timp să le citească. Avea să facă asta după ce mânca.

– Alo? Erina O'Neill?

– Da.

– Ah! Ascultați… Tocmai am lăsat un bărbat pe drum, lângă movila Rattlesnake. Știți unde e?

Erina se întrebă ce o interesa pe ea treaba asta, dar încuviință.

– Bine. A rămas cu mașina în pană. Omul mi-a dat numărul ăsta de telefon ca să vă contactez. În cheamă Wolf.

– Hunter? reacționă ea imediat.

– Da, ăsta e. Hunter Wolf. Nu prea îmi place să iau pasageri necunoscuți, mai ales pe drumurile astea pustii. De altfel, omul nu vroia să-și abandoneze mașina. Ar trebui să vă grăbiți. A trecut ceva timp de când așteaptă.

– Foarte bine, mă duc acolo imediat. Cam la ce distanță de movila Rattlesnake se află?

– Imediat după prima curbă. Nu puteți să nu dați de el. Mașina e pe marginea drumului.

– Perfect. Vă mulțumesc foarte mult, domnule...?

– Cu plăcere.

Necunoscutul închise imediat.

Femeia clătină din cap zâmbind. Movila Rattlesnake se afla doar la vreo zece minute distanță de misiune, dar drumul până acolo era cam accidentat. Și-l închipuia pe Hunter, stând pe o piatră, tunând și fulgerând... Era o ocazie nesperată. Vroia atât de mult să-l revadă...

Hunter îi propusese într-o zi să facă o plimbare la movila Rattlesnake, dar îl refuzase pentru că locul era cunoscut a fi bântuit de șerpi cu clopoței. Avea să descopere în sfârșit panorama despre care-i vorbise.

Erina luă o funie groasă cu care să remorcheze mașina lui Hunter și porni la drum. Movila se detașa pe cerul roșu și Erina străbătu drumul minunându-se de frumusețea locului. Imediat după prima curbă, zări mașina albă staționată pe marginea drumului. Părea goală. Hunter escaladase promontoriul ca să admire apusul de soare.

Femeia frână și opri lângă mașina lui Hunter. Se pregătea să coboare când își aduse aminte de șerpii care bântuiau prin zonă. Se cutremură o clipă, dar se hotărî să iasă din mașină. Perspectiva de a se întâlni cu Hunter o făcea să-și înfrângă temerile.

Când se apropie de mașina albă, observă că nu era vorba despre mașina lui Hunter. Încruntată, se aplecă să se uite pe fereastra portierei ca să se convingă. Se ridică în grabă, deodată neliniștită. Se pregătea să se întoarcă la mașina ei când fu alertată de un zgomot.

O siluetă sumbră apăru brusc lângă ea. Femeia făcu un pas înapoi, dar necunoscutul o prinse de mână și o trânti la pământ, fără să-i dea drumul.

– N-are rost să te împotrivești, îi șopti la ureche. Ai putea să te rănești și bărbatul tău o să fie furios pe mine. Or, eu nu vreau decât să-l fac să asculte glasul rațiunii.

Întinsă pe pietrele drumului, Erina nu avea altă perspectivă decât cerul înroșit de razele apusului. Trase un urlet din toată inima. Dar bineînțeles că nimeni nu putea s-o audă, pentru că locul era pustiu.

Rânjetul agresorului îi confirmă inutilitatea gestului ei. Atunci încercă să scape din mâinile lui.

– Mă tem că n-o să-ți poți păstra calmul în micul voiaj pe care o să-l facem, miss O'Neill.

Groaza se întipări pe chipul femeii când îl văzu pe agresor introducând o cheie în broasca de la portbagajul mașinii albe. Adunându-și toate forțele, încercă se se elibereze din strânsoarea de fier, și întoarse brusc capul ca să încerce să vadă fața agresorului. Evident, nu fu surprinsă să-l descopere pe Rick Morales.

– Ce ai de gând cu mine?

– O să faci o călătorie în portbagaj. E mai bine pentru amândoi să rămâi acolo. Dacă te las să stai în mașină, bineînțeles că n-o să reziști tentației să fugi, și ar trebui să folosesc violența ca să nu faci așa ceva. N-aș vrea să pățești ceva înainte să ne întâlnim cu domnul ziarist.

– De ce ești așa pornit împotriva lui Hunter?! răcni ea. Nu este decât un motiv pentru care…

Nu reuși să-și termine fraza, pentru că Morales o împinse în portbagajul mașinii. Femeia se împotrivi și făcu totul să-și recapete libertatea dar în zadar.

– Vreau să te previn de la bun început, miss O'Neill, că lada asta se închide ermetic. În locul tău, nu mi-aș sparge pieptul țipând și n-aș prea gesticula, ca să economisesc oxigenul…

Spunând acestea, trânti capacul. Cufundată deodată în întuneric, Erina începu să lupte cu panica ce o copleșea. Nu avea o poziție prea confortabilă și într-adevăr, în curând aerul începu să se rarefieze. Trebuia să se gândească la altceva! Carol Walks. Urma să o întâlnească mâine dimineață…

Conformându-se ordinului lui Morales, Hunter s-a dus cu mașina într-un sătuc situat la vreo douăzeci și cinci de kilometri la sud de McLaughlin. Acolo, a primit un telefon să se întoarcă la Editions Wolf. De data asta, Morales/Santana a refuzat să-l lase să stea de vorbă cu Erina.

Cu mâinile încleștate pe volan, a făcut drumul înapoi, încercând să alunge gândurile sumbre care nu-l lăsau în pace. Santana îl ținea în șah. Dacă vroia, putea să-i ceară să se întoarcă în sătucul ăsta de îndată ce va ajunge în McLaughin, și n-avea de ales, câtă vreme Erina era la el. La ce torturi o supunea în clipa asta? Fără îndoială, și ea era la fel de terorizată ca el.

Nici o lumină nu se vedea prin ferestrele de la Edition Wolf. Fără îndoială că stinsese totul înainte de a pleca. Era de asemenea sigur că nu încuiase ușa, dar aceasta nu vroia să se deschidă acum. Fu nevoit să descuie ușa, și după ce intră înăuntru, se duse spre birou și apăsă pe întrerupător.

Erina era așezată la masa de lucru. Clipi din ochi, orbită de lumină. Încleștată de brațele fotoliului, se uita fix la el, neîndrăznind să rostească nici un cuvânt. Fără să se miște, îi făcu semn cu privirea spre dulapul care se afla în dreapta ei.

Hunter se uită acolo și descoperi o siluetă întunecată, cu o pușcă îndreptată spre ea.

– Intră, Wolf...

Zâmbetul lui Salvador Santana nu era altceva decât un rictus sinistru.

– Ești foarte rapid, declară el. Îmi convine de minune, pentru că vreau să rezolvăm afacerea asta în cele mai mici detalii.

În timp ce intra în cameră, Hunter o privi cu atenție pe femeie, căutând vreo urmă de violență. Slavă Domnului, se părea că nu pățise nimic. Aruncă o privire ucigașă spre Santana.

– Câtă vreme afacerea asta nu ne privește decât pe noi doi, pe ea las-o să plece!

– Sunt convins că purtarea ta va fi ireproșabilă câtă vreme se va afla și ea aici. Miss O'Neill este genul de femeie pe care un bărbat vrea s-o impresioneze. Nu am petrecut decât câteva ceasuri împreună, dar sunt sigur că nu mă va uita atât de curând… nu-i așa, miss O'Neill?

O expresie îngrozită era întipărită pe chipul Erinei. Întoarse privirea în fața zâmbetului triumfător al agresorului ei.

– Erin… Ai pățit ceva?

Ea infirmă clătinând din cap, dar Hunter nu se simți liniștit doar cu atât. Santana izbucni în râs.

– Este nemaipomenită! N-am fost în stare să capăt nici o lămurire de la ea.

– Ce i-ai făcut? insistă Hunter.

– Am folosit-o ca momeală ca să te întâlnesc. Tu ai metodele tale ca să atragi atenția oamenilor. Asta e metoda mea.

– Sunt gata să te ascult până la sfârșit. Las-o să plece, și o să fiu numai urechi.

– Numai urechi?! îl luă în zeflemea mexicanul. Uite o expresie tipic americană. Problema ta, Wolf, este că ți-ai uitat originile ca să te convertești la lumea americană.

Hunter făcu un pas spre birou, fără se gândească.

– Santana, nu înțeleg de ce te preocupă problemele mele.

Erina își înălță sprâncenele auzind acest nume pe care nu-l cunoștea, dar nici unul din cei doi bărbați nu-i acordă vreo o atenție.

– Mă deranjază și sunt aproape sigur că ai contacte la Los Angeles și cu CIA. Ori, orice indian care se respectă, consideră CIA un dușman.

– N-am absolut nici o legătură cu CIA, replică el. Cunosc pe cineva care lucrează la departamentul de poliție din Los Angeles, ceea ce este cu totul altceva. Am vrut să aflu cine ești cu adevărat.

– Mă îndoiesc că o să descoperi într-o zi… Nu mă vezi, nu mă auzi, pentru că nu faci parte dintre ai noștri.

– „Ai noștri“? repetă Hunter mai înaintând puțin. Eu sunt indian Lakota și în același timp cetățean american. Tu cine naiba ești?

– Nu mișca! strigă Santana, atingând cu țeava puștii tâmpla Erinei. Pentru moment, sunt cel care are în mână viața femeii tale. Vrei să mă înfurii?

– Nu, răspunse Hunter pe un ton neutru.

– E încântătoare, adăugă teroristul, cu un zâmbet cinic pe buze. Are o piele moale, delicat parfumată…

Neliniștea se citea în ochii mari și verzi.

– Fără îndoială, nu ți-ar plăcea s-o atingă și altcineva, nu-i așa?

– Într-adevăr.

– Eram sigur. Ăsta e motivul pentru care am crezut că este mai bine să moară o dată cu tine. O să fie foarte romantic, Wolf. O să muriți amândoi în flăcări, și ziarul tău drag o să ardă cu voi.

– Și Johny Parker va afla în sfârșit cine ești, Santana, punctă Hunter.

– Asta nu contează, replică el ridicând din umeri. Crimson Eagle nu mai înseamnă mare lucru, Parker nu mai e bun de nimic.

– Vrei să-l omori și pe el? S-au ai făcut-o deja?

– Nu, bineînțeles. Parker e absolut inofensiv. Am putea chiar să-l folosim din nou…

– Nu și dacă mă omori pe mine.

– Te înșeli, replică banditul cu un râs sardonic. Nici nu-ți închipui ce ușor poate fi manipulat un om căruia îi e frică.

Trebuia neapărat ca Morales să continue să vorbească. Asta-i distrăgea atenția.

– Și lui Johny îi era frică să ia orice decizie, nu-i așa? insistă Hunter.

– Se temea să nu facă greșeli. Credea că nu e în stare să conducă tabăra. Vroia să-l ghideze cineva, și eu am acceptat să joc rolul ăsta.

Hunter avansa imperceptibil spre birou. Santana simțea brusc nevoia să povestească ce se întâmplase, să se justifice în numele cauzei. Chiar în fața unor oameni care urmau să moară.

– La început, Crimson Eagle a fost creat într-o optică pacifistă. Ceea ce nu seamănă deloc cu metodele tale, continuă Hunter.

– Cum poți să protestezi într-o manieră „pacifistă“?... spuse Santana pe un ton glacial. Haide, Wolf, să nu ne amăgim! Nu ești conștient de suferințele alor noștri?

– De ce ai omorât-o pe femeia care-i susținea pe indienii Lakota?

– Trebuia să explodeze o bombă în tabără... oamenii să simtă miros de sânge... opinia publică să nu mai susțină cauza asta, astfel încât suflarea revoltei să se trezească în Crimson Eagle.

Înmărmurită, Erina asculta aceste cuvinte înfricoșătoare. Omul ăsta îi omorâse sora doar ca să producă o tulburare în tabără. Hunter nu-l scăpa din ochi pe Morales, ori Santana, și ceva în privirea lui o îndemna să nu-i distragă atenția vorbitorului. Ea remarcă faptul că Hunter se mai apropiase de birou.

– Santana, a venit ceasul să mai lansezi o bombă? Ăsta-i motivul pentru care ești aici?

– Nici o revoltă nu pornește fără un fitil, răspunse el gânditor. Dar tu nu știi să le vorbești oamenilor, Wolf. Le spui lucruri pe care n-au nevoie să le știe. Nu faci altceva decât să creezi confuzie în mintea lor.

– Mă mărginesc să transmit niște informații. Apropo de informații, te-ai gândit la reacția oamenilor din regiune când vor afla de moartea mea subită?

– Probabil vor fi furioși, și vor fi lansate numeroase acuzații. Poate o să devii chiar un martir, Wolf… O să mă străduiesc să fac din tine un erou…

Țeava puștii din mâna lui Santana coborâse puțin. Hunter trebuia să acționeze cu repeziciunea unui fulger. Ca pe vremea când participa la întreceri de rodeo.

Se trânti o ușă. Santana ciuli urechea într-acolo și Hunter profită de această clipă de neatenție să sară pe el. Erina se ridică imediat. Santana își scăpă pușca din mână în acest asalt. Arma fu propulsată spre ușa biroului, care se deschise brusc și o mână cu manichiură perfectă intră în posesia ei.

– Hunter, ți-ai pierdut…

Bernie se întrerupse brusc. Se uita buimacă la Erina și la cei doi bărbați.

– … pușca? termină nou-venita, cu jumătate de glas. Dar ce se-ntâmplă aici?

Erina îi luă imediat pușca din mână și îndreptă țeava spre Santana. Total absorbit de lupta corp la corp, Hunter nici nu remarcase ce se întâmplase.

– Hunter! strigă ea, brusc îngrozită de furia rece pe care i-o citea în ochii negri. Arma e la mine! Lasă-l! O să-l omori…

El întoarse brusc capul și, sesizând cum stăteau lucrurile, se ridică puțin de pe Santana, care gâfâia sub el.

– Nu mi-a făcut nimic, insistă Erina. Oprește-te!

Santana, buimac, clipi din ochi de câteva ori și își pierdu cunoștința. Erina oftă ușurată și-i întinse arma lui Hunter.

– Am văzut lumina, începu să explice Bernie, incitată, și m-am gândit că era prea târziu să mai lucrezi. Cine-i… ăsta?

– Un ucigaș, Bernie, răsuflă ușurat Hunter. Sună la poliție.

Puțin mai târziu, așezat pe marginea biroului, Hunter informa poliția despre evenimentele care se întâmplaseră. Santana fusese deja dus la secție. Erina, clătinând din cap confirma spusele lui Hunter, fără să ridice privirea.

– Joe, noaptea asta a fost o încercare foarte grea pe care a trebuit s-o trecem toți. Îți propun să punem capăt interogatoriului ăsta mâine dimineață.

Joe Tiger îl privi surprins pe Hunter, dar nu insistă și porni spre ușă. De îndată ce polițistul dispăru, Hunter se apropie de femeia care nu făcuse nici o mișcare. Îngenunche lângă ea mângâind-o cu blândețe pe față, murmurând:

– Liniștește-te, Erin. Acum, totul s-a terminat…

Ea ridică ușor capul, se cuibări la pieptul lui și izbucni în hohote de plâns.

– Hai să ne întoarcem acasă, îi șopti el acoperindu-i fața că sărutări.

O ajută să se ridice și o susținu cât dură drumul dintre cele două clădiri.

Din momentul în care-l sunase Santana până când intrase în posesia puștii, trăise un infern. Și își promisese să nu se mai îndepărteze niciodată de ea, să vegheze tot timpul asupra ei.

Erina respira cu nesaț aerul proaspăt al nopții. Hunter închise ușa casei, o încuie și o întrebă:

– Mai vrei ceva înainte să te răpesc în camera mea?

– Nu, șopti ea.

– Mâine o să mergem să-ți iei lucrurile de la misiune. Te las pe tine să stabilești data căsătoriei. Însă de acum înainte, o să rămâi lângă mine. Mi-e prea frică să nu te pierd, Erin.

Femeia schiță un zâmbet poznaș și porniră spre cameră. Acolo, el o dezbrăcă la lumina veiozei de pe noptieră, fără s-o piardă o clipă din ochi, încântat să o regăsească intactă. Apoi se întinse lângă ea.

– La început, am refuzat de mai multe ori să vorbesc cu tine la telefon. Știam c-o să-i urmezi instrucțiunile și eram îngrijorată în legătură cu ce avea de gând cu tine.

– Și… atunci? Cum te-a convins să accepți?

Erina ridică ușor din umeri.

– Ooo! N-a fost nevoie să insiste prea mult… N-aveam nici un gând să fac pe eroina! Cred că până la urmă am renunțat la cariera de detectiv!

Hunter o privea mai departe, încordat. Îi ascundea ceva ca să-l scutească de niște chinuri în plus?

– Îți garantez că nu mi-a făcut nimic, insistă femeia sesizându-i îndoielile. Măcar de n-aș fi fost atât de proastă încât să cred că ai rămas cu mașina în pană…

– Nu era treaba ta să mă protejezi, Erin!

– De ce?

– Pentru că, până la proba contrarie… cine e bărbatul aici?

Pufniră amândoi în râs, destinși în sfârșit.

– Și… eu sunt femeia. Nu este de-ajuns ca să formăm o pereche?

– Și chiar să facem copii. Propun să începem chiar acum…

Capitolul 13

Johny Parker mai citi o dată cuvintele înscrise pe frontonul edificiului: Editions Wolf. Hunter pornise de la zero și realizase până în cele mai mici detalii acest ziar, și fusese cât pe ce ca Rick Morales să dea foc clădirii, cu Erina și Hunter înăuntru.

Trebuia să-i ceară scuze lui Hunter. La drept vorbind, îi datora mai mult decât niște simple scuze, dar acum nu prea își dădea seama cum ar fi putut să îndrepte tot răul pe care i-l făcuse din cauza incompetenței lui. Îi venea foarte greu să se ducă la Hunter în asemenea împrejurări.

Coborî din vechiul lui Jeep și se apropie de edificiu, observând în trecere stricăciunile pe care le avea camioneta firmei. Clătină încet din cap. Poate o să aibă și el într-o bună zi propria afacere?…

Intră, dar nu văzu pe nimeni înăuntru și nici un zgomot nu ajungea până la el. Johny n-avea niciodată ceas, prin urmare nu știa dacă venise deja ora închiderii. Dar, în cazul ăsta, de ce rămăsese ușa deschisă?

– Ai uitat ceva, Bernie?

Glasul lui Hunter se auzi din încăperea alăturată. Mai auzi și o femeie râzând și, crezând că nu alesese momentul cel mai potrivit să-i facă o vizită prietenului său, se pregătea să plece înapoi.

– Johny!

Acesta întoarse capul. Hunter era în cadrul ușii, privindu-l bănuitor.

– Ai venit să mă spionezi din nou?

Johny înghiți un nod apoi, cu mâinile în buzunare, îl fixă pe omul pe care-l admirase întotdeauna. Fără îndoială, Hunter avea motive să se îndoiască de el. El însuși, Johny, fusese vreodată în stare să aibă o relație clară cu Hunter? Nu făcuse o greșeală enormă de apreciere a omului alături de care trăise în Crimson Eagle?

– Să fie Johny Parker? întrebă Erina pe un ton ironic. Omul ăsta o să ne lase vreodată în pace? A venit timpul să-și găsească o nevastă!

– Nu asta e problema, draga mea. Fără îndoială, nu ar fi nici o problemă să găsească una… însă după aceea, n-o să știe ce poate face cu ea!

Erina apăru în sfârșit, cu un zâmbet pe buze, și își strecură brațul pe sub al lui Hunter.

– Sunt sigur că, dacă mă săruți, o să-și scoată agenda și o să-și ia notițe, adăugă Hunter.

În fața unei asemenea primiri, Johny se simți dintr-o dată mai liniștit.

– Într-adevăr, mai am multe de învățat, oftă el. Și se pare că tu m-ai depășit mult în materie…

– Într-adevăr, dar mi-a trebuit mult antrenament. Dincolo, eram la repetiția finală.

– Repetiția finală? repetă Johny, surprins.

– Da, dragul meu. Repetam sărutul de la ceremonia căsătoriei. Toți invitații or să fie cu ochii pe noi la biserică. Trebuie deci să mă pregătesc, pentru că nu vreau să-i decepționez!

Johny își înălță sprâncenele.

– Felicitări! Era timpul…

– Așa ne gândeam și noi, replică Hunter strângând mâna pe care i-o întindea Johny.

– Hunter… Îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat din cauza lui Morales, declară el calm.

Inspiră profund și continuă:

– În realitate… aș fi vrut atât de mult să te înșeli… că l-am ascultat pe un străin și am întors spatele unui prieten.

– Ai crezut că o să te abandonez dacă nu mai aveam cum să te ajut la Crimson Eagle? Poate ai dreptate; era vorba despre un fel de abandon.

Johny îl privi surprins.

– N-am considerat niciodată că m-ai abandonat. Numai că nu înțelegeam de ce nu te implicai mai mult în cauza noastră. Morales spunea că ești plătit de americani, și l-am crezut. Dar acum știu că nu ești un om care să se vândă.

– N-am nimic de vândut, Johny, spuse el zâmbind. Nu sunt decât un ziarist. Și am hotărât să-mi fac meseria altundeva. Unii spun că este imposibil să te întorci la casa părintească, și cred că au dreptate.

– Ce vrei să spui? întrebă Johny Parker ridicând sprâncenele, nelămurit. Doar n-ai de gând să pleci în vreme ce ziarul tău este în plin avânt…

– Am luat deja hotărârea, Johny. Poziția mea nu e deloc simplă aici. Mi-e cu neputință să lucrez corect dacă oamenii nu acceptă metodele mele.

– Ce metode?

– Orice jurnalist are dreptul să observe situația ca să-i informeze pe ceilalți. Repet asta de zeci de ori în fiecare zi, dar nimeni nu mă ascultă. Nimeni nu mă înțelege. Dacă vii la mine, te primesc ca pe un prieten. La fel ca pe jumătate dintre indienii din rezervație. V-aș

împrumuta mașina, cel mai frumos costum al meu, v-aș ajuta în măsura în care pot. Dar când sunt în biroul meu, nu mai am prieteni. În jurnalism, trebuie să fii neutru și obiectiv, altfel informațiile sunt eronate.

Erina nu-l scăpa din ochi. Știa cât de greu luase această hotărâre. Ezitase câteva zile.

– Înțeleg ce vrei să spui, declară Johny. Dacă iei apărarea cuiva, alți cinci cred că ești împotriva lor. Cred că de asta l-am lăsat pe Morales…

Lăsă ochii în jos.

– Să uităm povestea asta, Johny. Viitorul ne așteaptă. În ceea ce mă privește, cred că e mai bine să plec de aici pentru un timp și să lucrez la un alt ziar. Tu, ce ai de gând?

– Ar trebui să mă recalific, mai devreme sau mai târziu, explică el zâmbind încurcat. Dar sunt sigur că tu ar trebui să rămâi, Hunter. După părerea mea, Crimson Eagle este sortită eșecului. Unii cred că am abandonat deja inițiativa asta. Și nu cred să mai dureze mult până să se aleagă praful.

Se uită fix la Hunter și spuse, pe un ton ferm:

– Nu trebuie să pleci! Tu ești glasul nostru. Toate ziarele din orașele mari comentează articolele tale, lumea nu uită de noi. Fără tine…

Clătină din cap, neputând să continue.

– Și tu ce o să faci după Crimson Eagle?

Johny îi făcu cu ochiul prietenului său.

– Totul depinde de ceea ce mi-ai propune…

*

*   *

Blondie râcâia la ușa stăpânului ei, scâncind deprimată. Vroia să doarmă la picioarele patului său. În ultima vreme, se petrecuseră multe schimbări în casă. O nouă ființă se instalase acolo, și propria ei pătură fusese dusă în camera de oaspeți.

Răsună un nou scâncet.

– Ce-i draga mea? întrebă deodată Hunter.

– Nebunule! replică Erina râzând. Nu sunt eu, ci cățeaua. Nu ești în stare să ne deosebești?

Bărbatul râse poznaș și o luă în brațe. Scâncetele de la ușă porniră din nou.

– Într-adevăr, e Blondie. Cățeaua casei. Cum am putut s-o confund cu încântătoare vulpiță care care mi-a schimbat viața?

– Cum îndrăznești să spui așa ceva? exclamă femeia, mimând indignarea. N-am schimbat decât locul câtorva mobile… și mă culc la tine în pat în fiecare seară.

– Dar pătura? De câte ori mi se întâmplă să mă trezesc noaptea, complet înghețat?

– Te plângi, Hunter Wolf?

– Bineînțeles că nu! Ba dimpotrivă, sunt încântat! În felul ăsta, pot să te strâng mai bine în brațe!

Blondie scoase o schelălăitură de data aceasta. Hunter se ridică și se uită sever către ușă.

– Du-te și te culcă, Blondie! Ce înseamnă scena asta de gelozie?

– Nu mi-aș fi închipuit niciodată că o să am atâtea rivale, oftă Erina, poznașă. Chiar și Bernie s-a dovedit mai înțelegătoare decât animalul ăsta!

– Fără îndoială că Bernie preferă să danseze cu Sam Whiteman decât să urle disperată în fața ușii ăsteia… Mi-a spus că nu va pleca la Los Angeles înainte de căsătoria noastră.

Ghearele râcâiau din nou ușa de lemn.

– Hunter… Doar n-o să lăsăm animalul să demoleze ușa!

– Sărmana Blondie! Las-o în pace… O să schimb ușa înainte să vând casa.

Erina își mușcă buzele.

– Deci… Ești ferm hotărât să pleci?

– Mi s-a părut că… am luat împreună această hotărâre, draga mea…

El îi ridică bărbia cu două degete și o privi adânc în ochii verzi.

– Locul ăsta nu e pentru tine, Erin. Vreau să fii fericită. Și pentru asta, trebuie să-ți ofer un fel de viață pe care o femeie ca tine…

– Nu, Hunter, i-o tăie ea. Nu trebuie să-mi oferi o viață deosebită. Depine de noi cum ne facem viața. Pentru prima oară, fac ceva util, la misiune. Este nevoie de noi aici. Nu încerca să te convingi că abandonezi ziarul din cauza mea, pentru că sunt perfect în stare să fiu fericită aici.

Femeia îi trecu degetele prin păr.

– Chiar vrei să vinzi?

– Nu.

– N-aveam nici o îndoială. Niciodată nu ți-a plăcut să depui armele.

– Dar… tu? Ești sigură că nu te vei plictisi într-o zi de viața asta?

Ea oftă și schiță un zâmbet.

– Am descoperit în sfârșit importanța anumitor lucruri, Hunter. Dragostea pentru tine contează pentru mine mai mult ca orice pe lumea asta.

Hunter păstră tăcerea câtva timp apoi continuă, cu o voce gâtuită:

– Acum doisprezece ani, am suferit atât de mult când m-ai părăsit. Am reușit totuși să supraviețuiesc și cred până la urmă că experiența aceasta a fost benefică. Dar… astăzi, Erin, n-aș suporta să te mai pierd o dată.

– Acum doisprezece ani, te iubeam așa cum iubește o adolescentă un băiat de vârsta ei.

– Am fost totuși foarte legați unul de celălalt.

– Da, recunoscu femeia mângâindu-i buzele. Am cunoscut pasiunea împreună. Și n-am regăsit această pasiune decât aici, când m-am întors.

– Însă dragostea mea de astăzi este alta, pentru că și eu m-am schimbat. Mă simt pregătit să înfrunt toate problemele care vor apărea pentru că știu că le vom depăși împreună. Că dragostea noastră este de acum destul de puternică încât să reziste tuturor încercărilor vieții.

Erina îi zâmbi și murmură:

– Și așa va fi, pentru că sunt o femeie foarte încăpățânată… după cum ai putut deja să constați!

Sfârșit